

GHOST STORY

EXPLORING THE WORLD OF THE UNEXPLAINED

BURMESE
CLASSIC
.com

ဆီမီနိုက်တြ:

သန္ဓေများ:

သံချေးတက်ဝါးနဲ့

ဆရာဝန်

ထူးခြားသောရုပ်တုနှင့်

ဆန်းကြယ်မှုများ

သရုပ်ဖမ်းပွဲ

တစ်ချို့

ဓမ္မာသင်တန်း၏

ခြေငုံချက်

သရုပ်
ဖော်

ကိုယ်တွေ့
တစ်ဦးမှတ်တမ်း

အာရုံစူးစိုက်ရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့အားအား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အစိုးရခွဲဝေဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ပင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး
- စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ်ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဇွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ စေတီမိဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးတည်ချက် (၄) ရပ်

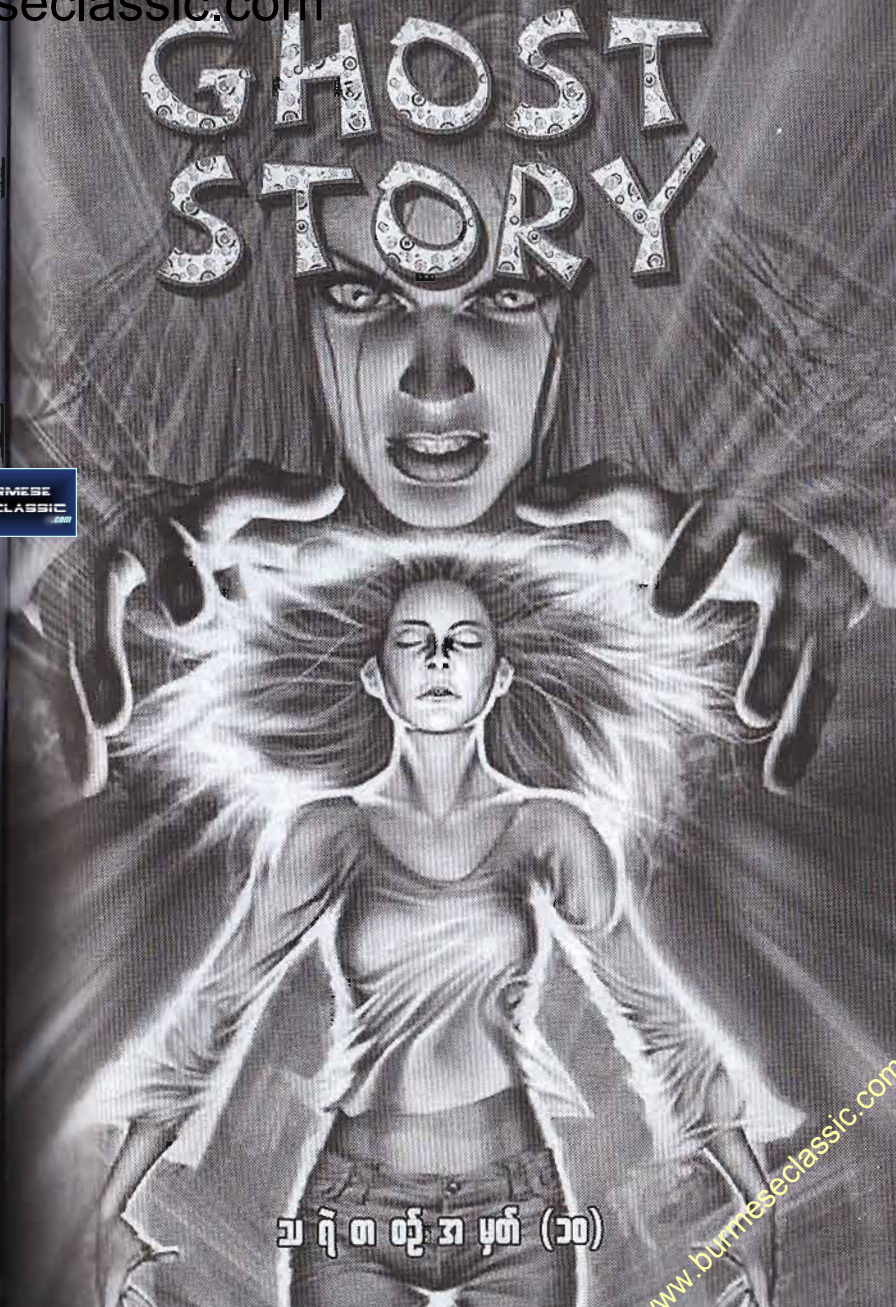
- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး စေတီစိုက်မှုနိုင်ငံ ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း တက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓါတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

GHOST STORY

BURMESE CLASSIC .COM

ဒု ရဲ စ တုံ ဒ မှတ် (၁၀)

BURMESE
CLASSIC
.COM

ထုတ်လေ့ ခြံအောင်မြင်အကောင်အရာကိုပုံနှိပ်အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊
ပြန်ချိန်: အောင်မြင်စာပေ၊ ပထမဆုံးကြိမ်၊
၂၀၀၇ခုနှစ်၊ (ဩဂုတ်လ)၊ နှစ်(၅၀၀)၊

GHOST STORY

၈၉၅-၈၃

သရဲစာစဉ်()/GHOST STORY။-ရန်ကုန်၊

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၀၇။

၁၆၀- စာ၊ ၀၃.၅။ ၂၀ စင်တီ။

(1) GHOST STORY

မာဝိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	သံချေးတက်ဝါးနဲ့ဆရာဝန်	၆
၂။	ပညာသည်တပ်ဦး၏ခြောက်ချက်	၃၀
၃။	တင်ပေါ်တော်ကြားတက္ကသိုလ်များ	၅၈
၄။	ကိုယ်တွေ့...တက္ကသိုလ်တစ်	၈၄
၅။	တက္ကသိုလ်	၁၀၃
၆။	ထူးခြားသောရုပ်တုနှင့်ဆန်းကြယ်မှုများ	၁၂၀
၇။	သရဲပမ်းပွဲ	၁၃၄

Doctor with Rusty Knife

သံကျွတ်ကမ်းနဲ့
ဆရာဝန်

Psychic Surgery

Arigo

ဓမ္မဆေးမသုံးဘဲ အကြီးစားခွဲစိတ်မှု ပြုလုပ်ခြင်းသည် လွန်စွာအံ့ဩဖွယ်ကောင်းပြီး မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဘရာဇီးနိုင်ငံနှင့် ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံများတွင် စိတ်နယ်လွန်တန်ခိုးသတ္တိဖြင့် ခွဲစိတ်ကုသပေးသူများ ရှိခဲ့ကြလေသည်။ သူတို့သည် ခွဲစိတ်ခန်းသုံးကိရိယာများ အသုံးမပြုဘဲ လူတစ်ဦး၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင်ရှိသော အနာရောဂါ၊ အဖုအကျိတ်များကို ခွဲစိတ် ဖယ်ရှားပေးနိုင်ကြသည်။

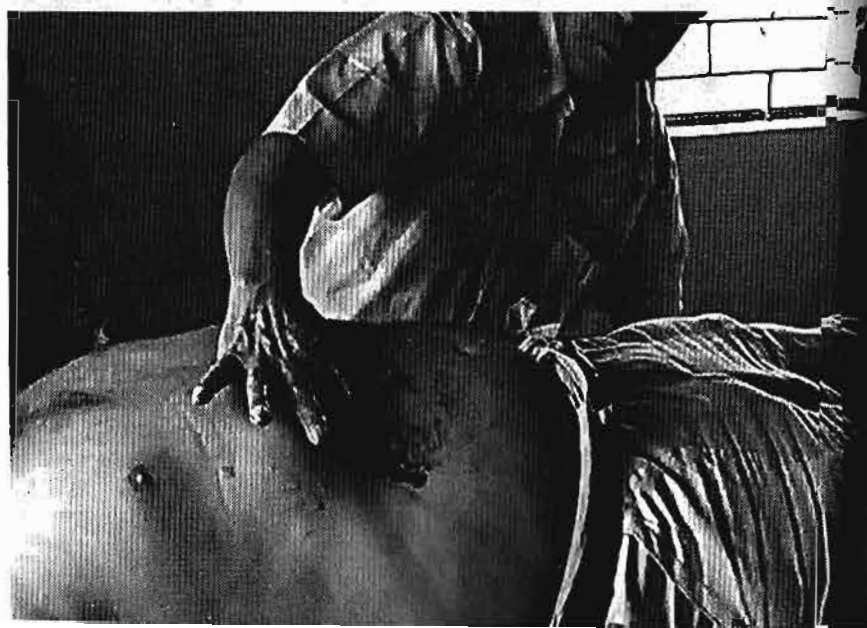
BURMESE
CLASSIC
.COM

ထိုသို့ခွဲစိတ်ပြီးသောအခါတွင်လည်း ခွဲစိတ်ထားရာနေရာတွင် အမာရွတ်ပင် မကျန်ရစ်ခဲ့ပေ။ အဆိုပါ ရောဂါကုပေးသော ပုဂ္ဂိုလ်များ က ဘုရားပေးသော လက်နက်ကိရိယာများကိုသာ အသုံးပြုကြောင်း ဆိုကြလေသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် ငွေကြေးမယူဘဲ ကုပေးသူများဖြစ်ကြ သည်။ လူနာများကတော့ သူတို့တတ်နိုင်သလောက် အလှူငွေထည့် ကြသည်။

စာရေးသူသည် (၁၉၇၆)တွင် ဖိလစ်ပိုင်သို့ အလည်ခရီးသွား ရောက်ခဲ့စဉ်က အစာအိမ်တွင်ဖြစ်နေသော အနာရောဂါအား ကုသ ပေးမှုကို မျက်မြင်တွေ့ခဲ့ရဖူးသည်။

လူနာအား သူ၏အင်္ကျီကို ချွတ်စေပြီး ခုတင်ပေါ်တွင် လဲ လျောင်းနေစေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဆေးကုသမှုကို မမှီတ်မသုန် ကြည့် နေမိသည်။

ကုသပေးသောပုဂ္ဂိုလ်သည် သူ၏လက်များကို ကြက်ခြေခတ် ပုံသဏ္ဌာန် ယှက်၍ ဆေးကုသမှုကို စတင်သည်။ ကျွန်ုပ်မြင်တွေ့နေ ရသည်က ကုပေးနေသူသည် လူနာ၏ အစာအိမ်နေရာကို လက်ဖြင့် အပေါ်မှ အပိုင်းပိုင်းခုတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသို့ လက်ဖြင့်ခုတ်ပိုင်းရာတွင် သူ၏လက်သည် အပေါ်မှ ဓားခုတ်ဟန်သာဖြစ်ပြီး လူနာ၏ဗိုက်ကို လုံးဝမထိပေ။

ထိုစဉ် လူနာ၏ဝမ်းဗိုက်ပေါ်တွင် (၁၀)စင်တီမီတာ(သို့) (၁၂) စင်တီမီတာခန့် အစင်းကြောင်းပေါ်လာပြီး သွေးများစို့ထွက်လာသည်။ ထိုအစင်းကြောင်းကို အနည်းငယ်ဟကာ လက်ချောင်းဖြင့် အစာအိမ် ရှိသော ဝမ်းဗိုက်နေရာကို နှိုက်စမ်းလေတော့သည်။

ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံမှ ဗိတ်နယ်လွန် သရားများ

သံချေးတက်မိနဲ့ သရား

လူနာကတော့ နာကျင်မှုမရှိ ပကတိငြိမ်သက်လျက်...။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် သွေးအလိမ်းလိမ်း ပေကျံနေသော လက်ချောင်းများက အသားစတစ်စကိုကိုင်လျက် ဗိုက်ထဲက ပြန်ထွက်လာသည်။ ထိုအသားစကို စားပွဲအောက်ရှိ စွန့်ပစ်ပစ္စည်းထည့်သော ပုံးထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဇွမ်းစတချို့ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ထိုဝမ်းဖြင့် ဝမ်းဗိုက်ပေါ်မှ သွေးစသွေးနုများကို သုတ်လိုက်သောအခါ လူနာ၏ဝမ်းဗိုက်ပေါ်တွင် (၁၂)စင်တီမီတာခန့်ရှိသော ခွဲကြောင်းလည်း မတွေ့ရတော့ပေ။ လူနာလည်း ခွဲစိတ်ခုတ်ပေါ်၌ အကောင်းပကတိအတိုင်း ထထိုင်နိုင်လေသည်။

လူနာ၏ အစာအိမ်ပြည်တည်နာကို ကုသနေစဉ် လူနာအနေဖြင့် မည်သည့်နာကျင်မှုမှ မခံစားရဟု ပြောပြလေ၏။ ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံတွင် စိတ်နယ်လွန်တန်ခိုးသတ္တိဖြင့် ဆေးကုသပေးသော ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ကျော်ဇောမှုဂုဏ်သတင်းကြောင့် ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းမှ ဆေးကုလိုသော ရောဂါဝေဒနာရှင်များ အများအပြားရောက်လာခဲ့ကြ၏။

စိတ်နယ်လွန် တန်ခိုးသတ္တိများသုံး၍ ခွဲစိတ်သည့်

အရီဂိုး

စိတ်တန်ခိုးသုံး၍ အနာရောဂါခွဲစိတ်သူများကို အတုအယောင်၊ အယောင်ဆောင်သူများဟု စွပ်စွဲမှုများ ရှိခဲ့ကြသည်။

အတုအယောင် လုပ်စားသူများလည်း ရှိပေလိမ့်မည်။

သို့သော်... အစစ်အမှန်ပုဂ္ဂိုလ် ရှိပေသည်။

ထိုသူမှာ အရီဂိုး ဖြစ်သည်။ ဘရာဇီးလူမျိုးဖြစ်ပြီး စိတ်နယ်လွန်တန်ခိုးသတ္တိကို သုံး၍ ခွဲစိတ်ကုသသူများထဲတွင် အရီဂိုးသည် လူသိများလှသည်။ အရီဂိုးဟူသော နာမည်ပြောင်ကို ဘာသာပြန်ပါက “နံ့အသော တောသား” ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရပေသည်။

ထိုအဓိပ္ပာယ်နှင့် လိုက်လျောညီစွာပင် အရီဂိုးသည် ပညာတတ်သူမဟုတ်သည့်အပြင် ဆေးပညာဗဟုသုတလည်း ရှိသူမဟုတ်၊ ဆရာဝန်လည်း မဟုတ်ခဲ့ပေ...။

အရီဂိုး၏ အမည်ရင်းမှာ ဂျီဆီပီဒရိုဒီဖရေတပ်(စ) ဖြစ်သည်။ သူ့ကို (၁၉၂၁)အောက်တိုဘာလ(၁၈)တွင် ဘရာဇီးကုန်းမြင့်များရှိရာ မိနက်(စ)ဂျီရိုင်း အရှေ့အလယ်ပိုင်း၊ ကွန်ဂွန်ဟက်(စ)ဒိုကမ်ပိုမြို့၏ အပြင်ဘက် (၆)ကီလိုမီတာအကွာရှိ လယ်တောတစ်ခု၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ သတ္တိရိုင်းများရှိသော ဒေသဖြစ်သည်။

အရီဂိုးသည် ဆင်းရဲလှသောမိသားစုတွင် မွေးဖွားကြီးပြင်းလာခဲ့ရသဖြင့် တတိယတန်းနှင့်ပင် ကျောင်းထွက်၍... အသက်(၁၄)

သံချေးတက်ခန်း ဆရာဝန်

နှစ်ရောက်သောအခါ ထိုဒေသရှိ မိုင်းတွင်းများတွင် အလုပ်စတင်လုပ်ခဲ့ရသည်။ အသက်(၃၀)ပြည့်နှစ်သို့ ရောက်သောအခါ အရီဂိုးသည် စိတ်ကျရောဂါ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီး... အလွန်ပြင်းထန်သော ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာကိုပါ စတင်ခံစားခဲ့ရသည်။

အရီဂိုးသည် ထမင်းလုံးတစ္ဆေ ခြောက်ခြင်းမျိုးခံခဲ့ရသည်။ အိပ်ပျော်နေလျက်နှင့် လမ်းလျှောက်ခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။ အယောင်ယောင်အမှားမှား ဖြစ်တတ်၊ တွေးတတ်၊ ပြောတတ်သည့် အဖြစ်မျိုးများ ရှိလာတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့ လူငယ်ဘဝက ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာ၊ စိတ်အာရုံခြောက်ခြားခြင်းဝေဒနာတို့ကို ခံစားခဲ့ရပြီး... စိတ်ထဲတွင် ထင်ထင်ရှားရှား ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် မှတ်မိနေသော အိပ်မက်ထူး၊ အိပ်မက်ဆန်းများကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ်မြင်မက်ခဲ့လေသည်။

ထိုရောဂါများကို မြို့ရှိဆရာဝန်များနှင့် ကုသသော်လည်း မပျောက်ခဲ့ပေ။ ထိုအခါ အရီဂိုးကို ဝိညာဉ်နှင့်ပတ်သက်၍ ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်သော နတ်ဆရာအိုလီဗီရာထံ သွားရောက်ပြသခဲ့သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က အရီဂိုးကို စကားအထူးအဆန်းတစ်ခွန်း ပြောပြခဲ့ပေသည်။

‘ဝိညာဉ်တစ်ကောင်ကောင်က အရီဂိုးကို ကြားခံအဖြစ်ထားပြီး ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်ချင်နေတယ်’ ဆိုသော စကားဖြစ်သည်။

အရီဂိုးသည်လည်း ထိုထူးဆန်းသည့်စကား၏ အခြေအနေအမှန်ကို မကြာခင်မှာပင် သိခွင့်ရခဲ့ပေသည်။

(၁၉၅၀)ပြည့်နှစ်တွင် ဘရာဇီးလွတ်တော်အမတ် ဘစ်တင်ကုတ်ဆိုသူသည် အခြားမိုင်းလုပ်သားများနှင့်အတူ အရီဂိုးကို မကြာခဏခေါ်၍ ဘဲလိုဟောရီကွန်တီမြို့သို့ မဲဆွယ်ပွဲ သွားရောက်လေ့

သံချေးတက်မိနဲ့ ဆရာဝန်

ရှိသည်။

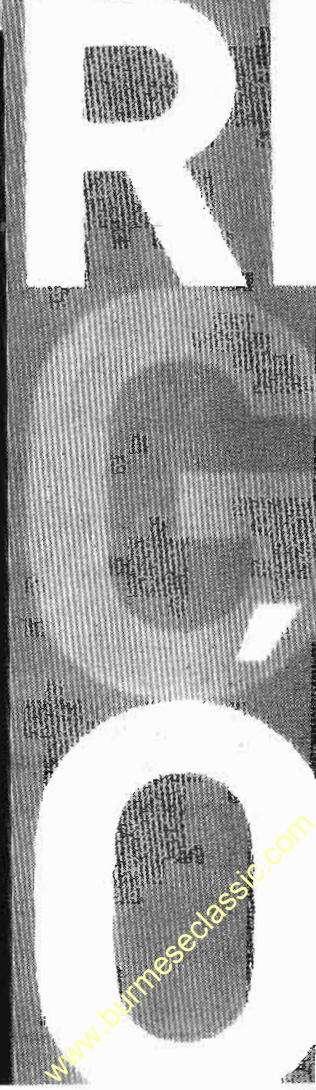
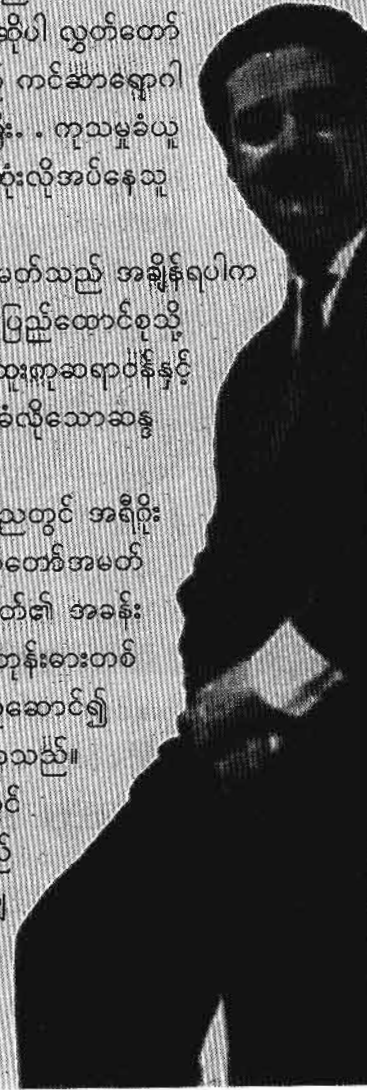
အရီဂိုးသည် အတူပါလာသူ လွတ်တော်အမတ်နှင့် ဟိုတယ်တစ်ခုတည်းတွင် တည်းခိုခဲ့သည်။

အဆိုပါ လွတ်တော်အမတ်သည် ကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်ပွားနေပြီး... ကုသမှုခံယူရန် အမြန်ဆုံးလိုအပ်နေသူ ဖြစ်သည်။

အမတ်သည် အချိန်ရပါက အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ သွား၍ အထူးကုဆရာဝန်နှင့် ခွဲစိတ်ကုသခံလိုသောဆန္ဒ ရှိသည်။

ထို့ညတွင် အရီဂိုးသည် လွတ်တော်အမတ် ဘစ်တင်ကုတ်၏ အခန်းထဲသို့ သင်တန်းဓားတစ်လက်ကို ယူဆောင်၍ ဝင်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အမတ်သည် အိပ်မောကျနေရာမှ

လန့်နိုးလာလေသည်။

ထို့နောက် အရီဂိုးကို သတိကင်းလွတ်ပြီး၊ မြောနေသူကဲ့သို့ တွေ့လိုက်ရပြီး.. အမတ်ကိုယ်တိုင်လည်း သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဆီနိုတ်တာအမတ်သည် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ကျန်းကျန်းမာမာဖြင့် အိပ်ရာမှနိုးလာလေသည်။

သို့သော် သူ၏ညဝတ်အင်္ကျီအပေါ်ပိုင်းသည် ဓားဖြင့်ဆွဲထားသကဲ့သို့ အရှည်လိုက်ကွဲနေပြီး သူ၏ရင်ဘတ်တွင် သွေးစအနည်းငယ် တွေ့ရကာ သူ၏နံရိုးအနီးတွင် ခွဲစိတ်အနာကို ချုပ်ထားသည့်သဖွယ် သပ်ရပ်သောအနာရွတ်တစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုအခြေအနေကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြုံတွေ့လိုက်ရသည့် လွှတ်တော်အမတ်သည် အရီဂိုး၏အခန်းသို့ သွားရောက်မေးမြန်းကြည့်သောအခါ အရီဂိုးလည်း သေချာရေရာစွာ မပြောပြနိုင်ပေ။

ထို့နောက် အဖြေမှန်မရ၍ မှိုင်တွေနေသော လွှတ်တော်အမတ်သည် တက္ကဆီတစ်စီးငှားပေးပြီး သူသွားရောက်လိုသည့် ဆရာဝန်ထံ ထွက်သွားလေသည်။

အဆိုပါဆရာဝန်သည် လွှတ်တော်အမတ်ကို ဓာတ်မှန်ရိုက်ပြီး အကြိမ်ကြိမ် စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ဓာတ်မှန်များကို သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ပြီးသောအခါ အမတ်တွင်ရှိနေသော ကင်ဆာအကျိတ်သည် မတွေ့ရတော့ကြောင်း.. ရှင်းမပြနိုင်လောက်အောင် တအံ့တဩဖြစ်ကာ ရောဂါမရှိတော့ကြောင်း အတည်ပြုပြောကြားခဲ့ပေသည်။

လွှတ်တော်အမတ်သည် သူ၏ ကင်ဆာအကျိတ်ကြီးကို ဖယ်ရှားပေးလိုက်သည့် ကိုယ်တွေ့အတွေ့အကြုံကို သူ၏မိတ်ဆွေများ၊

အပေါင်းအဖော်များနှင့် လူထုကိုပြောကြားသည့် စကားများတွင်ပါ ထည့်သွင်းပြောကြားခဲ့ပြီး ကုသပေးသူ အရီဂိုးကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အမြဲပြောလေသည်။

ထိုအခါ အရီဂိုး၏ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှုသည် ရုတ်ခြည်း.. အရှိန်မြင့်တက်လာသည်။

ထိုအတောအတွင်း အခြားဖြစ်ရပ်တစ်ခုလည်း ဖြစ်ပွားခဲ့သေးသည်။ ဖြစ်ရပ်မှာ အရီဂိုးနှင့် သူ၏မိသားစုသည် သားအိမ်ကင်ဆာဖြင့် ကွယ်လွန်ခါနီး အခြေအနေရောက်နေသော ဆွေမျိုးတစ်ဦး၏အိမ်သို့ လူနာသတင်းမေးရန် ရောက်ရှိနေကြသည်။

အရီဂိုးသည် လူနာအားကြည့်နေစဉ်မှာပင် ရုတ်တရက် အိမ်ခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားပြီး မီးဖိုခန်းထဲမှာ ဓားတစ်ချောင်းကို ယူလာ

ကာ လဲလျောင်းမေ့မြောနေသော အမျိုးသမီး၏ အင်္ဂါစပ်အတွင်းသို့ ဓားကို လျင်မြန်စွာထိုးသွင်းလိုက်သည်။

ဓားဖြင့် စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာအောင် မွှေလိုက်ပြီးသော အခါ... အရိုးသည် သွေးများပေစွန်းနေသော ကင်ဆာအကျိတ်ကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်ပြီး... ထိုဓားနှင့်အတူ ရေဆိုးမြောင်းထဲသို့ စွန့်ပစ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် အရိုးသည် မူးဝေ၍ လဲကျသွားပြီး သူလုပ်ခဲ့သည့်အလုပ်ကိစ္စမှန်သမျှကို မည်သည့်အရာမျှ အမှတ်မရတော့ပေ။ မေး၍လည်း ပြန်မပြောပြတတ်တော့ပေ။

ထိုအိမ်တွင်ရောက်ရှိနေကြသော ဆွေမျိုးတစ်ချို့က အံ့အားသင့်စွာ ဝိုင်းကြည့်နေရာမှာ ဆရာဝန်တစ်ဦးကို အိမ်သို့ ချက်ချင်းပင့်ခေါ်၍ လူနာ၏ရောဂါအခြေအနေကို ပြသကြသည်။

အဆိုပါဆရာဝန်က လူနာကို သေချာစွာကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီးနောက် အရိုးသည် ထိုလူနာအမျိုးသမီး၏ သားအိမ်တွင်းမှ ကင်ဆာကျိတ်ကို မနာမကျင် သွေးမသွန်စေဘဲ ဖယ်ရှားပစ်ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း အတည်ပြုပြောကြားခဲ့သည်။

မကြာမီတွင် သတိလစ်မေ့မြောနေသော လူနာအမျိုးသမီး ထလာပြီး သူမခံစားနေရသည့် သားအိမ်ကင်ဆာဝေဒနာ ကင်းပျောက်ကာ လူကောင်းပကတိ ဖြစ်သွားတော့သည်။

(၁၉၅၀)ပြည့်နှစ်များတွင် အရိုးဆိုသော နာမည်ကို လူသိများလာပြီး အရိုးသည် ရောဂါဝေဒနာရှင်ပေါင်း မြောက်မြားစွာကို ခွဲစိတ်ကုသပေးခဲ့သည်။

အရိုးက သူသည် ဝိညာဉ်ကို ပူးကပ်ခံကာ လူနာများကို ခွဲစိတ်ကုသခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဖွင့်ဟခဲ့သည်။

မျက်စိထဲမှတိမ်ကိုနည်းပညာအကူအညီမပါဘဲခွဲနေပုံ

အရိုး၏ ဖွင့်ဟပြောကြားချက်မှာ သူသည် ပထမကမ္ဘာစစ်အတွင်း (၁၉၁၈)တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည့် ဂျာမန်ဆရာဝန် ဒေါက်တာ အဒို(လ)ဖတ်(စ်)ဖရစ်(ဇ)၏ဝိညာဉ် ပူးကပ်ခံနေရသော တစ်ခဏတာ ကာလတွင်သာ မူးမူးမေ့မေ့ဖြင့် အနာရောဂါများ ခွဲစိတ်ခြင်းလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု အမှန်အတိုင်းပြောကြားခဲ့သည်။

ဒေါက်တာဖရစ်(ဇ)၏ဝိညာဉ်သည် သူ့ကိုပူးကပ်၍ အေးချမ်းငြိမ်သက်စွာဖြင့် ရောဂါများကို ခွဲစိတ်ကုသပေးခြင်းသည်... အများကောင်းကျိုးအတွက်သာ ဖြစ်သည်ဟု အရိုးအနေဖြင့် ယုံကြည်လေသည်။ ဒေါက်တာဖရစ်(ဇ)၏ဝိညာဉ်သည် အရိုးကို ကြားခံအဖြစ်ထားပြီး ဆေးကုသမှုကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုကာလမတိုင်မီက အရိုးသည် အမြဲတမ်း အပြင်းအထန် ခေါင်းကိုက်သည့်ဝေဒနာကို ခံစားနေခဲ့ရသည်။

သို့သော် အရိုးသည် စိတ်တန်ခိုးသတ္တိဖြင့် ရောဂါကုသသူအဖြစ် စတင်ဆောင်ရွက်သည့် အချိန်မှစ၍ သူ့တွင်စွဲကပ်နေသော

အပြင်းအထန် ခေါင်းကိုက်သောဝေဒနာသည် ယူပစ်သကဲ့သို့ ပျောက်ကင်းသွားခဲ့သည်။

သို့သော် ရောဂါခွဲစိတ်ကုသမှုလုပ်ငန်းများကို ခေတ္တရပ်ဆိုင်းထားမည်ဟု အရိုဂိုး စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သောအခါ လူရွယ်ဘဝက ခံစားခဲ့ရသော ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာကို အပြင်းအထန် ပြန်၍ခံစားလာရပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် ဆေးကုသခြင်းကို မရပ်ဆိုင်းတော့ဘဲ သူနေထိုင်သည့်မြို့ဖြစ်သော ကွန်ဂွန်ဟက်(စ)ဒိုကမ်ပိုတွင် ဆေးခန်းကလေးတစ်ခု ဖွင့်လှစ်လိုက်ပြီး ရောဂါဝေဒနာရှင်များကို အခမဲ့ ခွဲစိတ်ကုသပေးခြင်းကို ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။

သူ၏ ဆေးကုသဆောင်ရွက်မှုတွင်သုံးသော ပစ္စည်းကိရိယာများမှာ ဆရာဝန်များအနေဖြင့်ကြည့်လျှင် ကျန်းမာရေးနှင့် လုံးဝမညီညွတ်ပေ။

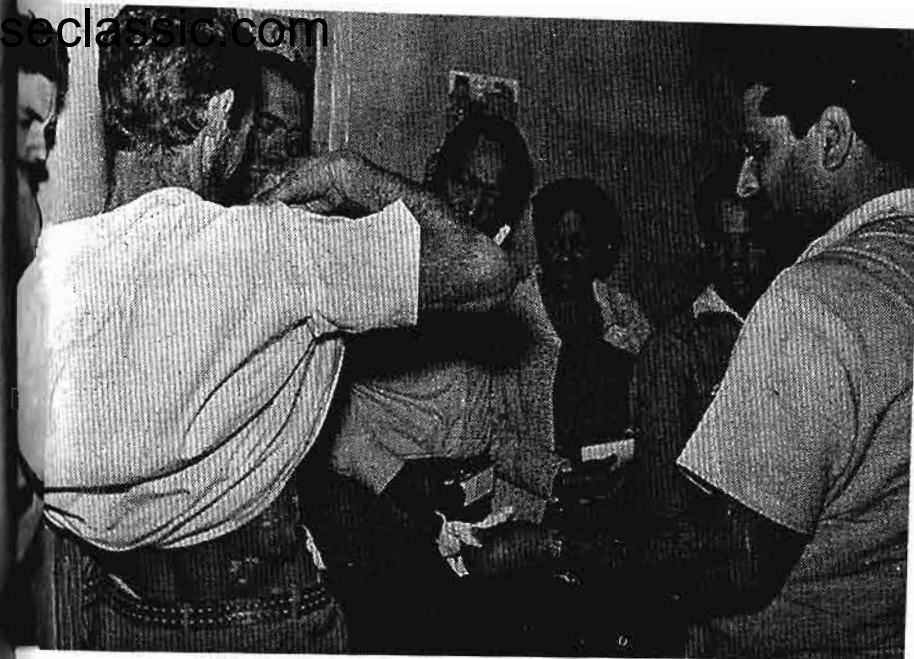
အရိုဂိုး၏ ခွဲစိတ်မှုပြုရာတွင်သုံးသော ပစ္စည်းများမှာ သူ၏ လက်များ၊ လက်ချောင်းများ၊ သံချေးတက်နေသော ဓားတစ်ချောင်းနှင့် ရံဖန်ရံခါသုံးလေ့ရှိသော ကတ်ကြေးတစ်လက်တို့ဖြစ်သည်။

သူ၏ သန့်ရှင်းရေးဆောင်ရွက်ချက်မှာ လူနာကို မခွဲစိတ်မီနှင့် ခွဲစိတ်ပြီးအချိန်တွင် သူ၏ဓားကို သူဝတ်ထားသော ရှပ်အင်္ကျီဖြင့် သုတ်ခြင်းမျှသာဖြစ်သည်။

ထိုသို့သော ပြီးစလွယ်လုပ်ရပ်များသည် လူနာ၏ရောဂါ အခြေအနေကို ပိုမိုဆိုးဝါးစေနိုင်သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် အရိုဂိုးသည် တစ်နေ့လျှင် ခွဲစိတ်ပေးရသော လူနာမှာ(၁၀၀)ကျော်ခန့်ရှိပြီး နေ့စဉ်ခွဲစိတ်ကုသလာခဲ့ရာ နှစ်(၂၀)ကျော်ရှိလာခဲ့သည့်တိုင်... အရိုဂိုး၏ ခွဲစိတ်မှုခံရသောလူနာများသည်...

သံချေးတက်မိနဲ့ ဆရာဝန်

ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှအကျိတ်ကိုလူအများရေတွင်ခွဲနေပုံ

နာကျင်မှုဝေဒနာ ခံစားရခြင်း၊ ခွဲစိတ်ဒဏ်ရာမှ သွေးထွက်လွန်ခြင်း လုံးဝမရှိခြင်းတို့မှာ ထူးခြားချက်များ ဖြစ်ပေသည်။

လူနာများတွင် ခွဲစိတ်ထားသောနေရာ၌ အနာဖြစ်ခြင်း၊ ချုပ်ရိုးကြောင်းကြီးများ ထင်ကျန်ခဲ့ခြင်းမျိုးလည်း မရှိပေ...။

ခွဲစိတ်ကုသပြီးသော လူနာများတွင် အနာတွင်းသို့ ပိုးဝင်ခြင်း၊ အနာယောင်ယမ်းခြင်း၊ အခြားလူနာသို့ ရောဂါပိုးကူးစက်ခြင်း စသည့် အခြေအနေဆိုးများ ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု တစ်ကြိမ်မျှလည်း မရှိခဲ့ပေ...။

လူနာသည် ခွဲစိတ်ခြင်းခံရပြီးသည်နှင့် ရောဂါဝေဒနာ သက်သာလာပြီး အနာကျက်ကာ လူကောင်းပကတိဖြစ်သွားသည်မှာ ထူးခြားချက်ဖြစ်ပေသည်။

စစ်အတွင်းက ဂျာမန်ဆရာဝန် ဒေါက်တာဖရစ်(ဇ)၏ ဝိညာဉ်

သံချေးတက်မိနဲ့ ဆရာဝန်

ပူးကပ် ခွဲစိတ်မှုကြောင့် အောင်မြင်မှုရခဲ့ခြင်းမှာ သေချာပေသည်။

ကွယ်လွန်သူ ဂျာမန်ခွဲစိတ်ဆရာဝန် ဒေါက်တာဖရစ်(ဇ)က အရီဂိုးကို ကြားခံပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်ထား၍ လူနာများ၏ အနာရောဂါခွဲစိတ် ကုသနေစဉ်တွင် အရီဂိုးသည် သတ်လစ်မြောနေသူကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြီး သူ၏လုပ်ငန်းပေါ်၌သာ အာရုံစူးစိုက်ထားတတ်သည်။

အရီဂိုးသည် လူနာကိုခွဲစိတ်ရာတွင် ရောဂါပိုးများကို သေစေသော ပိုးသတ်ဆေးနှင့် မေ့ဆေး၊ ထုံဆေး၊ အနာကျက်ဆေး စသည်တို့ကို သုံးစွဲခြင်း မပြုခဲ့ပေ။ ဤသည်မှာ အလွန်ထူးဆန်းလှပေသည်။

ပျက်စိတ်ဝါသနာပါပြီး အသည်းယားစွယ် ခွဲစိတ်နေသော်လည်း လူနာမှာသက်သောင့် သက်သာရှိနေပုံ

အရီဂိုးသည် သူ၏ တကယ့်ခွဲစိတ်နေမှုကို မှတ်တမ်းတင် ရိုက်ကူးထားသောရုပ်ရှင်ကို ကြည့်လိုက်မိရာ မူးဝေသွားခဲ့ဖူးသည်ဟု ဆိုသည်။ မျက်မြင်သက်သေများစွာက အရီဂိုးသည် စိတ်တန်ခိုးဖြင့် အနာရောဂါဝေဒနာများကို ကုသပေးသူ အစစ်အမှန်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

ထိုသို့ပြောဆိုကြသူများတွင် ဒေါက်တာအင်ဒရီဂျာပူဟာရစ် (ချ)လည်း ပါဝင်ခဲ့သည်။ ထိုသူ၏ ရေးသားဖော်ပြချက်က သက်သေခံ ပါသည်။

“ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေတဲ့အချိန်မှာ နေမကောင်းတဲ့ လူနာတွေ ရောက်လာကြပါတယ်။ လူနာအမျိုးသမီးတစ်ဦးက လည်ပင်းကြီးနာ ဖြစ်နေပါတယ်။ အရီဂိုးက ဓားငယ်တစ်လက်ကို ကောက်ယူလိုက်တယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီး လည်ပင်းက အဖုကြီးကို ဖြတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး လူနာအမျိုးသမီးရဲ့ လက်ဝါးထဲကို ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ဝှမ်းစနဲ့ လည်ပင်းကအပေါက်ကို သုတ်ပစ်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ သွေးတွေပျောက်ကွယ်သွားသလို၊ လည်ပင်းက အပေါက်ကြီးလည်း မရှိတော့ဘူး။ အမျိုးသမီးလဲ ရောဂါပျောက်ကင်းသွားပြီး ထွက်သွားပါတော့တယ်”

အရီဂိုးသည် ဝေဒနာများကို ကုသရာတွင် အမူအရာကြမ်းတမ်းပြီး စကားပြောသည့်အခါ ဂျာမန်လေယူလေသိမ်းဖြင့် ပြောကြောင်းကိုလည်း ဒေါက်တာအင်ဒရီဂျာပူဟာရစ်(ချ)က ထည့်သွင်းပြောဆိုခဲ့ပေသည်။

အရီဂိုးသည် ဆေးညွှန်းလည်း တစ်ခါတစ်ရံတွင် ပေးတတ်သည်။ အရီဂိုးကုသပေးသော ရောဂါဝေဒနာများမှာ ခန္ဓာကိုယ်တွင်း တစ်နေရာရာတွင်ဖြစ်သော အကျိတ်၊ အရည်ကြည်အိတ်တို့ကို ဖယ်

ထုတ်ပေးခြင်းမျိုးမှအစ ဝေဒနာပြင်းထန်စွာခံရတတ်သော ကင်ဆာ ရောဂါအထိ အနာရောဂါအစုံဖြစ်သည်။

ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှ ရောဂါဝေဒနာများစွာကို သံချေးတက်နေ သော သံဖြူဓားဟောင်းလေးဖြင့် အောင်မြင်စွာ ခွဲစိတ်ကုသပေးနိုင်ခဲ့ သဖြင့် အရီဂိုးသည် ကမ္ဘာကျော်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ကိုလည်း “သံချေးတက်သောဓားဖြင့် ခွဲစိတ်သောဆရာ” ဟု တင်စားကြသည်။

အရီဂိုး၏ ဆောင်ရွက်နိုင်မှုဂုဏ်သတင်းသည် တဖြည်းဖြည်း ကျော်ဇောလာသောအခါ သူ၏ခွဲစိတ်ကုသမှုများကို စောင့်ကြည့်လေ့ လာနေသော ဘရာဇီးလူမျိုးဆေးပညာရှင်အသင်း အထူးအဖွဲ့ဝင်များ က အရီဂိုး၏ တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် တိုးချဲ့ခွဲစိတ်ဆောင်ရွက်မှုများ ကို စတင်ကန့်ကွက်ခဲ့ကြသည်။

အရီဂိုး၏ ခွဲစိတ်ကုသမှုများကို လက်တွေ့စောင့်ကြည့်ခဲ့

သော ဒေါက်တာမာကျီ(စ)၏ ဖော်ပြချက်ကို စာဖတ်သူများ ဖတ်ရှုလေ့ လာနိုင်ရန် ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

“ပျဉ်ချပ်ဟောင်းတစ်ချပ် ခင်းထားတဲ့အပေါ်မှာ လူနာတစ်ဦး ကတော့ လဲလျောင်းနေပါတယ်။ သံဖြူဓားဟောင်း တစ်လက်၊ သူ့အနီး မှာ မီးဖိုချောင်သုံး ဓားတစ်လက်၊ ဇာဂနာများ၊ ကတ်ကြေးနှင့် ခွဲစိတ် ဓားနှစ်လက်တို့ ရှိနေပါတယ်။ ဓာတ်မှန်ရိုက်ချက်ရဲ့အကူအညီ မယူဘဲ အရီဂိုးက လူနာရဲ့ရောဂါအခြေအနေကို အတိအကျသိထားဟန်ဖြင့် လူနာအမျိုးသမီးရဲ့ အင်္ဂါအတွင်းကို ခွဲစိတ်ဓားများနဲ့ ကတ်ကြေးများကို ထိုးသွင်းလိုက်ပါတယ်။ . . .

အရီဂိုးက ထိုးသွင်းလိုက်တဲ့ ကတ်ကြေးရဲ့ လက်ကိုင်တစ်ခုကို ကိုင်ထားပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ကြည့်နေစဉ်မှာ ကတ်ကြေးရဲ့ လက်ကိုင်ကို စတင်လှုပ်ရှားလာပါတော့တယ်။ ကတ်ကြေးရဲ့ အသွား တွေဟာ ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကတ်ကြေးသွားကို မမြင်ရပေမယ့် သိနိုင်ပါတယ်။ . . .

လူနာမိန်းမရဲ့ ကိုယ်တွင်းကအသားစကို ကပ်ကြေးနဲ့ ကိုက် ညှပ်နေတဲ့အသံကိုတော့ ပီပီသသ ကြားလိုက်ရပါတယ်။ . .

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာတဲ့အခါ အရီဂိုးဟာ ကတ်ကြေးကို ဖယ် လိုက်တယ်။ လူနာမှာ သွေးထွက်တာတွေ မရှိတော့သလို လူနာအမျိုး သမီး ခံစားနေရတဲ့ သွေးသွန်နေတဲ့ဝေဒနာလည်း ပျောက်ကင်းသွား ပါတယ်။ . . .

ကျွန်တော်တို့ ကြည့်ရှုနေစဉ်မှာပဲ အရီဂိုးဟာ (၃၀)လက်မခန့် ရှည်ပြီး (၁၅)လက်မခန့်အကျယ်ရှိတဲ့ အသားစတစ်ခုကို ပြသခဲ့ပါ တယ်။ ခွဲစိတ်ကုသမှုက မိနစ်အနည်းငယ်သာ ကြာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်အောင်မြင်ခဲ့တယ်။ လူနာအမျိုးသမီးက ခွဲစိတ်မှုခံယူနေစဉ်

အတွင်း သတိမလစ်ခဲ့ပါဘူး။ သက်တောင့်သက်သာနဲ့ပဲ ခွဲစိတ်မှု ခံယူ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။”

အရီဂိုး၏ ထူးဆန်းတဲ့ဩဇာကောင်းသော ခွဲစိတ်ကုသမှု စွမ်းအင်ကို အခြားရာပေါင်းများစွာသော သက်သေခံသည့် ဆရာဝန် များနှင့် လူနာများလည်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။

အရီဂိုးအား စမ်းသပ်စစ်ဆေးနေကြစဉ်

သို့သော် . . . သိပ္ပံနည်းကျစမ်းသပ်မှု မပေါ်ထွက်ခင်မှာပင် အရီဂိုးသည် ဖမ်းဆီးခံခဲ့ရပြီး ဘရာဇီးဥပဒေအရ တရားစွဲဆိုခြင်း ခံခဲ့ ရသည်။ အကြောင်းမှာ ဘရာဇီးဥပဒေအရ ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာဖြင့် အနာ ရောဂါ ကုသပေးမှုများသည် ရာဇဝတ်မှုတွင် အကျုံးဝင်သောကြောင့်

ဖြစ်ပေသည်။

သူသည် လူနာများကို ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး ကုပေးခဲ့သည်။ ငွေကြေးကိုလည်း မမက်မောပေ . . . ။ သို့သော် ဘရာဇီးအာဏာပိုင် တို့သည် ဆေးပညာကို လေ့လာသင်ယူထားခြင်းမရှိသော စိတ်တန်ခိုး ဖြင့် ရောဂါကုသသူ(သို့)ဆေးကုသခွင့် လိုင်စင်မဲ့ဖြင့် ဆေးကုသနေ သူဖြစ်သော အရီဂိုး၏လုပ်ဆောင်ချက်များကို မနှစ်သက်ကြတော့ပေ။

သို့ဖြစ်၍ အရီဂိုးသည် တရားမဝင်ဆေးကုသမှုဖြင့် တရား စွဲဆိုခြင်းခံရပြီး (၁၈)လ ထောင်ဒဏ်ကျခံရန် အပြစ်ပေးခြင်း ခံခဲ့ရ သည်။ အပြစ်ပေးခြင်းခံရသော်လည်း သူ့ကို ထောင်သွင်းအကျဉ်းမချ မိမှာပင် သမ္မတဂျပ်ဆီလီနိုကူဘစ်စခက်သည် ရောဂါဝေဒနာရှင်များ ၏ ထောက်ခံချက်အပြည့်အဝရရှိနေသော အရီဂိုးကို အပြစ်မှ လွတ် ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပြုခဲ့ပေသည်။

သို့သော် (၁၉၆၄)တွင်တော့ အရီဂိုးကို တရားမဝင် ဆေးကု သမှုဖြင့် ထပ်မံတရားစွဲဆိုခံရ၍ အပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်းခံရကာ (၁)နှစ် ထောင်ကျလေသည်။ သို့သော် . . . (၃)လနှင့် လွတ်ပေးလိုက်ရသည်။

အရီဂိုး ထောင်ဒဏ်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီးနောက် အမိန့်ချမှတ် ခဲ့သော တရားသူကြီးသည် အရီဂိုး၏ ခွဲစိတ်မှုတစ်ခုကို ကိုယ်တိုင်သွား ရောက်လေ့လာခဲ့ပေသည်။

အရီဂိုးသည် မျက်စေ့တစ်ဖက်ကွယ်နေသော အမျိုးသမီးတစ် ဦး၏ တိမ်စွဲနေသောမျက်လုံးကို ကတ်ကြေးတစ်လက်ဖြင့်သာ တိမ် ပျောက်အောင် ခွဲစိတ်ကြောင်း အဆိုပါတရားသူကြီးကိုယ်တိုင် တွေ့ မြင်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုတရားသူကြီးသည် သူတွေ့မြင်ခဲ့သမျှကို ရေးသားဖော်ပြခဲ့ သည်။

(၃)လထောင်ဒဏ်အပြစ်ပေးခံရသောအရိုဂိုး

“အရိုဂိုးက သံကတ်ကြေးတစ်လက် ကောက်ယူလိုက်တာကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရတယ်။ အဲဒီကတ်ကြေးကို သူ့ ရှပ်အင်္ကျီနဲ့ သုတ်လိုက်တယ်။ ပိုးသတ်ဆေးလည်း လုံးဝမသုံးပါဘူး။ အဲဒီနောက် သူက ကတ်ကြေးကို လူနာရဲ့မျက်လုံးထဲက မျက်ကြည်လွှာဆီကို တည့် တည့်ထိုးစိုက်လိုက်ပါတယ်။ လူနာအမျိုးသမီးက တစ်ချက်ကလေးမှ မတွန့်ပါဘူး။ မျက်စေ့ရောဂါ ကုသခံနေရတဲ့အမျိုးသမီးဟာ သတိ ကောင်းပါတယ်။ မေ့ဆေး၊ ထုံဆေးပေးထားခြင်းလည်း မရှိပါဘူး။ ။

သံချေးတက်မိနဲ့ ဆရာဝန်

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ အရိုဂိုးဟာ လူနာရဲ့မျက်ကြည်လွှာကို ခွဲပြီး အတွင်းကတိမ်ကို ထုတ်ယူနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အရိုဂိုးက ဆုတောင်းစကား ဆိုပြီး ဂွမ်းစကိုယူကာ ထိုဂွမ်းစထဲ ဆေးရည်တစ်စက်နှစ်စက် ဆွတ် လိုက်ပြီး အမျိုးသမီးရဲ့ မျက်လုံးကို သုတ်ပေးလိုက်တယ်။ အမျိုးသမီး လည်း ဘာမှမခံစားလိုက်ရပဲ အမြင်အာရုံကို ကြည်လင်သွားပါတယ်။”

အရိုဂိုး၏ ဆောင်ရွက်ချက်များတွင် မရိုးမသားလုပ်ဆောင် မှုမျိုး တစ်ခုမှမရှိဟု တရားသူကြီးက ဖော်ပြထားလေသည်။

အရိုဂိုး၏ စွမ်းရည်ထူးတစ်ခုမှာ လူနာများကို ရောဂါရှာဖွေ စမ်းသပ်မှု မှန်သမျှသည် ဓာတ်မှန် စသည့် လျှပ်စစ်ဓါတ်သုံးသော စက်များမသုံးဘဲ ရောဂါမှန်ကို ရှာဖွေသိရှိနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

(၁၉၇၁) ဇန်နဝါရီလဆန်းတွင် အရိုဂိုးက သူ၏မိတ်ဆွေများ ကို မကြာမီတွင် သူ့ဘဝခရီး၏ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးအဆုံးသတ်မှု ကျရောက် တော့မည်ဟု ပြောပြခဲ့သည်။

သူပြောပြခဲ့သည့်အတိုင်း မှန်ကန်လှပေသည်။

(၁၉၇၁)ဇန်နဝါရီ(၁၁)ရက်နေ့တွင် အရိုဂိုးသည် ကားတိုက်မှု ဖြစ်ကာ ပွဲချင်းပြီးသေဆုံးခဲ့သည်။

သံချေးတက်နေသော ဓားတစ်လက်ပိုင်ရှင် အရိုဂိုး၏ စိတ် နယ်လွန် တန်ခိုးသတ္တိဖြင့် ဆေးကုသမှုလုပ်ငန်းသည် သူကွယ်လွန် သည့်နေ့တွင် အဆုံးသတ်ခဲ့ပေသည်။

အရိုဂိုး၏ အသုဘကို လူ (၂၀၀၀၀)ကျော် လိုက်ပို့ခဲ့ကြသည်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် စိတ်တန်ခိုးဖြင့် ကုသသူများကို ယုံကြည်သူ များ ရှိသကဲ့သို့ မယုံကြည်သူများလည်း ရှိပေသည်။

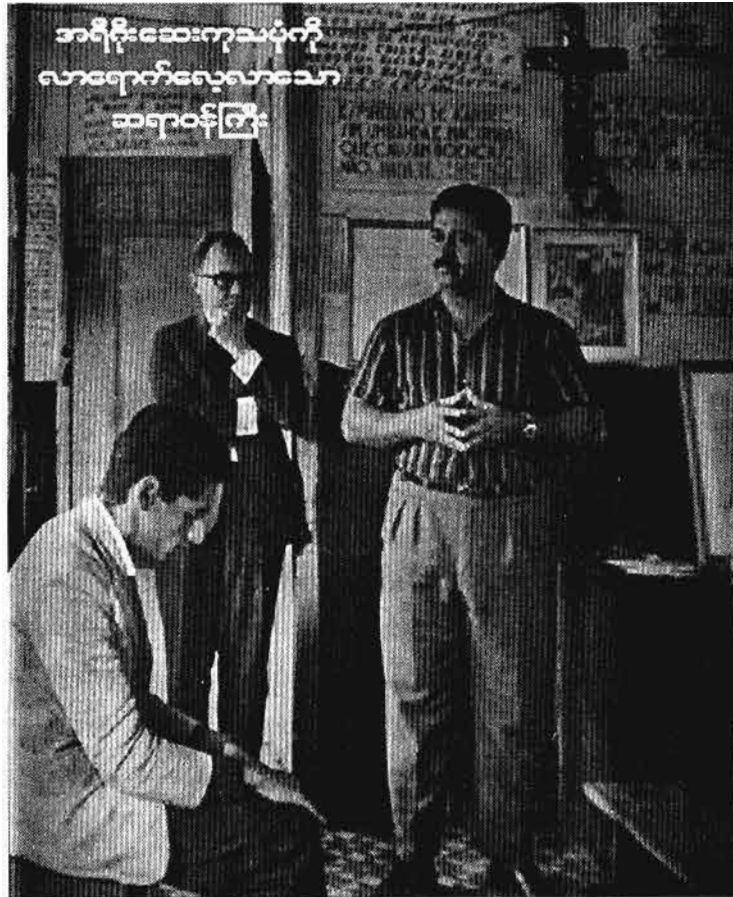
အရိုဂိုးမရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်း စိတ်နယ်လွန်တန်ခိုးသတ္တိ ဖြင့် အနာရောဂါများကို ခွဲစိတ်ကုသသောပုဂ္ဂိုလ်အချို့သည် အမေရိ

သံချေးတက်မိနဲ့ ဆရာဝန်

၂။ GHOST STORY

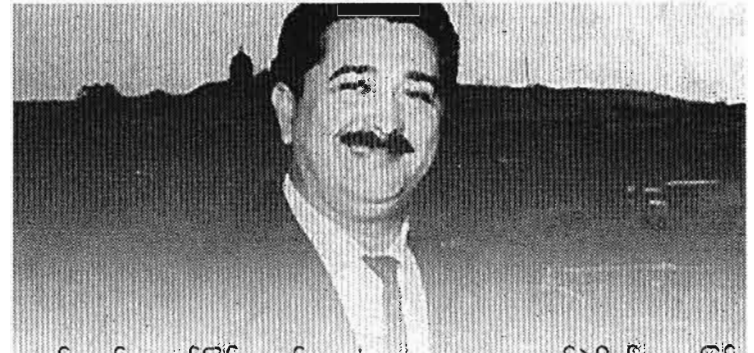
ကသို့ ခရီးဆန်ပြီး ရောဂါဝေဒနာရှင်(၆၀-၇၀)ခန့်ကို ကုသခဲ့ကြသည်။
ထိုသို့ လှည့်လည်၍ ဆေးကုသခြင်းကို (၁၉၇၅)တွင် အမေရိကန်
ပြည်ထောင်စု ကုန်သွယ်မှုကော်မရှင်မှ တားမြစ်ပိတ်ပင်ခဲ့သည်။

တားမြစ်ပိတ်ပင်ရခြင်းအကြောင်းရင်းမှာ လူနာ၏ ခန္ဓာကိုယ်
ထဲမှ ရောဂါဝေဒနာဖြစ်နေသည့် အသားစများကို လက်ချည်းသက်

သံချေးတက်မိနဲ့ ဆရာဝန်

GHOST STORY ၂၆

သက် ဖယ်ရှားမစ်ခြင်းသည် ဆေးပညာအရ တကယ့်ခွဲစိတ်ကုသခြင်း
ကို ကိုယ်စားမပြုနိုင်ခြင်းကြောင့် ခွဲစိတ်ကုသခြင်းကို တားမြစ်ပိတ်ပင်ခဲ့
ခြင်းဖြစ်သည်။ စိတ်နယ်လွန် ခွဲစိတ်ကုသမှုများသည် မသိနားမလည်
သူများအတွက် လွန်စွာအန္တရာယ်များလှသည်ဟု ဝေဖန်သုံးသပ်ကြ
သည်။

အလွန်အလွန် ဝေဒနာခံစားနေရသူ၏ မိသားစုများသည်
ရောဂါဝေဒနာသက်သာစေချင်လိုသည့် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် စိတ်နယ်
လွန် ခွဲစိတ်ကုသမှုပြုသူများထံ လာရောက်၍ ဆေးကုသမှု ခံယူခြင်း
ဖြစ်သည်။ အတုအယောင် ကိုယ်ကျိုးရှာသူများအတွက် ဝှင်တစ်ခု
ဖြစ်နေ၏။

သို့သော်... ဂျီဆီပီဒရိုဒီမေးတပ်(၈) အမည်ရှိသော အရိုဂိုး
သည် အတုအလိမ်၊ အယောင်ဆောင်သောသူ မဟုတ်ပေ...။

သူသည် လူနာအကျိုးရှိရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ကုသပေးခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။ အရိုဂိုး၏ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်မှုများသည် ယနေ့ထိ ပြော
မဆုံးပေါင် ဖြစ်နေလေတော့သည်။

Doctor with Rusty Knife

သံချေးတက်မိနဲ့ ဆရာဝန်

ပညာသညာတစ်ဦး၏ ရေတွက်ချက်

ကျွန်

တော်အလုပ်လုပ်သည့် ဂျပန်ကုမ္ပဏီ၏ 'Marketing' ဌာနတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်က ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော် သည် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်သို့ ဈေးကွက်သုတေသန (Market Research) တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရန် ခရီးထွက်နေရသည်။

ကျွန်တော်သည် တနင်္သာရီတိုင်း၊ ထားဝယ်မြို့သို့ တစ်ဦးတည်းရောက်ရှိခဲ့သည်။ ထားဝယ်မြို့ရှိ ကုန်သည်ကြီးများနှင့် တွေ့ဆုံ၍ ဆွေးနွေးမေးမြန်းခြင်း၊ ဈေးကွက်အခြေအနေကို လေ့လာသုတေသနပြုခြင်း၊ 'Survey' ကောက်ခြင်း၊ ကုန်သည်များနှင့်သက်တမ်းတိုး စာချုပ်အသစ် ချုပ်ဆိုခြင်း စသော များလှစွာသော တာဝန်ဝတ္တရားများကို မနားမနေ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရ၏။

အားလုံးပြီးဆုံးချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်၏အမျိုးမျိုးရှိရာ သရက်ချောင်းမြို့သို့ဆက်သွား၍ လူကြီးသူမများအား ကန်တော့ရေထွက်လာခဲ့သည်။ ထားဝယ်မြို့နှင့် သရက်ချောင်းမြို့သည် ဆယ်စုခန့်

ပညာသညာတစ်ဦး၏ မြောင်းချက်

၃၂ GHOST STORY

ကွာဝေးပြီး ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီဖြင့် ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်၏ ဦးလေးဖြစ်သူ လင်မယားအား ဂါရဝပြုကန်တော့ ပြီးသောအခါ သူတို့ပိုင်ဆိုင်သော ခူးရင်းခြံဘက်သို့ ညီဝမ်းကွဲဖြစ်သူနှင့် ထွက်လာခဲ့သည်။

ဧကရာချီကျယ်ဝန်းသော ခူးရင်းခြံကား အေးချမ်းငြိမ်သက်ပြီး တောအုပ်တစ်ခုနယ် . . ခူးရင်းခြံဆိုသော်လည်း ခူးရင်းတစ်မျိုးတည်းမဟုတ် သီးပင်စားပင်များလည်း များစွာပါဝင်၏။

“ခူးရင်းသီးမှည့်ချိန်ဆို သတိထားရတယ်အစ်ကို၊ ဝံတွေ လာတတ်တယ်”

“ဟေ့ . . ဝံတွေ ဆိုတာ”

“ဝက်ဝံတွေပေါ့အစ်ကို၊ ဟိုဘက်တနင်္သာရီရိုးမနဲ့ ကပ်နေတော့ ဒီကောင်တွေ ရောက်လာတတ်တယ်၊ ခူးရင်းသီးကို ကြိုက်ကြတယ်လေ”

သူစကားကြောင့် ကျွန်တော်အံ့သြသွားရသည်။ ဝံတွေက ခူးရင်းသီးကြိုက်သတဲ့၊ စာထဲပေထဲတွင် မကြားခဲ့ဘူးပါ။ တောအကြောင်း၊ တောင်အကြောင်း စာအုပ်များစွာကို ကျွန်တော်ဖတ်ခဲ့ဖူးပါသည် . . ဝက်ဝံတွေက ခူးရင်းသီးကြိုက်သည်ဟု တစ်ခါမှ မဖတ်ခဲ့ဘူးပေ။

“နေပါအုံး ကျော်တင့်၊ ဝက်ဝံတွေက ခူးရင်းသီးကိုဘယ်လိုခွဲစားကြသလဲကွာ”

“ဒီလိုအစ်ကို ခူးရင်းသီးမှည့်ရင် အညှာပြတ်ပြီး အောက်ပြုတ်ကျတယ်၊ အောက်ပြုတ်ကျတော့ ထိပ်တွေဟပြီး ကွဲလာတယ်၊ တချို့ဆို အခြမ်းတွေဟပြီး ကွဲကုန်တယ်၊ ဒီတော့ သူတို့အားနဲ့ဖြုလိုက်ရင် အသာလေးပေါ့၊ တချို့မပြုတ်သေးတဲ့ အလုံးတွေကို ဝက်ဝံတွေက

မညာသည့်တစ်ဦး၏ ပြောချက်

အညှာလိမ်ချိုးပြီး မြေကြီးပေါ် ပစ်ပေါက်ခွဲတတ်တယ်အစ်ကို”

“အဆန်းပဲကွာ”

နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောဖြင့် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ နေပြောက်မထိုးအောင် ဖုံးအုပ်နေသောအပင်ကြီးများစွာ ရှိနေ၍လည်း အေးမြနေ၏။ ကျွန်တော်ကတော့ တောထဲတောင်ထဲ သွားရသလို စိတ်ထဲမှာလန်းဆန်းနေမိသည်။ မောလာလျှင် ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ ရိက္ခာအစုံပါသည်။ ရေဘူးပါသည်။ ဘီစကစ်မုန့်ထုပ်တွေ၊ ဦးလေးတို့ ထည့်ပေးလိုက်သော ကောက်ညင်းထုပ်တွေ ပါသည်။ ကျွန်တော်ရဲ့ အဓိကရိက္ခာဖြစ်သော ကွမ်းယာထုပ်တွေကိုလည်း မမေ့ . .

“ဟေ့ . . ဟိုမှာဘယ်သူလဲကွ၊ အဘွားကြီးတစ်ယောက်ပါလား”

ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တရွေ့ရွေ့ဖြင့်သွားနေသော အဘွားကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျော်တင့်ကတော့ ထိုအဘွားကြီးကိုမြင်တော့ မလိုမုန်းထားသောဟန်ဖြင့် ပြော၏။

“ဟာ . . ဒီအဘွားကြီး လာပြန်ပြီ၊ သူများခြံထဲ ဝင်ချင်သလို ဝင်နေတာပဲ”

“နေပါဦးကွ ဒီအဘွားကြီးက ဘယ်သူတုန်း၊ ဒီကိုဘာလုပ်တာတုန်း”

“ခူးရင်းသီးအကြွေတွေ လိုက်ကောက်တာဗျ၊ မလာနဲ့ပြောထားတာ . . ထပ်လာပြန်ပြီ”

ခြံတွေက ခြံစည်းရိုးခတ်ထားခြင်းမရှိ၊ ခြံစည်းရိုးခတ်ဖို့လည်း မလွယ်ပါ။ ဤမျှကျယ်ဝန်းသောခြံကို မည်သို့ခြံစည်းရိုးခတ်နိုင်ပါမည်နည်း။

“ခူးရင်းသီးအကြွေတွေ၊ အပုပ်တွေကောက်တာပဲကွ၊ ပြီး

မညာသည့်တစ်ဦး၏ ပြောချက်

တော့ သူတစ်ကိုယ်စာ ဘယ်လောက်သယ်နိုင်မှာတုန်း၊ အလွန်ဆုံး တစ်လုံးနှစ်လုံးပေါ့”

“ဒီအတွားကြီးက စုန်းမကြီး အစ်ကိုရဲ့ အစ်ကိုဘာသိလို့လဲ၊ သူနာမည်က ဒေါ်စောတင်တဲ့”

“ဟေ့ . . . ဘယ်လို . . . ”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို . . . စုန်းမကြီး၊ ကဝေမကြီးလို့ တစ်ရွာလုံး က ပြောကြတယ်၊ အခု အသက်ကြီးသွားလို့ မာန်စွယ်ကျိုးသွားတာတဲ့၊ အရင်က အရမ်းကြောက်စရာကောင်းတယ်တဲ့၊ ရွာထဲက လက်မခံလို့ မြောက်ဘက်ခြံစပ်နားမှာ တဲထိုးပြီးနေတာ၊ ညဘက်ဆို အဲဒီနေရာမှာ မီးလုံးကြီးတွေ ဝဲယုံနေတာ တွေ့ရတယ်အစ်ကို၊ လူကြီးတွေပြောတာ ကတော့ စုန်းမီးတောက်တာတဲ့၊ ပညာသည်တွေ မြူးကြတယ်တဲ့”

ညီဝမ်းကွဲဖြစ်သူ ကျော်တင့် စကားတွေကြောင့် ကျွန်တော် ပိုစိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။ ကျွန်တော်တို့ခြေလှမ်းကမြန်တော့ မကြာမီ ပင် အတွားကြီးအနီးသို့ ရောက်သွား၏။ မောင်ကျော်တင့်ကတော့ ကျွန်တော့်အနောက်တွင် ခပ်ရဲ့ရဲ့လေး . . .

“အတွား ဘာတွေရွာနေတာလဲ အတွား . . . ”

ကျွန်တော့်အသံကြောင့် အတွားကြီးက လှည့်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးကိုလည်း စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်နေ၏။

“အတွား . . . အတွားက ငိုက်ဆာနေလို့လား”

“အင်း”

အတွားကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြု၍ ကျွန်တော်က ကျောပိုးအိတ် ထဲမှ ကောက်ညှင်းထုပ်နှစ်ထုပ်ကို လှမ်းပေးတော့ ချက်ချင်းပင် ဖြည့်၍ စားနေတော့၏။ ဪ . . . ဘယ်လောက်တောင် ဆာနေရှာပါလိမ့် ဟု စိတ်မကောင်းစွာတွေးရင်း ရေဘူးကိုပါ ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ပညာသည်တစ်ဦး၏ ပြောချက်

အတွားကြီးက ရေဘူးကိုဖွင့်၍ အငမ်းမရ မော့သောက်ချ လိုက်ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းမှ စီးကျနေသော ရေများကို သူ၏ညစ် ထေးထေး အင်္ကျီဖြင့် သုတ်လိုက်၏။

“မောင်ရင်က ဘယ်သူတုန်း”

ဆတ်တောက်တောက်နိုင်လှသောအသံဖြင့် အတွားကြီးက မေးသည်။

“ဪ . . . ကျွန်တော်က ရန်ကုန်ကလာတဲ့ဧည့်သည်ပါ၊ အတွား စားလို့ကောင်းလား၊ ထပ်ယူအုံးမလား၊ ရှိသေးတယ်အတွား”

အတွားကြီးက ကျွန်တော့်အား လက်ကာပြပြီး ကျွန်တော့် အနီး တိုးကပ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ကျော်တင့်မှာကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ဖြင့် နောက်သို့ ခြေနှစ်လှမ်းမျှ ဆုတ်သွားတော့သည်။ အတွားကြီးက ကျေးဇူးတင်သောအကြည့်ဖြင့် ကျွန်တော့်အား ခီဝေစွာ စိုက်ကြည့်နေ ၏။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်ကြည်များ တွဲခိုလျက် . . .

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မောင်ရင်၊ အတွားငိုက်ဆာနေတာ ကြာ ပါပြီ၊ အခုမှပဲ စားရတယ်ကွယ်၊ အတွားကို ကျွေးမယ့်မွေးမယ့်သူ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ မောင်ရင်တစ်ယောက်ပဲ အခုလိုကျွေးတာပါ၊ အင်း လေ . . . ဒါတွေကလည်း အတွားရဲ့မိုက်ပြစ်တွေပါ၊ မိုက်ပြစ်တွေအ တွက် ပေးဆပ်နေရတာပါကွယ်၊ ဝဋ်ကြေးတွေကို ခန္ဓာဝန်နဲ့ ဆပ်နေရ တာကလား . . . ”

မောင်ကျော်တင့်တော့မသိ . . . ကျွန်တော်ကတော့ အတွား ကြီး စကားကြားရတော့ ရင်ထဲနင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ စုန်းမ၊ ပညာ သည်ဟု မမြင်မီ ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲမှာတော့ အတွားအရွယ် လူ သားတစ်ယောက် . . .

“အတွား ဒီအပင်ရိပ်အောက် ခဏထိုင်နားပါအုံး အတွား”

ပညာသည်တစ်ဦး၏ ပြောချက်

ကျွန်တော်က အဘွားကြီးလက်မောင်းကို တွဲခေါ်၍ သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှာ ထိုင်စေ၏။ အဘွားကြီး၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးမှ မျက်ရည်စီးကြောင်းများ အလျှိုလျှိုပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။ အသားတွေက တဆတ်ဆတ်တုန်ခါလျက်... ပစ်ပယ်ခံတစ်ယောက်၏ ခံစားချက်ကို ကျွန်တော်နားလည်မိပါသည်။

“မောင်ရင်က မျက်နှာစိမ်းဆိုတော့ အဘွားအကြောင်း မသိဘူးနဲ့တူတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲအဘွား”

“ဪ... အဘွားအကြောင်းကိုသိရင် အခုလို ကျွေးမွေးမှာမဟုတ်ဘူး”

အဘွားကြီးစကားကြောင့် ကျွန်တော်ပြုံးလိုက်မိသည်။

ရင်ထဲမှာတော့မကောင်း...

“အဘွားမှားနေပြီ အဘွား၊ ကျွန်တော်က အဘွားအကြောင်းကို သိပါတယ်”

“ဟေ”

အဘွားကြီး အံ့သြစွာဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုမော့ကြည့်၏။ ထိုသို့ပြောလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားပုံမရ...

“အဘွား... အဘွားကို တစ်ရွာလုံးက ပညာသည်၊ စုန်းမကြီးဆိုပြီး ကျင့်ထားကြတာ သိပါတယ်အဘွား”

“ဒါနဲ့များ မောင်ရင်က”

“ဟုတ်တယ်အဘွား၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် မသိချင်ဘူးအဘွား၊ ကျွန်တော်ကအဘွားကို လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကရုဏာစိတ်နဲ့ ကျွေးတာပါ”

“သာဓုကွယ်... သာဓု...”

ပညာသည်တစ်ဦး၏ ပြောဆိုချက်

အဘွားကြီးနှုတ်မှ သာဓုခေါ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ သူ့ဘဝတွင် ရှားရှားပါးပါး သာဓုခေါ်သံဖြစ်မည်ဟု...

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ အဘွားဟာ မောင်ရင်တို့ထင်သလို ပညာသည်တစ်ယောက်ပါ။ မကောင်းတဲ့အတတ်တွေနဲ့ လူတကာကို ဒုက္ခပေါင်းစုံ ပေးခဲ့ပါတယ်၊ အဘွားရဲ့ပညာစက်နဲ့ အမျိုးမျိုးဆိုးသွမ်းခဲ့ပါတယ်၊ အခု ဒီဒဏ်ကို ပြန်ပေးဆပ်နေရတာပေါ့”

ကျွန်တော်က စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေသော်လည်း မောင်ကျော်တင့်မှာ စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့ဟန်ဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ သွားနေရင်း...

“အစ်ကို ကျွန်တော်ရွာဦးကျောင်းက စာချဆရာတော်ကို အာရုံဆွမ်းပင့်လျှောက်ဖို့ သွားနှင့်မယ်၊ အစ်ကိုစကားပြောပြီးရင် လိုက်ခဲ့နော်”

“အေး... အေး... သွားနှင့်၊ လိုက်ခဲ့မယ်”

ထို့နောက် အဘွားဘက်လှည့်ကာ...

“အဘွားပညာက လူတွေကို ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ အဟုတ်ပဲလား”

“ဒီမယ်မောင်ရင် မောင်ရင်တို့ ခေတ်လူငယ်တွေအနေနဲ့ ဒါမျိုးတွေ မယုံကြည်ဘူးဆိုတာ အဘွားသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မှတ်ထားပါ၊ ဒီပညာတွေက အမှန်တကယ်ရှိပါတယ်၊ ကောင်းတဲ့အတတ်ရှိသလို မကောင်းတဲ့အတတ်လည်းရှိနေပါတယ်”

“ဒါဖြင့်... အဘွား မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပြန်ချစ်လာအောင် ဒီပညာတွေနဲ့ လုပ်လို့ရသလားအဘွား”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် အဘွားကြီးက အဓိပ္ပါယ်ပါပြုံး၏။

ပညာသည်တစ်ဦး၏ ပြောဆိုချက်

သူ့အပြုံးက လူငယ်တစ်ယောက်အပေါ် နားလည်ခြင်းများလည်းပါ
၏။

“ငါ့မြေးမှာ ချစ်ကြိုက်တဲ့သူ ရှိနေလို့လား”

“ရှိတာပေါ့အဘွား၊ ဒါပေမယ့် တစ်ဖက်သတ်အချစ်ပါ။ ကျွန်
တော်က ချစ်ရသလောက် သူက ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ သစ်စိမ်းချိုး
ချိုးပြီး ရက်စက်ခဲ့သူပါအဘွား၊ နင့်လိုကောင်နဲ့ ငါကတန်လို့လားတဲ့
အဘွားရယ်”

“မောက်မာလှချည်လား”

“ဟုတ်တယ်အဘွား၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်မမုန်းရက်ဘူး၊
မမေ့ရက်ဘူး၊ သူ့အချစ်ကိုပဲ စောင့်မျှော်ရင်း ကြေကွဲနေရပါတယ်
အဘွားရယ်”

“အင်း... သနားစရာပဲ၊ မေတ္တာပီယကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး

ပညာသင်တန်း၏ ပြောဆိုချက်

နည်းလမ်းအမျိုးမျိုး ရှိကြပါတယ်၊ သူ့နည်းနဲ့သူ၊ သူ့အစွမ်းနဲ့သူပေါ့၊
ဒါပေမယ့် ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးဆိုရင်တော့ အဘွားတို့က စိန်ခေါ်ပြီး
လုပ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်၊ အဘွားလည်း အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူး၊ အ
သက်အရွယ်လည်းကြီးပြီ၊ ဒီပညာတွေ ထုတ်မသုံးချင်တော့ပါဘူး”

“အဘွား... ဘယ်သူမှမသိဘူး၊ အဘွားနဲ့ကျွန်တော်ပဲသိ
တယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်ကိုကယ်ပါ အဘွားရယ်၊ အဘွားမှ
မကယ်ရင် ကျွန်တော်သတ်သေဖို့အထိ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

ကျွန်တော်က တမင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မိန်းမတစ်
ယောက်ကြောင့် သတ်သေရလောက်အောင် ဖျော့ညံ့သောယောက်ျား
စာရင်းတွင် ကျွန်တော်မပါပေ။ အဘွား၏ ပညာရပ်တွေကို ဗဟုသုတ
အဖြစ် သိချင်၍သာဖြစ်သည်။

“အိုကွယ် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မောင်ရင်၊ ဒီအတွက်နဲ့
သတ်သေစရာလား၊ ငါ့မြေး ဒီလောက်ခံစားပြီး ပြင်းထန်နေရင်...
အဘွားကူညီမယ်”

“ဟာ... တကယ်ပြောတာလား အဘွား”

“အင်း... နောက်ဆုံးအကြိမ်ပေါ့၊ အင်မတန်စွမ်းသလို အင်
မတန်မှလည်းကြမ်းတဲ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းအစီရင်ကိုပေးမယ်၊ အဘွားရဲ့
လက်စွဲနည်းပေါ့၊ ငါ့မြေး လုပ်ပုံပါမလား၊ လုပ်ရဲပါမလားဆိုတာပဲ တွေး
မိလေရဲ့”

“ဟာ... ပြောသာပြောပါအဘွား၊ ကျွန်တော်မဖြစ်မနေ
လုပ်ပါမယ်၊ လုပ်ရဲပါတယ်အဘွား”

“ကဲ... ဒီလောက်စိတ်ပြင်းပြနေတော့ ပြောပြရမှာပေါ့၊
ဒါပေမယ့် ဒီနည်းကို လူတကာတော့ လျှောက်မပြောပါနဲ့၊ ပြီးတော့
တတ်နိုင်သမျှ လျှို့ဝှက်ထားပါ၊ အထက်လမ်းနည်းတွေက ကြာသေး

ပညာသင်တန်း၏ ပြောဆိုချက်

တယ်. . အဘွားနည်းက ရွာသူနဲ့တိုက်တာ စုန်းမနဲ့ခေါ်တာ”

“ဗျာ. . ရွာသူနဲ့တိုက်တယ်၊ စုန်းမနဲ့ခေါ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်. . နည်းကတော့ ဒီလိုကွဲ့.

.....”

အဘွားကြီးပြောပြသည်ကို နားထောင်ရင်း ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးလာရသည်။ ကြက်သီးပင်ထဲခံရသည်။ တကယ့်ကို အောက်လမ်းစစ်စစ် နည်းကြီးပါလားဟု တွေးနေမိသည်။ မလုပ်ရသေးခင်မှာပင်. . . ဒီနည်းက စွမ်းမှာအမှန်ပဲ၊ ခဲရာခဲဆစ် ဒီလောက်လုပ်နေရမှတော့ မစွမ်းဘဲနေပါ့မလားဟု မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

‘စုန်းမကြီး’ဟု ပြောဆိုနေကြသော အဘွားကြီးထံမှ ရခဲ့သော ပညာရပ်တစ်ခုကို အောက်တွင် ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ အစီရင်၏ အပိုင်းအချို့ကို လျှို့ဝှက်ထားအပ်ပါသည်။

ထိုသို့ လျှို့ဝှက်ထားရသည်မှာလည်း ဆရာစားချန်လို၍ မဟုတ်ပါ။ ဝှက်ဖဲထားချင်၍ မဟုတ်ပါ။ ဓမ္မမဆန်သော အဓမ္မ လုပ်ရပ်ဖြစ်၍ ဤမကောင်းသောအတတ်ကို လူယုတ်မာတို့ရရှိသွားပါက အမျိုးကောင်းသမီးတို့အတွက် ဒုက္ခများရာ၏ဟု သဘောထား၍ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပညာရပ်တစ်ခုလုံး၏ လျှို့ဝှက်အကျဆုံး၊ အရေးပါဆုံး အစိတ်ပိုင်းတစ်ခုကို ချန်လှပ်ထားရခြင်းဖြစ်၏။

ထိုပညာရပ်ကို ဖော်ပြရခြင်းမှာ ဒီလိုပညာမျိုး တကယ်ရှိပါသလား၊ ဒီလိုလုပ်ရပ်မျိုးနဲ့ လုပ်ကြပါကလား၊ “စုန်းပညာ အောက်လမ်း ပညာဆိုတာ ဒါမျိုးပါလား” ဟု သိကြစေလို၍ဖြစ်သည်။

စာအုပ်စာပေထဲမှာ မတွေ့ရ၍ ကြားပင်မကြားဖူးသော လုပ်ရပ်များကို သိမြင်စေချင်၍ ထုတ်ဖော်ပြနေရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤ

ပညာသည့်တစ်ဦး၏ ပြောဆိုချက်

ကမ္ဘာတွင် ဤသို့အစွမ်းထက်သော ပညာရပ်သည် အမှန်ရှိခဲ့၏ဟု အသိတိုးပွားစေလို၍သာ ယခုကဲ့သို့ ဖွင့်ဟပြခြင်း ဖြစ်ပါတော့၏။

၆ ၆ ၆ ၆

ရွာသူတိုက် ရန်တိုက်ပိယအစီရင်

ဆန်ကောတွင် အမဲသားအစိမ်း၊ ငါးအစိမ်း၊ ထမင်းဖြူသုံးဆုပ် ထည့်၍ ရွာစာချပါ။ ထို့နောက် ရွာစာချထားသော ခေါခွက်၏ အလယ်အောက်တည့်တည့်က မြေကို လက်သုံးချောင်းနှင့်ယူပါ။

ချစ်သူခြေရာ မြေအလယ်တည့်တည့်ကိုလည်း ၎င်းအတိုင်းယူပါ။ ထို့နောက် မိမိခြေရာမြေကိုလည်း ၎င်းအတိုင်းယူပါ။

မှတ်ချက်။ ။(ခြေရာမြေယူလျှင် ဖိနပ်စီးထားလျှင်မရပါ)

၎င်းမြေသုံးပါးကို ရောစပ်၍ ညက်စွာကြိတ်ပါ။ ထို့နောက် ထိုမြေများဖြင့် ယောက်ျားအရုပ်တစ်ရုပ်၊ မိန်းမအရုပ်တစ်ရုပ် ပြုလုပ်ရမည်။ အရုပ်များ၌ အဝတ်စားမပါ။ အင်္ဂါအစိတ်ပိုင်းစုံလင်စွာ ပါရမည်။

ထို့နောက် အင်္ဂါနေ ညသန်းခေါင်ယံအချိန်၌ ယောက်ျားအရုပ်တွင် ယောက်ျားမွေးနံ၊ အမည်ကိုရေး၊ မိန်းမအရုပ်တွင် မိန်းမမွေးနံအမည်ကို ရေးပါ။

ဆန်တစ်ပြည်တိတိကို ထမင်းချက်၍ ဆန်ကောထဲတွင် အ

ပညာသည့်တစ်ဦး၏ ပြောဆိုချက်

ကုန်ထည့်ပါ။ ၎င်းနောက် နွားအူ၊ နွားအသည်း၊ ဆိတ်အူ၊ ဆိတ်အသည်း၊ ဝက်အူ၊ ဝက်အသည်း၊ အသီးအပွင့် စုံစွာထည့်၍ ဆန်ကောဗဟိုတည့်တည့်မှာ အရုပ်နှစ်ရုပ်ပူးထည့်ပါ။

ညသန်းခေါင်တွင် ချစ်သူအိမ်နှင့် မနီးမဝေးအရပ်သို့သွား၍

မိမိအဝတ်အစားများကို တစ်ခုမကျန်ချွတ်ပါ။ မိမိတိုင်း၊ ဖမ္မေးတိုင်းရှိပါစေ။ ထို့နောက် စုန်း၊ ကဝေခေါ်မန္တန်ကို ရွတ်ရမည်။

[ဥ] ကဝေသည်းအူ မရွာသူတို့၊ လျင်ဆောမကြာ၊ ကြွဲပါလော၊ ရောက်လျှင်မကြာ၊ ဤခေါစာကို အပြီးမြန်စွာ သုံးဆောင်ပါရန်၊ အကျွန်ုပ်၏ ချစ်သူ(နံ + အမည်)ကိုသေချာဆွဲလျက် သွေးသားပျက်အောင်ကြံဆောင်ဖန်တီး၊ အပြီးတိုင်စွာ ခေါ်ခဲ့ပါလော၊ ရောက်သောအခါ ပီယမေတ္တာတဏှာမက်လုံး၊ ကြိုးသို့ထုံးလည်း နှလုံးငါသို့ ညွတ်စေသော်၊ တိုက်လည်းဆရာတိုက်၊ လိုက်လည်းဆရာလိုက်၊ ရွာသူတို့တိုက်၊ စုန်းကဝေတို့တိုက်၊ တိုက်ဆရာတိုက်၊ ခိုက်ဆရာခိုက်]

၎င်းမန္တန်နှင့် 'ခွေး' မလာမချင်း မန်းနေပါ။ ခွေးနက်ကြီးလာစားမှ အောင်မည်။ ခွေးနက်ကြီးက ကျွေးထားသော ဆန်ကောထဲမှ အစာများကို အားပါးတရစားလိမ့်မည်။

ခွေးစားပြီး ပြန်သွားမှ သွားကြည့်ပါ။ အရုပ်နှစ်ရုပ်က မကျိုးမပဲ့။ အင်္ဂါမပျက်စီးဘဲ အကောင်းပကတိရှိနေက အောင်ပြီ။

အိမ်ပေါ်က ဆင်း၍ လိုက်လာရမည်။

အကယ်၍ မလာလျှင် သူ့အရုပ်ကို ဇောက်ထိုးမြေမြှုပ်၊ မမြင်ရမနေနိုင်ပြီ။ ရွာသူခေါ် စုန်းတိုက်ပီယအကျော်တည်း။

ဤကား ဒေါ်စောတင်ဟူသော စုန်းမကြီးဟု လူသိများသော ပညာသည်တစ်ယောက်၏ ဖြောင့်ချက်ပင်တည်း။

၆၂ ၆၂ ၆၂ ၆၂

အချိန်က နေဝင်ဆည်းဆာ နွားရိုင်းသွင်းချိန်... .

ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ဗျိုင်းတစ်အုပ်က အိပ်တန်းတက်ရန်အတွက် လယ်ကွင်းစိမ်းစိမ်းများအပေါ်က တညီတညာစီတန်း၍ ပျံသန်းသွားကြကုန်၏။ လေပွသောသော့မှာ လယ်ကွင်းစိမ်းစိမ်းတို့က ဘယ်ညာယိမ်းနွဲ့နေသည်မှာ ဇာတ်တိုက်ထားသော ယိမ်းသမများအလား... .

“ရှင်... . ရှပ်... . ရှပ်”

မြေပြင်ကို ရှပ်တိုက်၍ နင်းလာသော ခြေသံကြောင့် ကုက္ကိုပင်နောက်ကွယ်မှ ထွက်၍ ကိုမင်းနောင်က လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်၏။ အညာစောင်ပါးပါးတစ်ထည်ကို လွှမ်းခြုံ၍ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာနေသူတစ်ယောက်... .

စောင်ကို ခေါင်းမြီးခြုံထား၍ မည်သူမည်ဝါမှန်း အလွယ်တကူသိကြမည်မဟုတ်။ သို့သော် ကိုမင်းနောင်ကတော့ ကောင်းစွာသိနေပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်ပါတော့သည်။

ထိုသူက အခြားသူမဟုတ်... .

ရွာကွမ်းတောင်ကိုင် အချောလှလေး မစံပယ်ပင်ဖြစ်ပါ၏။

ဖခင်ဖြစ်သူက ရွှေစလွယ်ရ ရွာသူကြီး... . ဤရွာမှာ စံပယ်

၏ဖခင်က အရှင်သခင်၊ အာဏာရှင်၊ ကြေးရတတ်လူကဲ့သို့၊ တစ်ဦးတည်းသောသမီး စံပယ်ကို ရွှေပေါ်မြတင်၍ ဖူးဖူးမှုတ်ထားခဲ့၏။

ကိုမင်းနောင်ကား ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ကပ္ပိယ၊ မိမရိ ဖမရိ၊ တစ်ကောင်ကြွက်။ ရုပ်ရည်ရူပကာကို ကြည့်ဦး၊ အသားက မည်းနက်မှောင်၍ လက်ပြင်ကုန်း၏။ ရှေ့သွားနှစ်ချောင်းက ခေါထွက်နေသလို မျက်လုံးအစုံကလည်း ပြူး၏။ ရှုချင်စဖွယ် အဆင်းမရှိ... .

ဤသို့သော နေဝင်ဆည်းဆာမှောင်စပျိုးချိန်မှာ လူမရှိသော လယ်ကွင်းစပ်သို့ ဂုဏ်သရေရှိ အချောအလှ သမီးပျိုလေးက အဖော်မပါ တစ်ကိုယ်တည်း ရောက်လာသည်မှာ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်ပေနည်း။

ထိုမျှမက သူရှေးရှုလာနေသည်က ကိုမင်းနောင်ဆိုသော လူကြမ်းကြီး၊ ကိုရုပ်ဆိုးကြီးဆိုသို့... . တစ်ရွာလုံး၏ ခိုင်းဖော်ခိုင်းဖက်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကပ်နေရသော အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန် ကိုမင်းနောင်ထံသို့ မရွှေ့ချောလေးစံပယ်က ဦးတည်လျှောက်လာနေပါသည်။

မြင်ရသူတိုင်းအတွက်တော့ “အမြင်မတော် ဆင်တော်နှင့် ခလောက်” ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။ အချိန်၊ နေရာ၊ အနေအထားအရ ယခုပုံစံက သမီးရည်းစားချိန်းတွေ့ကြသော ပုံစံဖြစ်၏။

“ဪ... . စံပယ် ရောက်လာပြီကိုး”

ကိုမင်းနောင်က စံပယ်၏လက်ကို ရဲရဲတင်းတင်းဆွဲ၍ ကုက္ကိုပင်ကြီးနောက်သို့ ဆွဲခေါ်လိုက်၏။ စံပယ်ခြုံထားသော စောင်ကိုလည်း ခွာချပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ ဆည်းဆာအလှနှင့်အပြိုင် လှပချောမောနေသော စံပယ်၏အလှကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“လှလိုက်တာစံပယ်ရယ်၊ အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

ကိုမင်းနောင်က စံပယ်မျက်နှာလေးကို အားမလိုအားမရ

စူးစိုက်ကြည့်ရင်မှ တစ်ကိုယ်လုံးကို ရင်ခွဲထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်၏။ စံပယ်မှာ ငြင်းဆန်ခြင်းမရှိ၊ ကိုမင်းနောင်၏ရင်ခွဲထဲ အလိုက်သင့် တိုးဝင်လိုက် တော့သည်။

အိပ်စက်နူးညံ့သော အထိအတွေ့များက ကိုမင်းနောင်၏ရင် ကို လှိုက်ဖိုတုန်ခါစေခဲ့ပါသည်။ သူ့ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတို့မထိ ခဲ့ဖူးသော ကုက္ကိယ၊ ရည်းစားဆိုလို့ မူးလို့ပင် ရှုစရာမရှိသော အပယ်ခံ ဘဝ...

အခုတော့ ရွာ၏အချောဆုံး၊ အလှဆုံး၊ ကွမ်းတောင်ကိုင် ရွှေမင်းသမီးလေးကိုမှ ပိုင်စိုးရရှိခဲ့ရပါပြီ။ မည်သူယုံနိုင်အံ့နည်း။ အံ့ဖွယ်ကောင်းပေစွ၊ ထူးဆန်းဖွယ်ရှိပေစွ...

အိုင်ပက်ရာမှ ပြန်လာကြသော ရွာသားနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ကိုမင်းနောင်က စံပယ်၏ ကိုယ်လုံးလေးကို မြှုပ်သွားမတတ် ဖက်ရင်း သစ်ပင်ခြေရင်းမှ အသံမထွက်ဘဲ ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေလိုက်သည်။ သူတို့အခြေအနေက လူသိခံသင့်သော အခြေအနေမဟုတ်...

ထိုရွာသားနှစ်ယောက် လွန်သွားတော့မှ ကိုမင်းနောင်က စံပယ်ကို ဆွဲထူလိုက်သည်။ အလင်းရောင်က တစ်စထက်တစ်စ ဆုတ်လာပြီး မှောင်စပျိုးလာခဲ့ပြီ။ ကိုမင်းနောင်အတွက်တော့ အခွင့်ဇေးတစ်ရပ်ပင်...

စောင့်ကို စံပယ်ခေါင်းပေါ် ပြန်ခြုံပေးလိုက်သည်။ ကိုမင်းနောင် စံပယ်ပခုံးကို သိုင်းဖက်၍ သစ်ပင်များကို အကာအကွယ်ယူကာ နှစ်ယောက်သား ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာကြသည်။

တစ်ခုတော့ ပြောစရာရှိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အခြေအနေကို တစ်စုံတစ်ဦးက တစ်နေရာရာမှ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေမည်

ဆိုပါက နားလည်ရခက်သော အပြုအမူတချို့ကို သတိထားမိကြပေလိမ့်မည်။

“အမဲရိုးနွယ် ဟင်းအိုးမှအားမနာ”ဆိုသလို လူညစ်ထေးဝမ္မဲ ကိုမင်းနောင်နှင့် ရွာအလှရှင်စံပယ်ဆိုသော မိန်းမချောနှင့် သမီးရည်းစားဖြစ်နေသည်ကိုက ယုံနိုင်စရာမရှိသော၊ သဘာဝကျသော အခြေအနေမဟုတ်...

သို့သော်... ဤလိုအချိန် ဤလိုနေရာသို့ စံပယ်တစ်ယောက် စွန့်စွန့်စားစား ရောက်လာသည်ကိုထောက်၍ မယုံချင်လည်း ယုံရတော့မည်။ သို့ပေမယ့် နောက်ထပ်အံ့ဩစရာတစ်ချက်က ထိုနေရာသို့ စံပယ်ရောက်လာ၍ ကိုမင်းနောင်ပြုသမျှ ဆန့်ကျင်ခြင်းမရှိ လိုက်လျှောဆက်ဆံခဲ့သော်လည်း စံပယ်ထံမှ စကားတစ်ခွန်းမှ ထွက်မလာပါ။

စံပယ်၏ ဝမ်းသာအားရ ရွှင်မြူးသော အသံကိုမကြားရ၊ ချစ်သူနှင့် ရွန်းရွန်းဝေ ကြည်နူးသောအကြည့်၊ လှိုက်ဖိုဖွယ်အပြုံးတို့ မရှိ၊ စံပယ်သည် အိပ်ပျော်နေသူတစ်ယောက်လို လျှောက်လာ၏။ ကိုမင်းနောင်ကို အပြုံးအရယ်မရှိ၊ ရှုတည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်၏။ သူ့အကြည့်က ကြောင်တောင်တောင်၊ ချစ်သူကိုကြည့်သော အကြည့်မှ ဟုတ်ပါလေစ။ ထိုအချက်က အံ့ဩစရာ ဖြစ်နေတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်က ဇရပ်ပျက်တစ်ခုတွင် တစ်ညတာကုန်ဆုံးခဲ့ရပါသည်။ စံပယ်၏ မိဘများမှာတော့ သမီးပြန်မလာ၍ ရင်ပူခေါင်းပူ၍ တစ်အိမ်လုံး ပျာယာခတ်နေကြရပြီ။ သမီးဖြစ်သူ လင်နောက်လိုက်ပြေးခြင်းဖြစ်မည်ဟု တွက်ဆ၍ တပည့်တပန်းများ ခေါ်၍ လိုက်ရှာကြသည်။

ရွာထဲရှိကာလသား လူငယ်များ၏အိမ်သို့ တစ်အိမ်တက်၊ တစ်အိမ်ဆင်းရှာဖွေခဲ့သည်။ မတွေ့...။ ကာလသားများကလည်း ကူညီလိုက်ရှာပေးကြသည်။ ရှာမတွေ့ပေ။ ကပ္ပိယ ကိုမင်းနောင်ကို တော့ ခေါင်းထဲတွင်ပင်မထည့်...။ တွေးပင်မတွေ့မိကြ...။

နံနက်မိုးသောက်မှ အဖြစ်မှန်ကို အားလုံးသိသွားကြသည်။ ရွာ၏အလှဆုံး ကွမ်းထောင်ကိုင် စံပယ်ဟူသော မိန်းမချောလေးကို ရွာဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ကပ္ပိယကိုမင်းနောင်က ခိုးယူပေါင်းသင်းခဲ့ သည့်သတင်းက တစ်ရွာလုံးအုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်သွား၏။

ကြားရသူတို့ မယုံကြည်ကြပေ။ ယုံကြည်စရာလည်း မရှိခဲ့။ သို့သော် ဖြစ်ရပ်က အမှန်တကယ်ပင် ဖြစ်တည်ခဲ့ပြီ။ ရွာပြင်ဇရပ်ပျက် တွင် အခြေမရှိအနေမရှိ လူအချင်းအနီး မင်းနောင်ဆိုသည့် ကောင် နှင့် မိမိတို့၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီးချောတို့က တစ်ညအတူတူ အိပ်စက်ခဲ့ပြီးပြီ...။

မိဘနှစ်ပါးမှာ အရှက်ကြီးရှက်၊ ဒေါသကလည်း ထွက်၍ စံပယ်ကို ပါးရိုက်နားရိုက်လုပ်ကြ၏။ သို့သော် စံပယ်မှာ ငိုယိုခြင်း လည်း မရှိ၊ တောင်းပန်စကားလည်း မဆို၊ ရုန်းကန်ထွက်ပြေးခြင်း လည်း မပြု၊ မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်ဘဝဖြင့်သာ ရှိနေခဲ့၏။

ထို့အတွက် မိဘနှစ်ပါးနှင့်ဆွေမျိုးသားချင်းများမှာ စိတ်ပူ လာရသည်။ သံသယလည်း ဝင်လာကြသည်။ သမီးပုံစံက သာမန်နှင့် မတူ ထူးခြားစွာကွဲလွဲနေသည်ကို သတိပြုမိကြတော့သည်။

ကိုမင်းနောင်ကိုလည်း ထိပ်တုံးခတ်ကာ အမျိုးမျိုးရိုက်နှက်နှိပ် စက်ကြသော်လည်း ကိုမင်းနောင်က စံပယ်ကို တကယ်ပင် မေတ္တာ စစ်ဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးကြောင်း၊ ယခုလည်း အကြင်လင်မယားဘဝရောက် ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းတို့၏ချစ်ခြင်းကို မခွဲကြစေလိုကြောင်း အမျိုးမျိုး တောင်းပန်စကားဆိုနေတော့၏။

ဖခင်ဖြစ်သူ ရွာသူကြီးမှာ ရှက်စိတ်၊ ဒေါသစိတ်ကြောင့် ကို မင်းနောင်ကို သတ်မည်တက်ကလုပ်နေ၍ အားလုံးကဝိုင်းဝန်းဆွဲထား ရ၏။

တစ်ညတာ လင်မယားအရာမြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ဓလေ့ထုံး တမ်းအရ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပေးသင့်ကြောင်း၊ တစ်ရွာလုံးသိပြီး ကိစ္စ ဖြစ်၍ ခွဲလျှင်လည်း မည်သို့မျှထူးခြားမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ မိမိတို့၏ သမီးမှာလည်း အပျိုပြန်ဖြစ်မည်မဟုတ်ကြောင်း ဝိုင်းဝန်းဖျောင်းဖျာကြ တော့သည်။

ထို့နောက် ပယောဂဆရာကိုခေါ်၍ သမီးဖြစ်သူကို စစ်ဆေး ကြည့်ရာ အောက်လမ်းအတတ်ဖြင့် ပြုစားခံနေရကြောင်း၊ စိတ်နှင့် ခန္ဓာ မကပ်ဖြစ်နေရကြောင်း သိရပြီး တစ်ပတ်တိတိကုသခဲ့မှ နဂိုအ တိုင်း ပြန်ဖြစ်ခဲ့သည်။

အခုတော့ အခြေနေက ရွေးချယ်စရာလမ်းမရှိတော့။ သမီး ဖြစ်သူကို ကိုမင်းနောင်နှင့် လူသိရှင်ကြား လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးခဲ့ရ ပါတော့သည်။ စံပယ်မှာလည်း မိမိကို အောက်လမ်းအတတ်ဖြင့် ဖြား ယောင်းအပိုင်စီးခဲ့သော ကိုမင်းနောင်အပေါ် စိတ်နာမုန်းတီးသော် လည်း... မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာနမ်းဘဝ ရောက်ခဲ့ရပြီ။

၁၅. ၁၅. ၁၅. ၁၅.

ပညာသည့်တစ်ဦး၏ ပြောဆိုချက်

“အဖြစ်ပျက်ကတော့ အဲဒါပါပဲ ဒကာလေး။”

ရွာဦးကျောင်းမှ စာချဆရာတော် ဦးပရမတ် ရှင်းပြသည်ကို နားထောင်ရင်း ကျွန်တော့်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်ရလေသည်။ မရှင်းမလင်းဖြစ်နေသောကိစ္စကို ဆရာတော်ဦးပရမတ်အား ထပ်မံ မေးခဲ့သည်။

“တပည့်တော် သိချင်တာလေးတွေ ထပ်မေးခွင့်ပြုပါဘုရား။”

“မေးပါဒကာလေး သိချင်တာမေးပါ”

“ဟိုလေ မစံပယ်နဲ့ ကိုမင်းနောင်တို့က သားသမီးတွေ ထွန်း ကားခဲ့သေးလား ဘုရား။”

ဆရာတော် ဦးပရမတ်က အဝေးတစ်နေရာဆီသို့ ခပ်ငေးငေး စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ လေသံအေးအေးဖြင့် ပြန်ဖြေ၏။

“စံပယ်ဟာ သမီးဦးလေးကို မွေးဖွားမယ့်ညမှာပဲ မီးတွင်းထဲ မှာ ဆုံးသွားရှာတယ်ဒကာလေး။”

“ဒါဖြင့် ကိုမင်းနောင်ကောဘုရား”

“အင်း... နဂိုကတည်းက အားလုံးကမုန်းတီးနေသူဆိုတော့ သမီးမရှိတော့ သမက်ကို မောင်းချလိုက်တော့တာပါပဲ၊ ဒါနဲ့ ကိုမင်း နောင်ဟာ ရင်ကွဲပက်လက်နဲ့ အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ တောထဲ ပြေးဝင်ခဲ့တာပေါ့၊ တောထဲမှာ အစာအာဟာရပြတ်ပြီး မေ့လဲနေချိန်

ပညာသည့်တစ်ဦး၏ ပြောဆိုချက်

မှာ ရသေ့တစ်ပါးက ကယ်ဆယ်ခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ဒီရသေ့ကပဲ ကြီးမျိုးပြီး သူ့ကို ဘုန်းကြီးဝတ်ပေးခဲ့တယ် ဒကာလေး၊ ကိုမင်းနောင် ဟာ ဘုန်းကြီးဘဝနဲ့ တည်ငြိမ်လာခဲ့ရတာပေါ့ကွယ်”

“အဲဒီကိုမင်းနောင် ဘုန်းကြီးက အခုရှိပါသေးသလားဘုရား”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဆရာတော် ဦးပရမတ်က ရှင်းသန့် စွာပြုံး၏။ ထို့နောက် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း အခုလို ပြောလိုက် ပါတော့၏။

“အဲဒီကိုမင်းနောင်ဘုန်းကြီးက အခု ဒကာလေးရှေ့မှာ ရပ် နေတယ် ဒကာလေးရဲ့”

“ဟာ . . .”

ကျွန်တော့်မှာ အံ့သြမှင်သက်မိကာ ဆရာတော် ဦးပရမတ်ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေပါတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်ဒကာလေး . . . ဦးပင်းဟာ ကိုမင်းနောင်ပါပဲ”

ဘယ်လိုမှ မထင်ထားခဲ့ပေ . . . ဤသို့ အကျင့်သိက္ခာ၊ သီလ သမာဓိနှင့်ပြည့်စုံသော ဆရာတော်က အောက်လမ်းအတတ်ဖြင့် ယုတ်မာခဲ့သော ကိုမင်းနောင်ဖြစ်ခဲ့သည်တဲ့ . . . ထိုအခါကျမှ ကိုမင်း နောင်၏ ပုံပန်းကို ပြန်ဖမ်းယူလာမိသည်။ မျက်စိအနည်းငယ် ပြူး၍ လက်ပြင်ကုန်းကာ အသားမည်းသော ဆရာတော် ဦးပရမတ်သည် ကိုမင်းနောင်ဆိုတာ ယုံကြည်သွားခဲ့ရ၏။

“ကန်ကြီးဒေါင့်ထန်းတောက ကိုညိုကြီးဆီကို သွားလိုက်ပါ။ ဒကာလေးအတွက် အမှတ်တရ ပစ္စည်းတစ်ခု ရပါလိမ့်မယ်၊ ဦးပင်း က မှာလိုက်တယ်လို့ ကိုညိုကြီးကိုပြောလိုက် . . . သူ ထုတ်ပေးလိမ့် မယ်”

ဆရာတော် ဦးပရမတ်၏စကားကြောင့် ကျွန်တော်အံ့သြရ

ပြန်သည်။

“ဘာများလဲဘုရား”

“တွေ့ရင် သိမှာပေါ့ကွယ်”

ဆရာတော်ဦးပရမတ်က ထိုမျှသာရှင်းပြပြီး အခန်းထဲဝင်သွား ပါတော့၏။

စိတ်ဝင်စားမှု ပြင်းထန်သော ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်းပင် ကန်ကြီးဒေါင့်ထန်းတောသို့ စက်ဘီးတစ်စီးဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည်။ ကိုညိုကြီး၏ ထန်းတဲကိုလည်း အလွယ်ကူတွေ့ခဲ့သည်။

ကိုညိုကြီးဟုခေါ်သော်လည်း . . . တကယ်တော့ ကိုညိုကြီး မဟုတ်ပါ။ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် အဘအရွယ်ဖြစ်သည်။ သို့ သော် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ကျန်းမာသန်စွမ်းဆဲ၊ လျှင်မြန်ဖျတ် လတ်နေဆဲ . . .

အကြောင်းစုံကို ကျွန်တော်ကရှင်းပြတော့ . . . ဦးညိုကြီးက ကွမ်းတမြုံဖြင့် နားဆင်ပြီးမှ အာလုတ်သံကြီးဖြင့် အားပါးတရ ပြော ပါတော့၏။

“အိမ်း ကိုမင်းနောင်ဆိုတာ တခြားသူဟုတ်ရိုးလားကွဲ့၊ အဘ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းပေါ့။ သိပ်သနားစရာကောင်းပါတယ်၊ ဒုက္ခမျိုးစုံ ကို ခါးစည်းခံလာခဲ့ရတာတယ်၊ စံပယ်ကို အရူးအမူးချစ်လွန်းတော့ မလုပ်သင့်တဲ့အမှားကို ကျူးလွန်ခဲ့တယ်လေ၊ စုန်းမကြီးလို့ တစ်ရွာလုံး ကသိထားတဲ့ မိန်းမကြီးဆီသွားပြီး မကြောက်မရွံ့အကူအညီတောင်း တယ်၊ ဟိုကခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်လို့ အောင်မြင်ခဲ့တယ် ဆိုရမှာပေါ့။ အခုတော့ ဘုန်းကြီးဘဝနဲ့ အေးချမ်းနေပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့အဘ ဒါနဲ့ အဲဒီကိုမင်းနောင်က ဘယ်သူ့ဆီမှာ အောက်လမ်းပညာတွေ တောင်းခဲ့လဲအဘ”

“စောစောကပြောခဲ့သလိုပဲ၊ စုန်းမကြီးလို့ အားလုံးကသိထားတဲ့ ဒေါ်စောတင်ဆိုတဲ့ ပညာသည်တစ်ယောက်ဆိုတာပေါ့။ အခု ငါတို့ကို ပေးရမှာက စာအုပ်တစ်အုပ်ပါ။ ကိုမင်းနောင်ရဲ့ စာအုပ်ပါ။ ကိုမင်းနောင်ရဲ့ ဒိုင်ယာရီမှတ်တမ်းဆိုလည်း မမှားဘူး၊ စံပယ်ကိုရဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့ မှတ်တမ်းပေါ့။ ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲအဘ”

“ဒီမှတ်တမ်းကို ရေးခဲ့သူက ကိုမင်းနောင် မဟုတ်ဘူးကွဲ့။”

“ဗျာ . . . ဘယ်လို”

ကျွန်တော်အံ့ဩသွားရပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊ ဒီမှတ်တမ်းကို ရေးခဲ့သူက အဘပါပဲ၊ သူဖြစ်ရပ်တွေအတွက် အဘကပဲ မှတ်တမ်းတင်ပေးခဲ့တာပါ။ ရော့ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ အကုန်ပါတယ် ဖတ်ကြည့်”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်လိုချင်သော စာအုပ်ကိုရ၍ နှုတ်ဆက်ကာပြန်လာခဲ့တော့၏။

မှတ်ချက်-ထိုမှတ်တမ်းသည် ကိုမင်းနောင်၏ စံပယ်အချစ်ကို ရယူရန် ကြိုးစားခဲ့သောကာလကို ရေးသားထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ နောက်ဆုံးကြံရာမရဖြင့် ဒေါ်စောတင်ဆိုသောစုန်းမကြီးအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသူကို အကူအညီတောင်းခဲ့ကြောင်း၊ ထိုပညာအစွမ်းကြောင့် စံပယ်မှာ သူ့ဆီရောက်လာခဲ့ရကြောင်းတို့ကို အသေးစိတ်ရေးထားပါသည်။ (ဤနေရာတွင် ကိုမင်းနောင်မှတ်တမ်းထဲမှ “အောက်လမ်း ပညာရပ်” အချို့ကို ဗဟုတုသ ရစေရန် သင့်တော်သလောက် ဖော်ပြလိုက်ရပါသည်။ ။ စာရေးသူ)

၆ ၆ ၆ ၆

ဝိသဘာဝနှင့် ကလေးဗဟုသုတစုံရင်

တစ်လသား မတိုင်မီ သေသောကလေးသူငယ်၏ လယ်ယာလက်ညှိုးကို လက်နက်မကူပဲပြတ်အောင် သွားဖြင့်ကိုက်ယူပါ။ ရရှိသောအခါ ကောင်းစွာခြောက်အောင် အခြောက်လှမ်းပါ။ ကိုက်ယူသောနေ့မှာပင် ကလေးမြှုပ်ရာသွား၍ ထမင်း(၇)ဆုပ်၊ နို့တစ်ခွက် မြေပုံပေါ်တင်ကာ (လူကလေး ဖေဖေနောက်လိုက်ခဲ့ပါ) ဟု ခေါ်ခဲ့ပါ။ နေ့စဉ် ထမင်း(၇)ဆုပ်ကိုလည်း ကျွေးရမည်။

ကလေးဆောင် ပန်းသစ်သားကို မိမိနှာခေါင်းနှင့်တိုင်းဖြတ်၊ ကလေးလက်ညှိုးခြောက်ကို သစ်သားတွင်သွင်း၍ သစ်သားနှင့်ပင် ပြန်ပိတ်ပါ။ ထို့နောက် မန္တန်(၃၇)ခေါက်စုတ်ရမည်။

-----]

၎င်းမန္တန်စုတ်ရာတွင် လမ်းလေးခွ၊ ရေဆိပ်၊ အထင်ကရသစ်ပင်၊ ရွာသံချိုင်း၊ တစ်ဝူဘုရားတို့တွင် မန္တန်စုတ်ရမည်။ ပွဲ (၅)မတ်တင်ရမည်။ သစ်သားကို ရွှေချ၍ ဆောင်ရန်ဖြစ်သည်။ အရေးကြုံက အထက်နည်းအတိုင်းဆို၍ အလိုရှိရာစေခိုင်းပါ။ စေခိုင်းသလောက် ဖြစ်သည့် ပွဲတွေ့ဒိဋ္ဌ ပထမတန်းနည်းဖြစ်၏။

၆ ၆ ၆ ၆

ကျွန်တော်တွေ့မိသည်။

တံလတောင် မပြည့်သေးသော ကလေးသူငယ်ကိုပင် ခိုင်းစားသည်မှာ သင့်တော်ပါမည်လော။ ထိုထက်ဆိုးရွားသည့် တစ်ချက်က လွတ်ရာကျွတ်ရာ ဘုံဌာနအသစ်သို့ မသွားနိုင်၊ မရောက်နိုင်အောင် ကလေးသူငယ်ကို ချုပ်ထားသည်။ ဖြစ်သင့်ပါ၏သလော...

အောက်လမ်းအတတ်၊ အောက်လမ်းပညာများသည် လွန်စွာမှအောက်တန်းကျပြီး ယုတ်မာမှုအပေါင်း၊ ယုတ်ညံ့မှုအပေါင်း သရဖူဆောင်းကြကုန်၏။

ပညာသည်တစ်ဦး၏ ပြောဆိုချက်

ငရဲကြီးရှစ်ထပ်နှင့်ပင် မလောက်အောင် ယုတ်ညံ့ပက်စက်သော အောက်လမ်းပညာရပ်များပင်တည်း။ ထို့ကြောင့်လည်း တစ်ဘဝစံများအဖြစ်လည်း သူတို့ကိုယ်သူတို့ သိကြပါသည်။ ဤဘဝမှလွန်သော် ငရဲသို့တန်းကျမည်ကိုလည်း မသိမဟုတ်၊ သိနေကြပါသည်။

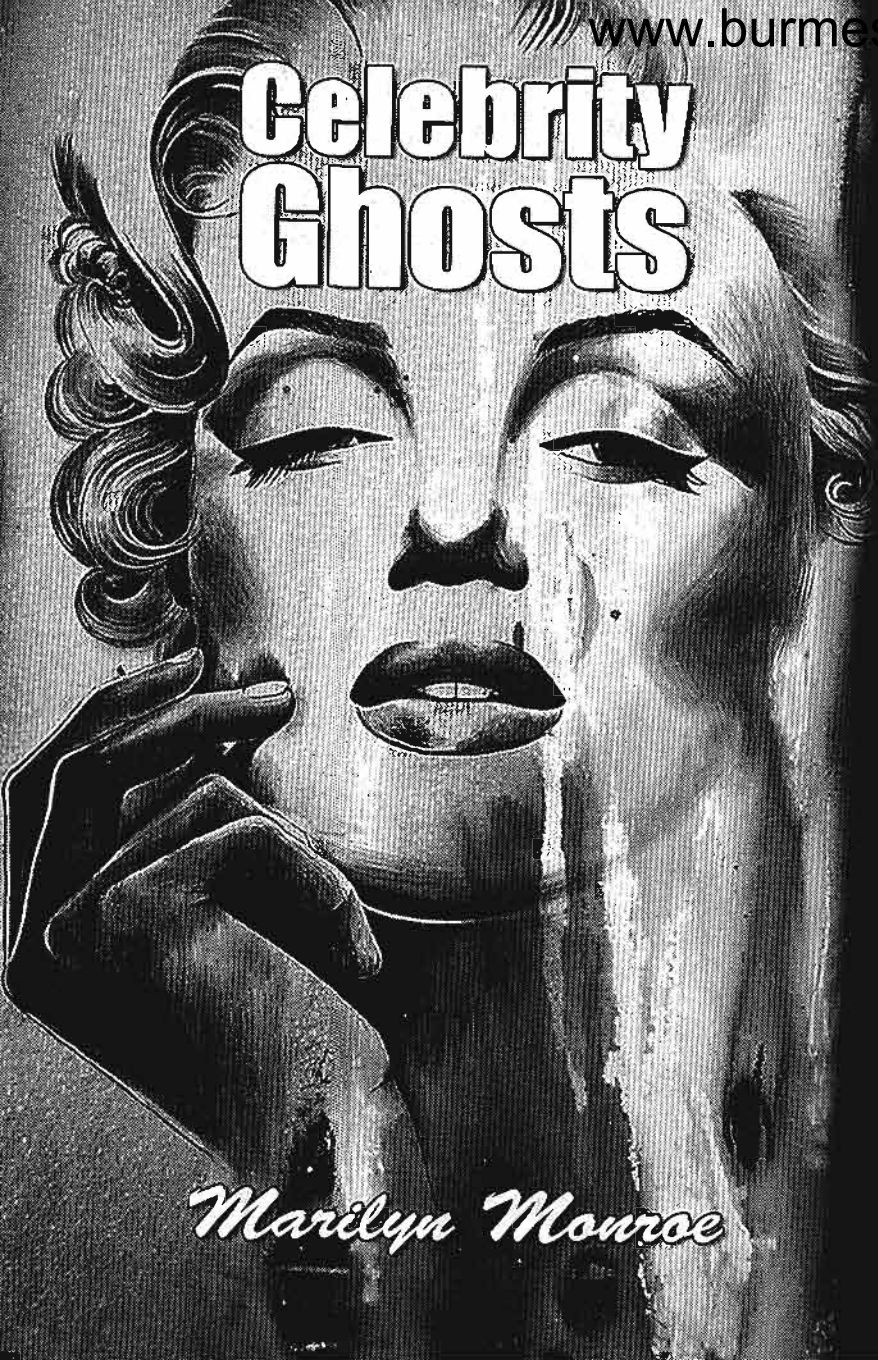
သို့သော် အောက်လမ်းပညာသည် ဆက်လက်တည်ရှိနေဆဲဖြစ်ပါသည်။

အောက်လမ်းပညာများသည်လည်း.. လွန်စွာလျှို့ဝှက် တိုးတိတ်စွာဖြင့် ဆက်လက်ပျံ့ပွားနေဆဲ.....။

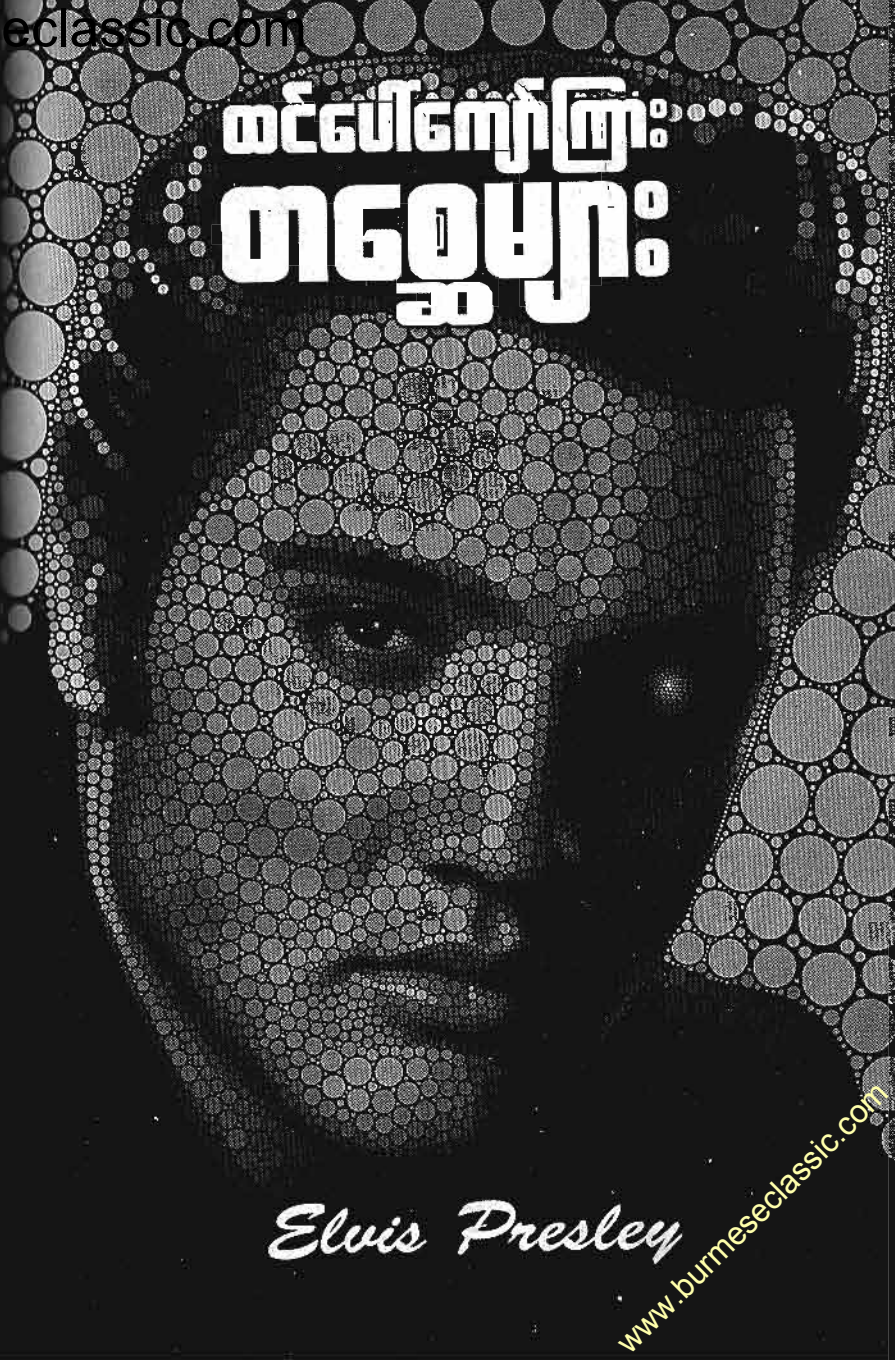
ပညာသည်တစ်ဦး၏ ပြောဆိုချက်

Celebrity Ghosts

Marilyn Monroe

သင်ပေါ်တော်ကြား တစ်ဦး

Elvis Presley

Ghost of Marilyn Monroe

လူထုပရိသတ်များအတွင်းတွင် မိမိ၏ဟန်၊ မိမိ၏စတိုင်ဖြင့် ပုံရိပ်တစ်ခု ချိတ်ထူနိုင်ခဲ့သူမှာ အနုပညာရှင် မာရီလင်မွန်ရို ဖြစ်သည်။ သူမသည် မော်ဒယ်၊ အဆိုကျော်၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးအဖြစ်

ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတစ်ဦး

နာမည်ကျော်ကြားလာခဲ့ပြီးနောက် မကြာမီ ကာလမှာပင် ဘဝဇာတ်သိမ်းမလှ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

လျှို့ဝှက်ဆန်းပြားစွာ သေပုံထူးခဲ့ပြီး နောက် မာရီလင်မွန်ရို၏ တစ္ဆေဝိညာဉ်သည် သူမအသက်ရှင်စဉ်က ခြေချခဲ့သည့် ဟောလီးဝုဒ်၏ နေရာများစွာတွင် ခြောက်လှန့်မှုပြုလာသည်ကို လူအများက မျက်မြင်တွေ့ကြုံခဲ့ကြသည်။

မာရီလင်မွန်ရို၏ သေဆုံးခြင်း မှတ်တမ်းတွင် မည်သို့သေဆုံးခဲ့ရပုံကို ရေရာသေချာစွာ မဖော်ပြနိုင်ခဲ့ပါချေ။

မှတ်တမ်းများအရဆိုပါမူ မာရီလင်မွန်ရိုသည် (၁၉၆၂)ခုနှစ် ဩဂုတ်လ(၄)ရက်နေ့တွင် နေအိမ်အတွင်းရှိ ခုတင်ထက်၌ အဝတ်အစားကင်းမဲ့စွာဖြင့် လဲလျောင်းသေဆုံးနေခဲ့ပြီး သူမ၏အနီးတွင် အဖုံးပွင့်နေသော ဆေးပုလင်းတစ်လုံးကို တွေ့ခဲ့ကြရသည်ဟု သိရှိကြရသည်။

သူမ၏ သေဆုံးမှုဖြစ်စဉ် အတိအကျကို ယနေ့တိုင် ရေရေရာရာ မသိနိုင်ကြပေ။ မပြီးပြတ်သေးသော ပုံပြင်တစ်ပုဒ်သဖွယ် ပဟေဠိဆန်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

သူမသည် ဆေးသောက်လွန်ပြီး သေဆုံးရခြင်းပေလော့...။ သူမကိုယ်သူမ သေကြောင်း ကြံစည်ခြင်းပေလော့။ အခြားသူတို့၏

ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတစ်ဦး

၆၂ GHOST STORY

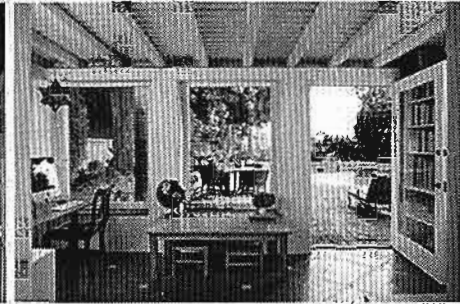
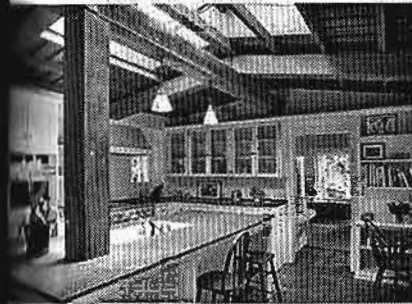
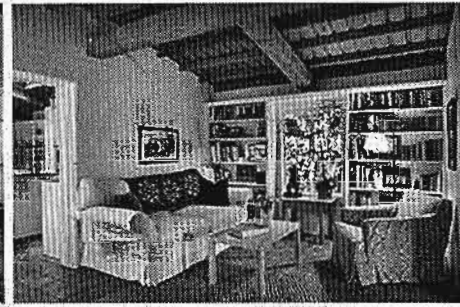
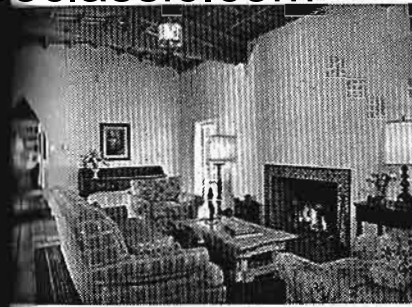
လက်ဝယ်သေဆုံးခဲ့ပြီးမှ ဤခုတင်ပေါ်တွင် လာချထားခြင်းပေလော။
ထိုသို့သော အမေးပုစ္ဆာ၊ အတွေးသံသရာတွင် အဖြေမှန်မရသေးပေ။

သို့သော်... မာရီလင်မွန်ရိုး သေဆုံးပြီးချိန်မှစ၍ သူမ၏
တစ္ဆေဝိညာဉ်ပုံရိပ်များသည် ဟောလီးဝုဒ်နယ်မြေတွင် ဖျံ့နှံ့လှုပ်ရှား
နေခဲ့တော့သည်။

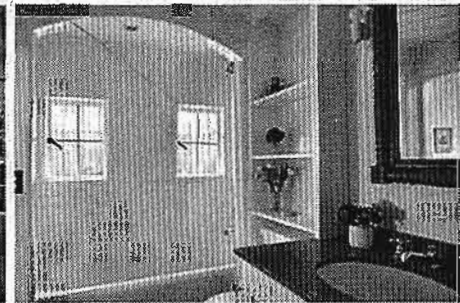
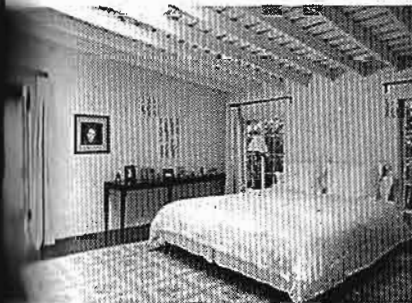
မာရီလင်မွန်ရိုး၏ တစ္ဆေဝိညာဉ်သည် ကံကြမ္မာဆိုးဝါးလှစွာ
ဇာတ်သိမ်းမလှခဲ့ရသည့် သူမ၏ နေအိမ်တည်ရှိရာ ကယ်လီဖိုးနီးယား
ရှိ ဘရန်ဒင်(ဒ်)တွင် အလှုပ်ရှားဆုံးဖြတ်သည်ကို လေ့လာသူများမြင်တွေ့
ခဲ့ကြရသည်။ သူမအနေဖြင့်...

ငါဘာကြောင့်သေဆုံးခဲ့ရပါသလဲ။ ငါဘယ်လို သေဆုံးခဲ့ရ
ပါသလဲ။ ငါဘယ်နေရာမှာ သေဆုံးခဲ့ရပါသလဲ။ ငါဘာကြောင့် ဝတ်
လစ်စလစ်ဖြစ်နေရတာလဲ။

ထိုအချက်များကို အဖြေရှာဖွေနေသောကြောင့် မာရီလင်
မွန်ရိုးသည် မိမိသေဆုံးခဲ့သည့် နေအိမ်ဝန်းကျင်မှ မခွာနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်
ပေလိမ့်မည်။

ပြတိုက်အဖြစ်ထားရှိသည့်မွန်ရိုး၏အိမ်

ကုတင်ထက်၌အဝတ်အစားတင်ပို့စွာဖြင့်
သေဆုံးနေသောမာရီလင်မွန်ရိုး

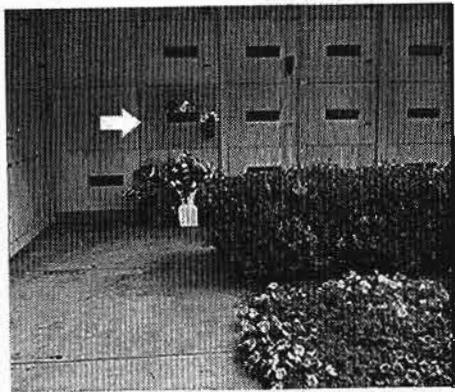
၆၄ GHOST STORY

မာရီလင်မွန်ရိုင်း၏ တစ္ဆေဝိညာဉ်ကို တွေ့ရလေ့ရှိတတ်သော အခြားနေရာတစ်ခုမှာ သူမ၏ကွယ်လွန်စဉ်က သက်မဲ့ရုပ်အလောင်း ကိုမြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ရာ ဂူသင်္ချိုင်းတွင်ဖြစ်သည်။

ထိုသင်္ချိုင်းမှာ ဝက်(စ)ဝု(၅)အထိမ်းအမှတ် သင်္ချိုင်းဖြစ်သည်။ တည်နေရာမှာ ဟောလီးဝုဒ်၊ ဂလန်ဒွန်ရိပ်သာ၊ အမှတ်(၁၂၁၈)တွင် တည်ရှိသည်။

မွန်ရိုင်းသည် သူမနောက်ဆုံးလဲလျောင်းရာ ဂူသင်္ချိုင်းနေရာကို စွဲလမ်းမှုရှိနေပါသလော။

လူတို့သည် မိမိစွဲလမ်းရာနေရာဌာန၌ တွယ်တာကပ်ငြိတတ်၍ ကွယ်လွန်ပြီးသည့်နောက်တွင်လည်း တစ္ဆေဝိညာဉ်အဖြစ်ဖြင့် ဆက်လက်တည်ရှိနေခြင်းသဘောမျိုးဖြစ်ပေမည်။

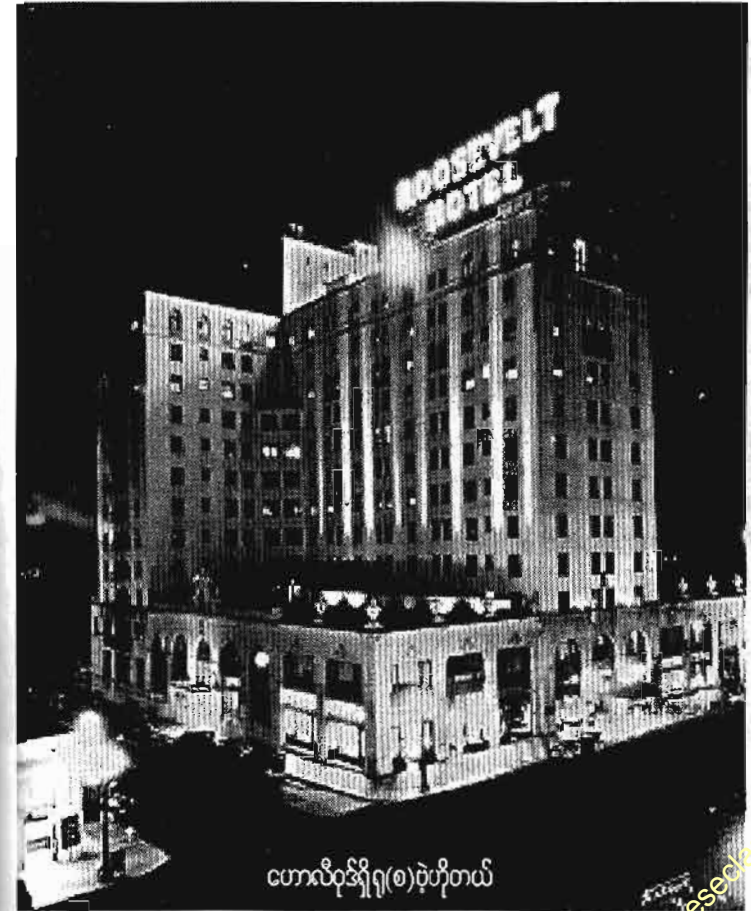
ကြည့်မှန်ချပ်ကြီး၏ မျက်နှာပြင်တွင် မာရီလင်မွန်ရိုင်း၏ တစ္ဆေပုံရိပ်ပေါ်ထွက်လာသောဖြစ်ရပ်ကို ထူးဆန်းစွာ ကြုံတွေ့ခဲ့သူများလည်း ရှိကြသေးသည်။

လမ်း၏တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် သစ်ပင်များ စိစိရီရီစိုက်ထား

ထင်ပေါ်ကျော်ကြားစေခဲ့သည်။

သော ဟောလီးဝုဒ်ရှိ ရ(စ)ဗွဲလမ်းပေါ်မှ ရ(စ)ဗွဲဟိုတယ်တွင် ထိုဖြစ်ရပ် ဆန်းကို ကြုံတွေ့ခဲ့ကြရခြင်းဖြစ်သည်။

နာမည်ကျော် ငွေကြယ်ပွင့်တစ်ဦးဖြစ်သူ မာရီလင်မွန်ရိုင်းသည် အသက်ရှင်စဉ်က ယင်းဟိုတယ်ရှိ အဆင့်မြင့်ဇိမ်ခံအခန်း အမှတ် (၁၂၀၀)တွင် အမြဲတည်းခိုလေ့ရှိခဲ့သည်။

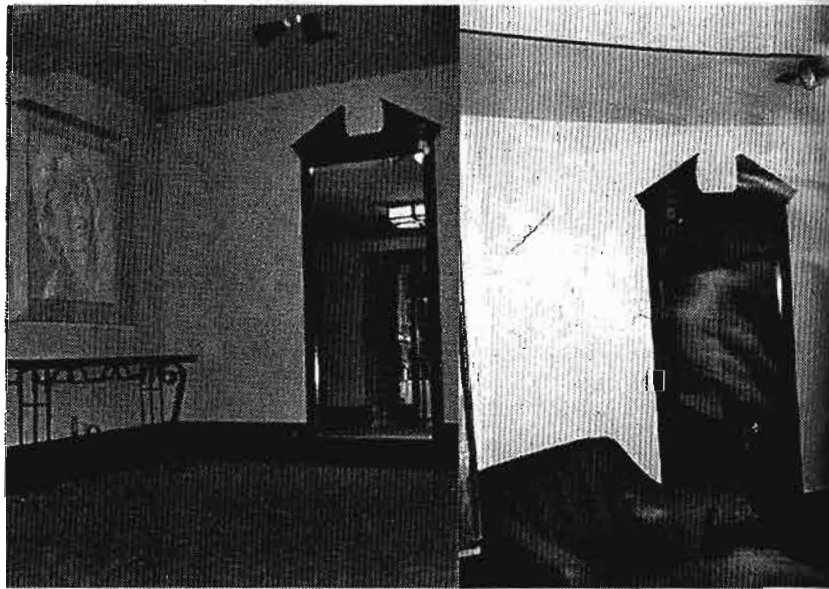

ဟောလီဝုဒ်ရှိ(စ)ဗွဲဟိုတယ်

ထင်ပေါ်ကျော်ကြားစေခဲ့သည်။

ရေကူးကန်ဘေးရှိ သူမတည်းခိုနေထိုင်ခဲ့သည့် အခန်းဘေးတွင် ထိုစဉ်က ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးတစ်ချပ် ခန့်ခန့်ထည်ထည်ရှိနေခဲ့သည်။

မာရီလင်မွန်ရိုး ကွယ်လွန်သွားပြီးသောအခါ ရ(စ)ဗွဲဟိုတယ် ဝန်ထမ်းများနှင့် ဧည့်သည်များက ထောင်ထားသော ထိုမှန်ကြီး၏ မျက်နှာပြင်တွင် ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်နေသော မွန်ရိုး၏တစ္ဆေပုံရိပ်ကို တွေ့ရပြီး သူတို့အား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်ကို မြင်တွေ့ခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုကြသည်။

မွန်ရိုး၏တစ္ဆေပုံရိပ်တွေ့ရသည်ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ချပ်ကြီး

အဆိုပါ သတင်းပျံ့နှံ့သွားသောအခါ နာမည်ကျော် မင်းသမီး၏ တစ္ဆေပုံရိပ်ကို မြင်တွေ့လိုကြသည့် ပရိသတ်သည် ရ(စ)ဗွဲဟိုတယ် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတစ္ဆေများ

ရ(စ)ဗွဲဟိုတယ်ပျံ့ပွင့်ရိုး

သို့ လာရောက်တည်းခိုကာ လေ့လာကြည့်ရှုကြသဖြင့် လူစည်ကားခဲ့သည်။ ယခုအခါ ယင်းမွန်ကြီးကို အဆိုပါဟိုတယ် အောက်ထပ်ရှိ ဓါတ်လှေကားအနီးသို့ ရွှေ့ပြောင်းထားကြောင်း သိရသည်။

ယင်းမွန်ချပ်ကြီးကို ကြည့်မိသူတိုင်း မြင်တွေ့ရတတ်သည်မှာ မွန်ချပ်အပြည့်ပေါ်နေသော မွန်ရိုး၏ တစ္ဆေပုံရိပ်ကြီးဖြစ်သည်။

ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတစ္ဆေများ

ငေးကြည့်နေသော သူမ၏မျက်လုံးများက တစ်ချိန်က သူမကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အားပေးခဲ့သည့်ပရိသတ်နှင့် ပြန်လည်ဆက်သွယ်မှုပြုလိုသည့်သဘောကို ဆောင်နေဟန်ရှိသည်။

သူမအနေဖြင့် အနုပညာလောကတွင် လျှမ်းလျှမ်းတောက်အောင်မြင်စဉ်က ကမ္ဘာ့အနှံ့မှ လူသန်းပေါင်းများစွာသည် သူမကို အရူးအမူးစွဲလမ်းခဲ့သည်ကို မည်သူမျှ မငြင်းနိုင်ပေ။

တမလွန်လောကမှ မွန်ရိုးသည် ဝိညာဉ်တစ္ဆေဘဝဖြင့် သူမ၏ပရိသတ်ကို တွေ့မြင်လိုသောကြောင့် တစ်နည်းနည်းဖြင့် ဆက်သွယ်မှုပြုခြင်းပေလော။

ဟောလီးဝုဒ် ရု(စ)ဗွဲဟိုတယ်တွင် မွန်ရိုးတစ္ဆေခြောက်ခြင်းဖြစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်သကဲ့သို့ အခြားနာမည်ကျော် ရုပ်ရှင်ကြယ်ပွင့်ဟောင်းအချို့၏ တစ္ဆေဝိညာဉ် ခြောက်လှန့်ခြင်းဖြစ်ရပ်များလည်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဘူးလေသည်။

ရု(စ)ဗွဲဟိုတယ်သည် (၁၉၂၇)ခုနှစ်တွင် ရုပ်ရှင်ကြယ်ပွင့်များအတွက် အထူးဖွင့်လှစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ယင်းဟိုတယ်သည် ဟောလီးဝုဒ်ကြယ်ပွင့်ဟောင်းများ၏ ကွန်းခိုအနားယူသည့်နေရာ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ရု(စ)ဗွဲဟိုတယ်၏ အပြင်အဆင်များသည် ခမ်းနားတောက်ပြောင်သော မွမ်းမံပြင်ဆင်ထားမှုများ၊ စံနှုန်းမြင့် အဆောင်အယောင်များဖြင့် ပြည့်စုံခဲ့သည်။

ယင်းဟိုတယ်တွင် အကယ်ဒမီဆုပေးပွဲကဲ့သို့သော အခမ်းအနားများ၊ ဟောလီးဝုဒ်မှ နာမည်ကျော်များ၏ လက်ပုံစံများ ပုံတူထုတ်ယူသည့် အခမ်းအနားများ စသည်တို့ကို လက်ခံကျင်းပခဲ့သည်။

ရု(စ)ဗွဲဟိုတယ်သည် ဟောလီးဝုဒ်ရုပ်ရှင်လောကသားများအ

ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတစ္ဆေများ

နာမည်ကျော်ကြယ်ပွင့်ဟာရီလင်မွန်ရိုးလက်ရာယူနေပုံ

တွက် သမိုင်းကြောင်းနှင့်ယှဉ်၍ အတွေ့အကြုံရှိသောနေရာ ဖြစ်သောကြောင့် ထိုဟိုတယ်ကို ဟောလီးဝုဒ်လောကသားများ စွဲလမ်းမက်မောခဲ့ကြသည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

ရု(စ)ဗွဲဟိုတယ်တွင် မွန်ရိုးအပြင် နောက်ထပ် တစ္ဆေဝိညာဉ်ဘဝဖြင့် ခြောက်လှန့်သည့် နာမည်ကျော် ရုပ်ရှင်ကြယ်ပွင့်တစ်ဦးမှာ “ရေမြေဆုံးစေတော့” (From Here to Eternity)ဇာတ်ကားမှ နာမည်ကျော်မင်းသား မောင်ဂိုမာရီကလစ် ဖြစ်ပေသည်။

မောင်ဂိုမာရီကလစ်သည် ထိုဟိုတယ်(၉)လွှာတွင် အမြဲတည်း ခိုလှေ့ရှိခဲ့သည်။

သူကွယ်လွန်ပြီးသောအခါ အသက်ရှင်စဉ်က သူတည်းခိုနေထိုင်ခဲ့သော အခန်းရှေ့၊ လူသွားစကြိုလမ်းပေါ်တွင် ကိုယ်ထင်ပြ

ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတစ္ဆေများ

လေ့ ရှိတတ်သည်ဟု တွေ့မြင်ဘူးသူများက ဆိုကြသည်။

မျက်မြင်သက်သေများက ပြောပြသည်မှာ မောင်ဂိုမာရီသည် ယင်းလူသွားစင်္ကြံလမ်းလေးပေါ်တွင် စစ်ခရာငယ်ကို မှုတ်နေလေ့ရှိ တတ်သည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

မောင်ဂိုမာရီကလစ် တည်းခိုနေထိုင်သွားခဲ့သော အခန်းတွင် တည်းခိုခွင့်ကြုံသော နည်းသည်များသည် ၎င်း၏တစ္ဆေပုံရိပ်ကို တွေ့ မြင်ရတတ်သည်။

ထို့ပြင် မောင်ဂိုမာရီ၏ တစ္ဆေပုံရိပ်က သူတို့၏ ပခုံးပေါ်သို့ လက်ဖြင့် ခပ်ဖွဖွပုတ်ခတ်ခြင်းမျိုး ကြုံကြရတတ်သည်ဟု ဆိုသည်။

မောင်ဂိုမာရီ

ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းများက (၉)လွှာတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေ စဉ် နောက်ဘက်မှတစ်စုံတစ်ယောက်က အေးစက်နေသောလေ့ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သကဲ့သို့သော အေးစိမ့်မှုမျိုးကို ခဏခဏခံစားခဲ့ကြ ရသည်ဟု ဖွင့်ဟခဲ့ကြသည်။

စိတ်အာရုံထူးရရှိသည့် စူးစမ်းလေ့လာသူများက နည်းခန်းမ ကြီးထဲရှိ ထိုအေးစိမ့်နေသောနေရာတွင် အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင် ထားသော အမျိုးသားတစ်ဦးကို အာရုံတွင် မြင်တွေ့ကြရသည်ဟု ဆိုခဲ့ကြပါသည်။

(၁၉၃၀)ပြည့်လွန်နှစ်များက သရုပ်ဆောင်မင်းသမီး ကာရိုး (လ)လွမ်းဘတ်က ရ(စ)ဗွဲဟိုတယ်၏(၁၂)လွှာတွင် သူမနှင့် ကလား(ခ) ဘောဘယ်(လ)တို့ နေထိုင်ခဲ့ကြစဉ်က... မောင်ဂိုမာရီ၏ ဝိညာဉ်တစ္ဆေ ကို တွေ့မြင်ခဲ့ကြရသည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။

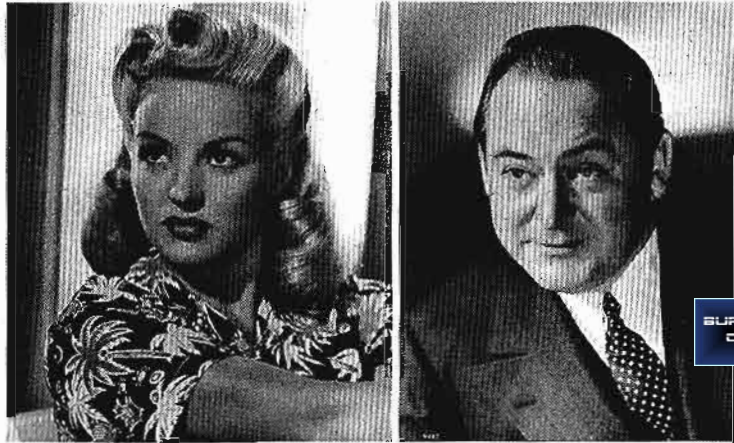
နာမည်ကျော် စိတ်စွမ်းအင်ပညာရှင်များသည် ရ(စ)ဗွဲဟို တယ်တွင် တစ္ဆေခြောက်ခြင်းဖြစ်ရပ်များကို စူးစမ်းလေ့လာကာ သုံး သပ်ချက်များ ထုတ်ခဲ့ကြသည်။

(၁၉၉၂)တွင် နာမည်ကျော် စိတ်စွမ်းအင်ပညာရှင် ပီတာဂျိမ်း က ဟောလီးဝုဒ် ရုစဗွဲဟိုတယ်တွင် အနုပညာရှင်များ၏ တစ္ဆေဝိညာဉ် များ ခြောက်လွန်ခြင်းဖြစ်ရပ်များကို စူးစမ်းလေ့လာခဲ့သည်။

သူ၏ အာရုံခံ၍ သိမြင်နိုင်မှုမှာ လွန်စွာအားကောင်းလှ သည်။ အနုပညာရှင် မာရီလင်မွန်နိုး၏ တစ္ဆေဝိညာဉ်ပုံရိပ်ကို ထရော့ ပီကာနာ အရက်ကောင်တာ(Bar)တွင် ထင်ရှားစွာတွေ့မြင်ခဲ့ရပြီး၊ မောင်ဂိုမာရီကလစ်၏ တစ္ဆေဝိညာဉ်ကို အဆိုပါဟိုတယ်၏ အခန်း အမှတ်(၉၂၈)တွင် လည်းကောင်း၊ ဓာတ်လှေကားအနီးတွင် လည်း ကောင်း၊ (၃)လွှာရှိ လူသွားလမ်းတွင် လည်းကောင်း ထင်ရှားစွာတွေ့

မြင်ခဲ့ရသည်။ . ဟုဆို၏။

ထိုဟိုတယ်ရှိ ဧည့်ခန်းမကြီးတွင်မူ မင်းသမီး ဘက်တီဂရေ ဘယ်နှင့် မင်းသားကြီး အက်(ဒ)ဝါ(ဒ)အာနိုးတို့ကိုလည်း အာရုံတွင် ပီပီပြင်ပြင်တွေ့မြင်ရသည်ဟု ဆိုသည်။

မင်းသမီးဘက်တီဂရေဘယ်နှင့်မင်းသားကြီးအက်(ဒ)ဝါ(ဒ)အာနိုး

ထိုဟိုတယ်ရှိ အခန်းများ၊ ခန်းမများနှင့် ဟော်တယ်တွင်းရှိ စင်္ကြံလမ်းများတွင် နာမည်ကျော် အနုပညာဌေးကြယ်ပွင့်ဟောင်းတို့၏ တစ္ဆေဝိညာဉ်များကို မြင်တွေ့ခွင့်ရခြင်းက သင့်အား ဖျော်ရွှင်နှစ်သိမ့်မှု ဖြစ်စေပေလိမ့်မည်။

အနုပညာရှင်များသည် သူတို့နှစ်သက်စွဲလမ်းခဲ့ရာ နေရာ ဒေသမှ မခွာသမျှ သူတို့၏တစ္ဆေဝိညာဉ်များ ရှိနေဦးမည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် . . . ဟောလီးဝုဒ် ရုပ်(စ)ဗိုဟိုတယ်တွင် ခြောက်လှန့် ကြသည့် တစ္ဆေဝိညာဉ်များစွာအနက် လူပြောသူပြောအများဆုံးမှာ မာရီလင်မွန်ရိုးတစ္ဆေဖြစ်သည်။

ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတစ္ဆေများ

မာရီလင်မွန်ရိုးဟူသော အနုပညာရှင်သည် ဟောလီးဝုဒ်တွင် စွဲလမ်းမကမော့ဖွယ်အကောင်းဆုံး . . . အတောက်ပဆုံး . . . ရည်မှန်းချက်အမြင့်ဆုံး ဖြစ်သလို . . . ရွံရှာမနှစ်မြို့ဖွယ် အကောင်းဆုံးသော ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းများကို ထားရှိခဲ့သူလည်းဖြစ်သည်။

သူမ၏ ဘဝတွင် စိတ္တဇဆန်ဆန် ဖြစ်ရပ်များစွာ ရှိခဲ့သည်။ ယင်းဖြစ်ရပ်များကြောင့်ပင် ပေါ့(ပ)ယဉ်ကျေးမှု၌ အံ့ဖွယ်ပုံရိပ်တစ်ခု ထားရှိနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ မာရီလင်မွန်ရိုး၏ တစ္ဆေပုံရိပ်သည် ဟောလီးဝုဒ်တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာကြာအောင် တည်ရှိနေပြီး အလွမ်းပြေကြည့်ရှုလိုသူများအား ကိုယ်ထင်ပြုနေဦးမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

မွန်ရိုးကို နှစ်သက်စွဲလမ်းခဲ့သူများအတွက် သတင်းကောင်းတစ်ပုဒ်ပင် ဖြစ်ပေသတည်း။ ။

မာရီလင်မွန်ရိုး

Ghost of Elvis Presley

(၁၉၇၇)၊ ဩဂုတ်လ (၁၆) ရက်နေ့။

ထိုနေ့တွင် နာမည်ကျော် ရော့(ခ)အင်ရိုးဘုရင်... အဲ(လ)ဗစ် ပရက်စလေ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းမှ သန်းပေါင်းများစွာ သော ပရိသတ်များသည် အဲ(လ)ဗစ်ပရက်စလေ ကွယ်လွန်ခြင်းအတွက် ယူကံမရ တသသဖြစ်ကာ ဝမ်းနည်းပူဆွေးကြသည်။

BURMESE
CLASSIC
.com

ပရက်စလေ၏ ရုပ်ရည်...

ပရက်စလေ၏ ကိုယ်ဟန်အမူအရာ...

ပရက်စလေ၏ သီဆိုမှု...

ပရက်စလေ၏ သရုပ်ဆောင်မှု...

ပရက်စလေ၏ ဆွဲဆောင်နိုင်မှု... စသည်တို့ကို နှစ်သက်အားပေးကြသော ကမ္ဘာ့ဂီတအနုပညာ ပရိသတ်တို့သည်... ရော့(ခ)အင်ရိုးဘုရင်ဟု သတ်မှတ်၍ တစ်ခဲနက် အားပေးကြည့်ရှုခဲ့ကြသော နာမည်ကျော်ကြယ်တစ်ပွင့်၊ ကြွေလွင့်ခဲ့သည်ကို နှမြောတသမဆုံးကြပေ။

နာမည်ကျော်ကြားနေဆဲကာလ၊ အရှိန်အဟုန်ကောင်းနေဆဲကာလတွင် အရှိန်ရပ်တန့်လိုက်ခြင်းကို ကာယကံရှင်သည် နှစ်သက်တွယ်တာမှု ကင်းပြတ်နိုင်ပါမည်လော။ စွဲလမ်းတွယ်တာစိတ်ဟူသည် ဖြတ်တောက်ရန် ခဲယဉ်းလှပေသည်။

အနုပညာရှင် အဲ(လ)ဗစ်ပရက်စလေကို သံယောဇဉ်မကုန်နိုင်ကြသည့် ကမ္ဘာ့ပရိသတ်များကြားတွင်မူ ကောလာဟလများစွာ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။

အဲ(လ)ဗစ် ပရက်စလေသည် အသက်ရှင်လျက်ရှိသေးသည်ဟု ပရိသတ်အချို့က ယူဆကြသည်။

ပရိသတ်အချို့ကမူ ပရက်စလေအနေဖြင့် အယောင်ဆောင်၍ သေခြင်းဖြစ်သည်။ သေသည်ဟု သတင်းလွှင့်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ တကယ်သေခြင်းမဟုတ်ဟု ယူဆကြပြန်သည်။

ထိုသို့သော ကောလာဟလများကြားတွင် လူသိများ၍ ထင်ရှားလာသည်မှာ... ပရက်စလေ၏ ဝိညာဉ်တစ္ဆေကို နေရာဒေသများစွာ၌ မြင်တွေ့ရသည်ဟူသော အကြောင်းအရာဖြစ်သည်။

ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတစ္ဆေများ

ပရက်စလေ နေထိုင်ခဲ့သည့်အိမ်၊ အုတ်ဂူရှိရာဒေသအနီးဝန်းကျင်နှင့် အသံသွင်းရာ စတူဒီယိုများရှိရာ နေရာများသည် အဲ(လ)ဗစ် ပရက်စလေ နှစ်သက်ခဲ့သည့်နေရာအဆောက်အအုံများဖြစ်ပေသည်။

ထိုနေရာအဆောက်အအုံများကို ပရက်စလေ၏ စွဲလမ်းစိတ်ရှိခဲ့သဖြင့် သူကွယ်လွန်သွားသည့်အခါ သူ၏ ဝိညာဉ်တစ္ဆေကို ထိုအဆောက်အအုံများတွင် မကြာခဏ တွေ့မြင်ကြ ရခြင်းဖြစ်ပေမည်။

မင်းဖစ်ဒေသ၊ ဂရေ(စ)လင်းရှိ အဲ(လ)ဗစ်ပရက်စလေ နေထိုင်ခဲ့သည့်အိမ်သည် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များကို ဆွဲဆောင်နိုင်သည့် နေရာတစ်ခု ဖြစ်နေပေပြီ။

ပြတိုက်ပြုလုပ်ထားသည့်ပရက်စလေနေထိုင်ခဲ့သည့်အိမ်

ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတစ္ဆေများ

ပရက်စလေသည် အစောပိုင်းကာလက သီချင်းများသွင်းခဲ့သည့် နက်(ရှ)ဗီလီ စတူဒီယိုတွင် အသွားအလာများခဲ့သည်။

သူကွယ်လွန်သွားပြီးသောအခါတွင် အဆိုပါစတူဒီယို၌ သူ၏ ဝိညာဉ်တစ္ဆေကို မကြာခဏတွေ့ကြရသည်ဟု ဆိုကြသည်။

သီချင်းသွင်းခြင်းလုပ်ငန်းကို အာရုံစူးစိုက်ခဲ့မှုကြောင့် ထိုစတူဒီယိုကို စွဲလမ်းနေခဲ့သဖြင့် ဝိညာဉ်တစ္ဆေဘဝတွင် သွားလာလျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်သူများရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေမည်။

နက်(ရှ)ဗီလီစတူဒီယို

ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတစ္ဆေများ

နတ်(၅)ပိလီစတူဒီယိုတွင်
အသံသွင်းနေကြပုံ

BURMESE
CLASSIC
.com

ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတစ်ဦးများ

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာကရိုက်ထားသော အဲ(လ)ဗစ် ပရက်စလေ၏ ဓာတ်ပုံများသည် သူ့ကိုချစ်သောပရိသတ် များစွာထံတွင်ရှိနေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းမှ ဂီတအနုပညာကိုချစ်သော ပရိသတ်များသည် အဲ(လ)ဗစ်ပရက်စလေကို မည်သည့်နေရာမှာပင် မြင်တွေ့ရစေကာမူ မှတ်မိသိရှိကြသည်။

ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များသည် ဂရေ(စ)လင်းရှိ ပရက်စလေ၏နေအိမ်သို့ သွားရောက်လေ့လာကြသောအခါ အဆိုပါနေအိမ်အပေါ်ထပ်ရှိ ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်မှ အိမ်ပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသော ပရက်စလေ၏ ဝိညာဉ်တစ္ဆေပုံရိပ်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုခဲ့ကြသည်။

ခရီးသည်အချို့ကမူ ပရက်စလေအား ဂရေ(စ)လင်းရှိ နေအိမ်လှေကားကို ခပ်သုတ်သုတ်တက်သွားသည့် တစ္ဆေပုံရိပ်အဖြစ် တွေ့မြင်ခဲ့ရလေသည်။

ခရီးသည်အချို့၏ခရီးသွားမှတ်တမ်းတွင်မူ ပရက်စလေကို သူ၏အုတ်ဂူအနီး၌ မတ်တတ်ရပ်နေသည့် တစ္ဆေပုံရိပ်အဖြစ် တွေ့မြင်ခဲ့ရကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

(၁၉၇၀)ပြည့်နှစ် အစောပိုင်းကာလများက အဲ(လ)ဗစ် ပရက်စလေ မကြာခဏဖျော်ဖြေတင်ဆက်ခဲ့သည့်နေရာမှာ လက်(စ)ဝီဂက်ဟီ(လ)တန်ဖြစ်သည်။ စတိတ်ခုံပြင်ဆင်သူများသည် အဆိုပါဖျော်ဖြေတင်ဆက်သည့် စတိတ်ခုံထက်တွင် သူဝတ်ဆင်နေကျ ဘော်ကြယ်အဖြူရောင်တပ်ဆင်ထားသော ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဲ(လ)ဗစ်ပရက်စလေ၏ တစ္ဆေပုံရိပ်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ကြသည်ဟု တညီတညွတ်တည်းဆိုကြသည်။

(၁၉၅၀)ပြည့်နှစ်နောက်ပိုင်းတွင် ပရက်စလေ အသံသွင်းခဲ့

ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတစ်ဦးများ

သော RCA စတူဒီယိုတွင်လည်း ပရက်စလေ၏ တစ္ဆေပုံရိပ်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ကြသူများ ရှိသည်။

ထိုစတူဒီယိုမှာ (၁၉၅၆)တွင် အဲ(လ)ဗစ်ပရက်စလေ၏ အောင်မြင်ခဲ့သော သူ၏တစ်ကိုယ်တော်သီချင်းခွေ ဟာ(ထ)ဘရိတ် ဟိုတယ်ကို အသံသွင်းရာနေရာဖြစ်သည်။

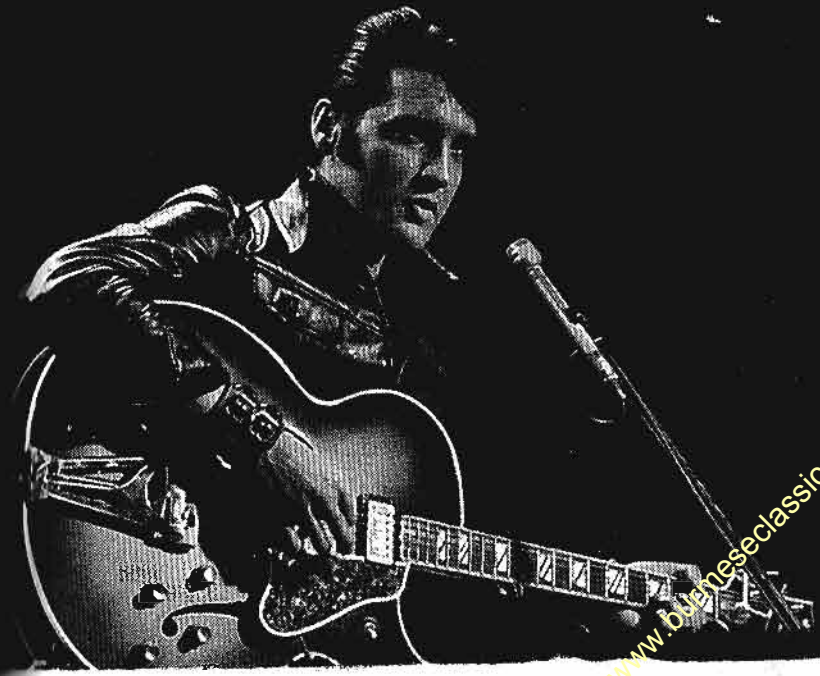
ပရက်စလေ၏တစ္ဆေပုံရိပ်ကိုတွေ့မြင်လျှော့သည့်
သူ၏အတိတ်

အဲ(လ)ဗစ်သေဆုံးပြီးနောက် ထိုစတူဒီယိုတွင် အသံသွင်းလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်သူများက လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်နေစဉ်တွင် အဲ(လ)ဗစ်၏အမည်ကို စက်ခန်းတွင် အချိန်ပြည့်ဖော်ပြနေခြင်းကဲ့သို့သော ထူးဆန်းသည့်ဖြစ်ရပ်မျိုး ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။

ထို့ပြင် စက်ခန်းတွင်း၌ တစ္ဆေပုံညာဉ်ဝင်ရောက်လာခြင်း စသော ပရလောကဆိုင်ရာဖြစ်ရပ်များကိုလည်း ကြုံတွေ့ခဲ့ကြရသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဥပမာအားဖြင့်...

အသံသွင်းလုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်နေစဉ်တွင် လှေကားများ လဲပြိုကျသည့် အသံမျိုးကြားရခြင်း၊ ရုတ်တရက် မီးများငြိမ်းသွားခြင်း၊ အသံဖမ်းစနစ်ဖြင့် ကြားရသောအသံများမှာ မဝီဝီတဝါးသံများ ဖြစ်နေခြင်း စသည့် အစဉ်အလာ သမရိုးကျမဟုတ်သော ဖြစ်ရပ်များကို ကြုံတွေ့ခဲ့ကြသည်။

အဲ(လ)ဗစ် ကွယ်လွန်ပြီးသောအခါ စိတ်ဝိညာဉ်ပညာရှင်များ သည် သူ၏ဝိညာဉ်နှင့် အဆက်အသွယ်ရရန် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြသည်။

အမေရိကန်တွင်အစောဆုံးကာလက အထူးထုတ်လွှင့်သော ရုပ်မြင်သံကြားအစီစဉ်တွင် အဲ(လ)ဗစ် ပရက်စလေ၏ ဝိညာဉ်နှင့် ဆက်သွယ်မှုပြုသော စိတ်ဝိညာဉ်ပညာရှင်များအကြောင်းကို တင် ဆက်ထုတ်လွှင့်ခဲ့သည်။

အဆိုပါ အစီအစဉ်တွင်ပါဝင်သည့် စိတ်ဝိညာဉ်ပညာရှင်များ ၏ ဆောင်ရွက်မှုများမှ ယုံကြည်နိုင်လောက်သော အထောက်အထား များဖြင့် လေ့လာစမ်းသပ်၍ ကောက်နုတ်လိုက်သောအခါ နယူး ယောက်မြို့မှ စိတ်ဝိညာဉ်ပညာရှင် ဒိုရိုသီရှာရီတစ်ဦးသည်သာ ပညာ ရှင် အစစ်အမှန်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြခဲ့သည်။

စိတ်ဝိညာဉ်ပညာရှင် ဒိုရိုသီပါဝင်သော နတ်ဝင်သည်များ အစည်းအဝေးကို ဒေးဗစ်စတန်လေကို ပူးပေါင်းပါဝင်စေပြီး ကျင်းပခဲ့ သည်။

ထိုအစည်းအဝေးတွင် ပါဝင်သူများသည် အဲ(လ)ဗစ်၏ ဝိညာဉ်တစ္ဆေနှင့် ဆက်သွယ်မှုပြုသူများဖြစ်သည်။

ဒေးဗစ်စတန်လေသည် အဲ(လ)ဗစ်၏ ဝမ်းကွဲညီအစ်ကိုဖြစ် သည်။ သူသည် အဲ(လ)ဗစ်၏ ဝိညာဉ်တစ္ဆေနှင့်တွေ့ဆုံမှုတွင် ရရှိလာ သည့် သတင်းအချက်အလက်များနှင့် အထောက်အထားများကို စိစစ် ၍ မှန်ကန်ခိုင်လုံမှုရှိကြောင်း ထောက်ခံမှုပြုသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုရှိပေ သည်။

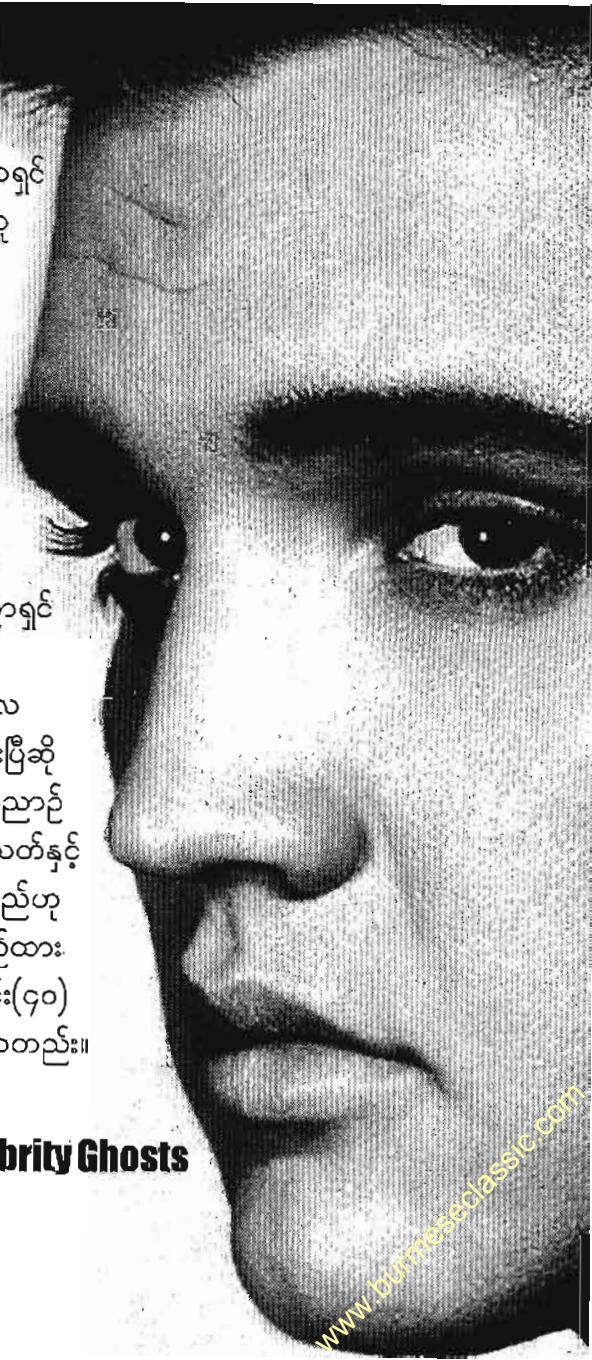
၎င်းမှာ အဲ(လ)ဗစ်ပရက်စလေသည် ၎င်း၏အုတ်ဂူတေးတွင် ရပ်လျက် လူအများနှင့်ဆက်သွယ်မှုပြုနေသည်မှာ မှန်ကန်၍ ခိုင်လုံမှု ရှိကြောင်း ထောက်ခံမှုပြုခြင်းဖြစ်သည်။

ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတစ္ဆေများ

ကွယ်လွန် သွားသည့် အနုပညာရှင် တစ်ဦးကို ကျန်ရစ်သူ ပရိသတ်က သတိရ နေဆဲ၊ လွမ်းဆွတ် တသိရှိနေဆဲ ဖြစ် နေတတ်သည်မှာ သဘာဝဖြစ်ပေ သည်။

ကမ္ဘာကျော် ပြည်သူချစ် အနုပညာရှင် တစ်ဦးဖြစ်သော... အဲ(လ)ဗစ်ပရက်စလေ သည် ကွယ်လွန်သွားပြီဆို သော်လည်း သူ၏ ဝိညာဉ် တစ္ဆေသည် ချစ်ပရိသတ်နှင့် ဆက်သွယ်မှုပြုနေသည်ဟု လူအများက ယုံကြည်ထား ကြသည်မှာ နှစ်ပေါင်း(၄၀) ပြည့်ခါနီးပြီ ဖြစ်ပေသတည်း။

Celebrity Ghosts

www.burmeseclassic.com

ကျွန်းတော... တစ်ခွက်တစ်ခွက်

၈ စွေအကြောင်းဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် ယုံကြည်သည် ဖြစ်စေ၊ မယုံကြည်သူဖြစ်စေ အနည်းနှင့်အများတော့ စိတ်ဝင်စားကြ သည်။ တစ္ဆေနှင့်ပက်သက်သော ဗဟုသုတမှာ စာရေးသူတို့ လူမျိုး သာမက ရုပ်ဝါဒီဆန်သော အနောက်နိုင်ငံသားတွေပင် လက်ခံယုံ ကြည်လာကြသည်။ ဟိုတစ်လောက သတင်းတစ်ပုဒ် ဖတ်ရသည်။ ကောင်းကင်တွင်ရှိနေသော နတ်ဒေဝါများအား ပုံဖော်ရိုက်ကူးနိုင်ရန် နာဆာမှ လေ့လာကြိုးပမ်းနေသည်တဲ့...။

ဗုဒ္ဓဘာသာ ကိုးကွယ်ယုံကြည်သူများအဖို့ ရှိမရှိ၊ သိမသိ ကောင်းကင်ပေါ် ခုန်တက်နေစရာမလို၊ ဇာတ်၊ နိပါတ်တော်များ၊ သုတ္တံများနှင့် ဒီပနီကျမ်းများ လေ့လာကြည့်လျှင် သိနိုင်သည်။

ဗြဟ္မာဘုံ(၂၀)၊ နတ်ပြည်(၆)ထပ်၊ လူ့ဘုံတစ်ဘုံ၊ အပါယ်ဘုံ လေးဘုံ၊ စုစုပေါင်း(၃၁)ဘုံ၏ သံသရာဝဲဩဃအကြောင်း ကောင်းစွာ ဟောကြားမိကြသည်။ ထို့ကြောင့် အပါယ်လေးဘုံ တစ်ဘုံသားမည် သော ပြိတ္တာဘုံကို နီးစပ်စွာ လေ့လာနိုင်လေသည်။

သို့သော် ပြိတ္တာကို သရဲ၊ တစ္ဆေနှင့် ရောထွေးမှတ်သားခြင်း အား မှားကြောင်း အဘိဓမ္မာထွယ်ဂျိတ်တွင် ပြဆိုထားပါသည်။ မည်သို့ ဆိုစေ၊ ကျေးဇူးရှင် လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးက သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ မြေဖုတ်ဘီလူးတို့မည်သည် နတ်မျိုးဖြစ်သည်ဟု မိန့်တော်မူခဲ့သည်။ ထိုအကြောင်းကား အဘိဓမ္မာနပုဒ်ပိကာ၊ ကျမ်းတွင်လည်း တွေ့ရှိနိုင်ပါ သည်။

ခြောက်လှန့်တတ်ခြင်းအား “တစ္ဆေ”ဟု အနက်ဖွင့်သည့်အ တွက် ပါဠိပျက်ကာ “တစ္ဆေ”ဖြစ်လာသော တစ္ဆေအား တန်ခိုးနည်း သောနတ်မျိုး(ဝါ)ကမ္မဇိဗ္ဗိရှိသော အမျိုးအစားဖြစ်၍ ရှိမရှိ၊ ယုံခြင်း မယုံကြည်ခြင်းထက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည်မှာ အမှန်ဖြစ်လေ တော့သည်။

ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် လှေသင်းအတွင်းဝန်မင်းကြီး မဟာ ဇေယျသင်္ခယာ ဦးချိန်က တဇ္ဇတ္ထဒီပနီကျမ်းကြီး ရေးသားပြုစုခဲ့ပါ သည်။ စာရေးသူ ယခုရေးသားသည့် “ကိုယ်တွေ့တစ္ဆေမှတ်တမ်း”ကို လည်း တဇ္ဇတ္ထဒီပနီကျမ်းမှ တချို့အကြောင်းအရာများအား ကိုးကား တင်ပြပေးသွားမည်ဖြစ်ပါသည်။

ဝန်ခံရလျှင် စာရေးသူငယ်စဉ်က တစ္ဆေကို မမြင်ဖူးသော် လည်း ကြားဖူးနားဝနှင့်ပင် ကြောက်ပါသည်။ ညမှောင်သည်နှင့် အိမ် သာမသွားရဲ၊ အိမ်နောက်ဘက် မဝင်ရဲ၊ ညဘက် အကြောင်းကိစ္စ တစ်ခုခုနှင့် အပြင်ထွက်ရလျှင် အဖော်မပါဘဲ လုံးဝကို ခြေတစ်လှမ်း မချရဲအောင် ကြောက်တတ်သည်။

သို့သော်... တစ်ခုသော နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်၊ ဖခင်၏ ဇာတိရွာသို့ အလည်အပတ်သွားရောက်ခြင်းမှ အစပြုကာ တစ္ဆေ ကြောက်သောစိတ်များ အံ့ဩဖွယ်ရာ လွင့်ပျောက်ခဲ့ရလေ၏။

ကိုယ်တွေ့...တစ္ဆေမှတ်တမ်း

အကြောင်းကား ရှိလေသည်။ သားအဖ နှစ်ယောက် ရွာကိုရောက်ပြီး သိပ်မကြာ၊ အဖေက တောင်ခြေရွာရှိ ညီအစ်ကိုများဆီသွားမည်ဖြစ်၍ စာရေးသူအား ရွာရှိ အဘိုးဘုန်း ကြီးထံတွင် အပ်နှံထားခဲ့သည်။

တောင်ခြေရွာကား ရိုးမနှင့် တစ်ဆက်တည်းဖြစ်ရာ ငှက်ဖျား လည်းရှိသဖြင့် စာရေးသူအား ငယ်ရွယ်သည့်အလျောက် ငှက်ဖျား ရောဂါ မခံစားရစေရန် ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုယ်တွေ့...တစ္ဆေမှတ်တမ်း

ပထမတော့ အားကိုးရာမခင်ကြီးမရှိ၍ လွန်စွာမှ ဝမ်းနည်း အားငယ်မိပါသည်။ နောက်တော့ အဘိုးဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ကျောင်း အိပ်ကျောင်းသားများ၊ ကိုရင်များဖြင့် ခင်မင်ပေါင်းဖော်မိကာ ပျော် သွားသည်။

ညတိုင်း၊ ကျောင်းရှေ့ မြေကွက်လပ်မှာ စိန်ပြေးတမ်း ကစား ကြ၊ သူ့ခိုးပုလိပ်ကစားကြနှင့် ပျော်စရာကောင်းလှသည်။ တစ်ရက်၊ ရွာထဲ ဆွမ်းလှည့်ချိုင့် သွားယူသောကျောင်းသားကြီး ကိုတာနှင့် အဖော်လိုက်သွားခိုက် ကိုတာက . .

“ဒီည လကွယ်ညကွ၊ ဦးဖြူသီးနဲ့ ကစားရမယ်”

“ဘယ်က ဦးဖြူသီးလဲဗျ”

“ငါတို့ကျောင်းက ကပွိယ တစ္ဆေကြီးလေကွာ”

စာရေးသူ အကြီးအကျယ် လန့်ကာသွားမိသည်။ ကျောင်းမှာ တစ္ဆေရှိသည်ဟု သိသကဲ့သို့ ပြောမထား၊ သိလည်း မသိ၍ သိလိုက် ရသည့်ခဏ၊ ကြောက်သီးတွေပါ ဖြန်းဖြန်းထသွားသည်။

“ဘာလဲ.. မင်းကြောက်လို့လား”

“အင်း”

“ကြောက်ရင်.. မကစားနဲ့ပေါ့ကွာ.. ဦးဖြူသီးက တစ္ဆေပေ မယ့် ကြောက်စရာမကောင်းဘူးကွ၊ ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ ငါတို့ကို ဦးခင်အောင် ထနိန်းတောထဲက ထပုပင်ကျအချိုရည်ကိုလည်း ခိုးပေး တယ်၊(ထန်းပုအယင်=ထန်းပင်ပုပုလေးဟု ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။)

အရမ်းချိုတာကွ၊ အဲဒီတစ်တောလုံးမှာ အဲဒီတစ်ပင်ပဲ အချို ရည်ထွက်တယ်၊ အခုလို လမိုက်ညဆို ဦးဖြူသီးနဲ့ စိန်ပြေးတမ်း ကစား ရတယ်၊ သူက ရှေ့ကပြေး၊ ငါတို့အုပ်စုတွေက နောက်ကလိုက်နဲ့ ငါတို့ ကစားလို့ မော့ပြီဆိုရင် သူ့ကို ထန်းရည်ခိုးပေးဖို့ ခိုင်းတော့တာပဲလေ”

ကိုယ်တွေ့...တစ္ဆေမှတ်တမ်း

စာရေးသူ နားထောင်နေရသော်လည်း မယုံရဲရဲပင်၊ ကိုယ် ကြားဖူးနေသော တစ္ဆေတွေက အစွယ်တွေ၊ မျက်လုံးကြီးတွေက နီနေ တာမျိုး၊ အမွေးတွေ အရှည်ကြီးနဲ့ ကြောက်မက်ဖွယ် ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌာန် တွေ။

ကိုတာနှင့်တွေ့မှ တစ္ဆေက ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်ဆိုတာကြီးက လက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်ကာနေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ညဘက် ဘုရားဝတ်တက်ပြီးသောအခါ အားလုံး အိပ်ဆောင်ဝင်ကြသည်။ ဆရာတော်လည်း ဘုရားဆောင်သို့ ဝင်ကာ တရားထိုင်နေပြီဖြစ်သဖြင့် ကိုတာက ဦးဆောင်ပြီး ကိုရင်တွေရော ကျောင်းသားတွေပါ ကျောင်းအောက်ဆင်းဖို့ ပြင်ကြသည်။ ကိုတာက စောင်လေး ကိုယ်တစ်ပိုင်းခြုံပြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော စာရေးသူ အား လေသံနှင့် . .

“မင်း.. မလိုက်ဘူးလား၊ တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့မှာလား”

ဒီလိုတော့လည်း မဖြစ်သေး၊ တစ္ဆေရှိနေသော ကျောင်းဝင်း ထဲမှာ တစ်ယောက်ထဲနေဖို့ ဘယ်လိုမှ သတ္တိမရှိသဖြင့် စာရေးသူ ကြောက်ကြောက်နှင့်ပင် လိုက်ပါလာခဲ့ရတော့သည်။

“နေ့ပူလို့ ညချမ်း.. တပေါင်းလ သရမ်း” ဆိုသော စကား မှန်လေ၏။ ကျောင်းပေါ်မှာနေနေတုန်းက မသိသာ၊ ကျောင်းအောက် ရောက်လာမှ အအေးဓာတ်၏ စိမ့်ကဲ့မှုကို သိရသည်။

စာရေးသူမှာ ချမ်းတာရော၊ ကြောက်တာပါ နှစ်ခုပေါင်း၍ ကိုရင်တွေကြားမှ ခပ်ကုတ်ကုတ်လေး လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ အမှောင် ထဲ အတော်အတန်သွားမိတော့မှ ကျောင်းနောက်ဘက် ခြံစည်းရိုးကို ရောက်လာပြီး အားလုံးအလျှိုအလျှိုနှင့် တိုးထွက်ကုန်ကြသည်။

စာရေးသူလည်း လိုက်ထွက်လာပြီး ထိုနေရာမှ လယ်ကွင်းကို

ကိုယ်တွေ့...တစ္ဆေမှတ်တမ်း

ဖြတ်၍ အတန်ငယ်လျှောက်မိကြသောအခါ ရွာထိပ် ဇရပ်ဆောင်ကြီးသို့ ရောက်လေသည်။

“ကဲ.. ကစားမယ့်သူတွေ စည်းဝိုင်းထဲ ဝင်ကြ”

ကိုတာက လှမ်းအော်ပြောရင်း မြေကြီးပေါ်မှာ တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် စည်းဝိုင်းခြစ်လိုက်သည်။ ထိုနောက်မှ သူ့ထက်ငါ အလှအယက် စည်းဝိုင်းထဲဝင်ကြ၍ စာရေးသူမှာ ကြောင်အ၊ ကြောက်ရွံ့စွာ ရပ်ကျန်နေလေသည်။ ဒါကို ကိုရင်တစ်ပါးပြေးထွက်လာပြီး အတင်းလက်ဆွဲကာ ခေါ်သွင်းသဖြင့် စာရေးသူလည်း စည်းဝိုင်းထဲ ရောက်သွားလေတော့၏။ ထို့နောက် ကိုတာက ဇရပ်ဘက်လှည့်၍..

“ကဲ.. ဦးဖြူသီး.. ရောက်ပြီလား၊ ရောက်ရင် အသံပေး”

“ဒုန်း.. ဒုန်း”

ထိုအသံကြီးကား ဇရပ်ကြမ်းပြင်ကို ဖနှောင့်နှင့် ပေါက်သံဖြစ်သည်။ စာရေးသူကြောက်ကာ နီးရာကိုရင်တစ်ပါးကိုဖက်ကာ ထားမိသည်။ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေတဲ့ညအမှောင်ထဲ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်တဲ့ခွေးအူသံကို ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ ကြားရသဖြင့် ကိုရင်က..

“အဲဒါ.. ဟိုးက သချိုင်းကခွေးပေါ့ အတာရဲ့”

စာရေးသူ ဒူးပါ ဆတ်ဆတ်တုန်သွားခိုက်မှာပဲ ကိုတာ၏ အသံကို ကြားရသည်။

“ဦးဖြူသီး ရောက်ပြီဆို စည်းဝိုင်းထဲမှာ လူမှတ်ပေတော့၊ အားလုံး ငါးယောက်နဲ့ ကိုရင်လေးပါး၊ အပိုအလိုမရှိ ရပြီလား ရရင် အသံပေး”

“ဒုန်း”

“ဝေး.. ကဲ၊ ဦးဖြူသီးကို လိုက်ကြမယ်ဟေ့”

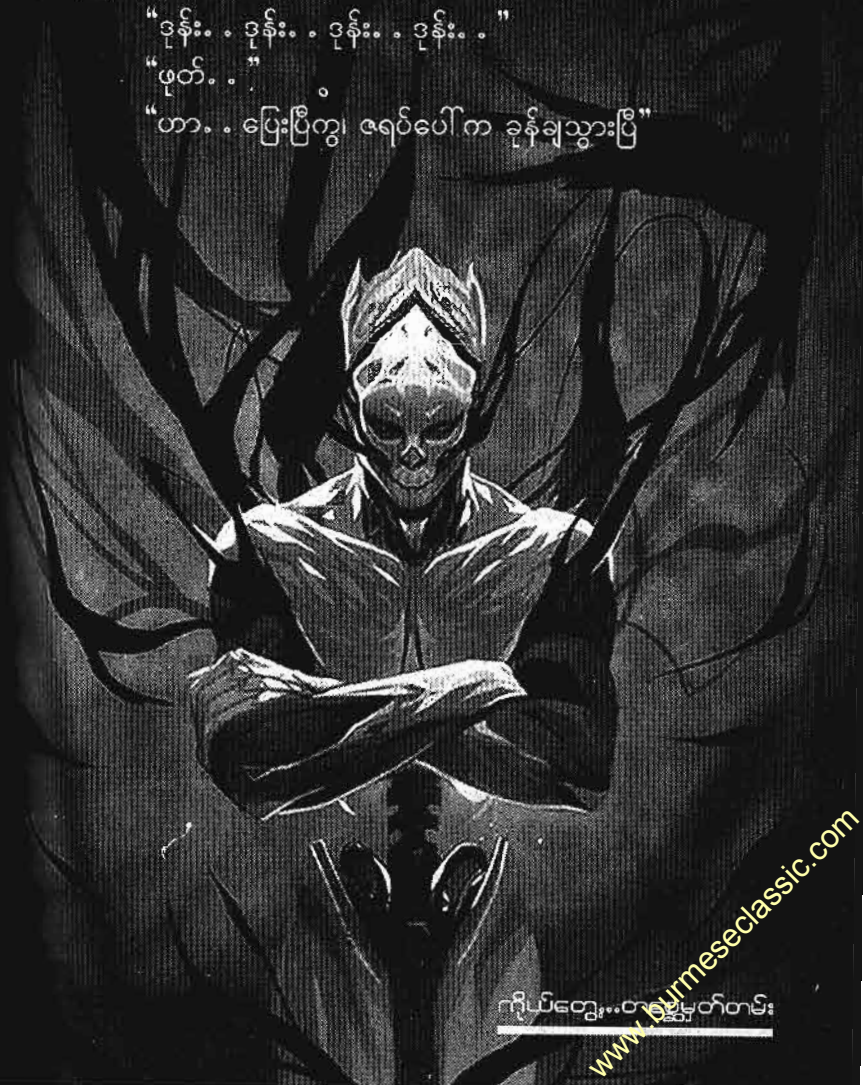
ကိုတာအသံဆုံးသည်နှင့် စည်းဝိုင်းထဲက ဝရန်းသုန်းကား

အော်ဟစ်ခုန်ပေါက်ထွက်ကာ ဇရပ်ပေါ် ပြေးတက်ကြတော့သည်။ စာရေးသူလည်း ပျော်လို့မဟုတ်ဘဲ ကြောက်ကြောက်နှင့် လိုက်ကာ တက်ရသည်။ လူအုပ်စုများသည့်နောက်ကို အတင်းကပ်ကာ နေရသည်။

“ဒုန်း.. ဒုန်း.. ဒုန်း.. ဒုန်း..”

“ဖုတ်..”

“ဟာ.. ပြေးပြီကွ၊ ဇရပ်ပေါ်က ခုန်ချသွားပြီ”

ကြမ်းပြင်ပေါ် ခြေကျပြင်းသောအသံနှင့် မြေကြီးပေါ် ခုန်ချ လိုက်သောအသံက စာရေးသူလည်း ကြားပါသည်။ ထို့နောက် ဇရပ် ပေါ်က ပြေးဆင်းကာလိုက်ကြသည်။ ဇရပ်မှ လယ်ကွင်းအစပ် သခွပ် ပင်ကြီးဆီသို့ ဖုန်လုံးကြီး တန်းထနေသည်အား ကြယ်ရောင်နှင့် မြင်ကာနေရ၍ ကျောင်းသားအုပ်စုနှင့် ကိုရင်တွေ ဖုန်လုံးကြီးအတိုင်း ပြေးလိုက်ကြပြန်သည်။

“ဘုတ်. . ဘုတ်. . ဘုတ်. .”

စာရေးသူတို့နောက်မှ သစ်ပင်ပေါ်ကို ပုတ်သံပေးပြီး တက် သွားခြင်းအား ကြားရသည်။ အကောင်အထည်တော့ မမြင်ရ။

ကိုတာက. . .

“အပင်ပေါ် တက်သွားပြီကွ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ. .”

ဒီနေရာမှာ စာရေးသူက ထိုးထွင်းဉာဏ်တော့ ရှိပါသည်။

ကြောက်ကြောက်နှင့် အကြံပေးလိုက်သည်။

“အောက်မှာ ကောက်ရိုးတွေပုံပြီး မီးရှို့ရင်ကော”

“အာ. . အေးကွ. . ကောင်းတယ်ဟေ့ ကောက်ရိုးရှာကြ၊ ငါနဲ့နှစ်ယောက် ဒီမှာစောင့်မယ်၊ သူ ခုန်ဆင်းသွားရင် ငါ လှမ်းအော် မယ်”

သို့နှင့် ကောက်ရိုးရှာသူရှာ၊ မီးခြစ်သွားတောင်းသူတောင်းနှင့် စာရေးသူတို့အဖွဲ့ ခဏတော့ ဟိုဒီပြေးလွှား အလုပ်တွေရှုပ်သွားသည်။ အားလုံး ပြန်စုမိကြချိန်မှာ ကောက်ရိုးလည်းရ၊ မီးခြစ်လည်းရပြီဖြစ် သဖြင့် အပင်ခြေရင်းမှာ ကောက်ရိုးပုံခိုင်းကာ မီးရှို့လေတော့၏။

မီးတောက်မီးညွန့်ကြီး အပင်ပေါ် ထိုးတက်သွားသည်နှင့် အားလုံးပျော်ကာ ဆူညံအောင် အော်ကြသည်။

“ဝေးဟေး. . ဘာတတ်နိုင်သေးလဲကွ၊ အဟတ်ဟတ်. .

ဦးဖြူသီးတော့ ဘာအမွှေးမှ ကျန်မှာမဟုတ်တော့ဘူးဟေ့. .”

ထိုအခိုက်မှာပင် အပင်ဘေးသို့ ဘုတ်ခနဲ ခုန်ချသံကြီး ကြား လိုက်ရတော့သည်။

အားလုံးပြေးကာ လိုက်ကြပြန်လေသည်။ ခုချိန်အထိ ဘယ် လိုခြောက်လှန့်မှုမျိုးမှမရှိဘဲ ပျော်စရာကောင်းနေသေး၍ စာရေးသူ လည်း တွန့်ရှုံ့မနေတော့ဘဲ အားတက်သရော ဖြစ်၍လာခဲ့သည်။

ဦးဖြူသီးကား ဇရပ်ပေါ် ပြန်တက်သွားလေသည်။ ခြေသံပေး ပါသည်။ ဇရပ်ပေါ်ရှိ သောက်ရေအိုးအဖုံးပေါ်မှာ သောက်ရေခွက်ကို အသံမြည်အောင် လှုပ်ခါပြသဖြင့် ကိုရင်လေးက အပေါ်ရုံသင်္ကန်းကို ချွတ်ခွာကာ လုံး၍ ရေအိုးအဖုံးကို ရိုက်ခါပစ်လိုက်သည်။ တစ်ခါ ကိုတာက သူကောက်လာသော ဘုတ်ပိုင်းနှင့် သောက်ရေခွက်အ ဖုံးထုချပစ်၍ ရေအိုးပါ ဝှမ်းခနဲ ကွဲရှုကုန်တော့သည်။

“ဒုန်း.. ဒုန်း.. ဒုန်း..”

အသံက ခေါင်မိုးပေါ် သွပ်တွေပေါ်က ကြားရ၍..

“ဟာ.. ခေါင်မိုးပေါ် ရောက်သွားပြီဟ.. အောက်ဆင်းပြီး ခဲနဲ့ ထုကြမယ်”

“ဝေး.. ဟေး..”

သို့နှင့် ပြေးလိုက်လွှားလိုက် အသံကြားမှာ ထုရိုက်လိုက်နှင့် တစ်နာရီလောက် ကြာအောင် ကစားကြပြီးမှ ဦးဖြူသီးထံမှ ဘာသံမှ မကြားရတော့သဖြင့် ကိုတာက..

“ဦးဖြူသီး.. မောသွားပြီထင်တယ်ဟေ့၊ ငါတို့ ဒီညတော့ ဒီလောက်နဲ့ပဲ သွားကြရအောင်၊ ကဲ.. လာ.. စည်းဝိုင်းထဲ ပြန်ဝင်ကြ”
ထို့နောက် အားလုံး ဇရပ်အောက်က စည်းဝိုင်းရှိရာပြေးကြပြီး ဝင်ကြသည်။ ပြီးမှ ကိုတာက..

“ကဲ.. ဦးဖြူသီး.. ကျုပ်တို့ ကစားတာရပ်ပြီ၊ အခု ဘယ်မှာ လဲ အသံပေး”

“ဖုတ်.. ဖုတ်”

စာရေးသူတို့ရှိနေသော စည်းဝိုင်းနှင့် အလွန်နီးကပ်သော နေရာမှ မြေကြီးကို လက်နှင့်အုပ်ရိုက်လျက် ထွက်ပေါ်လာသော အသံ မျိုးကြားရပြီး စာရေးသူရှိရာနေရာနှင့်လည်း အလွန်ပင်နီးကပ်လှ၍ ကြက်သီးဖြုန်းဖြုန်းထစွာ ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဘယ်လို အရိပ်အယောင်မျိုးမှ ရှိမနေတော့မှ အကြောက်ပြေကာသွားလေသည်။

သို့သော် ကိုတာက..

“ဦးဖြူသီး.. ထုံးစံအတိုင်း ထန်းရည်သောက်ပြီး အမောဖြေ ကစို့”

“ဘုတ်”

ဦးဖြူသီးက လက်ပုတ်သံပြန်ပေးသဖြင့် ကိုတာကပင် ဆက်၍...

“စိတ်ချ.. ဘုန်းကြီး မသိစေရဘူးလို့ ကတိပေးတယ်၊ နောက်တစ်ပတ် လကွယ်ရက်မှာလည်း ကစားဦးမှာနော်.. ထန်းရည် သွားယူမယ်ဆို တစ်ခုခုပြ၊ ပြန်လာရင်လည်း တစ်ခုခုပြ..”

ထိုသို့ ကိုတာကလှမ်းပြောပြီး စကားဆုံးသည်နှင့် ထန်းတော ရှိရာ ရွာတောင်ဘက်သို့ မြင်းတစ်ကောင် ကဆုန်စိုင်းသွားသည့်နှယ် ဖုန်လုံးကြီးများလိမ့်ကာ တန်းကာကျန်ခဲ့လေတော့သည်။ ဦးဖြူသီး ထန်းရည်သွားယူပြီဆိုတာ သိသဖြင့် အားလုံး ပါးစပ်ပိတ်ကာ စောင့်ကြသည်။

သို့သော် ထိုညက ဦးဖြူသီး ပြန်မလာတော့ပါချေ။ မနက်လင်းမှ ရွာထဲဆွမ်းချိုင့်သွားယူရင်း ကြားသိရသည်မှာ ဦးဖြူသီးနှင့် ထန်းတောထဲမှ သဘက်ကြီးတို့ တစ်ညလုံး နပမ်းလုံးနေကြ၍ ရွာတောင်ပိုင်းကအိမ်တွေ အိပ်တောင်မအိပ်ရ ဟူလေ၏။

ထိုသတင်းက ထိုမျှနှင့်မပြီး ထန်းတောပိုင်ရှင် ကိုတင်အောင်က ဆရာတော်ထံ ဦးတိုက်လျှောက်ကာ တိုင်ကြားလာပါသည်။

“ဆရာတော်ဘုရား.. ကျောင်းထဲက ကပ္ပိယတစ္ဆေကြီး ဦးဖြူသီးက တပည့်တော်ရဲ့ ထချိုပင်က ထန်းရည်ခိုးသောက်နေတာ ကြာပါပြီဘုရား.. အဲဒါကြောင့် တပည့်တော် အောက်လမ်းဆရာကြီးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး အစောင့်အရှောက် ထားလိုက်ရပါတယ်ဘုရား..”

မနေ့ညက ဦးဖြူသီး ထန်းရည်ခိုးလာတာ ထန်းတောစောင့်နဲ့ တိုးပြီး နပန်းသတ်ကြပါတယ်ဘုရား.. အဲဒါ.. သဘက်ကြီး အတော် အထိနာသွားလို့..

အောက်လမ်းဆရာကြီးက.. သူ့တပည့် နစ်နာတယ်ဆိုပြီး

ဦးဖြူသီးကို ပြီးနေပါပြီဘုရား၊ အဲဒါကြောင့် ဦးဖြူသီးကို ထိန်းပါဦး
ဘုရား... ”

ထိုအခြေအနေထိဖြစ်လာ၍ စာရေးသူတို့လည်း ပြဿနာ
တော့တက်ပြီဟုသိကာ အသာငြိမ်ကာ နားစွင့်နေကြသည်။ ထိုစဉ်
ဆရာတော်က ကြိမ်လုံးလှမ်းယူပြီး ကြမ်းပြင်ကို ဗျန်းခနဲမြည်အောင်
ရိုက်ချရင်း...

“ဟဲ့... ဖြူသီး... လာစမ်း”

“ဗျန်း... ဗျန်း”

“နင်ရောက်ရင် ပုံသဏ္ဌာန်မြင်အောင်ပြဟဲ့... ငဖြူသီး...”

ဆရာတော်မှာ ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်းထွက်နေ၍
ခက်ထန်ထန် မိန့်လေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဖြူဖြူပုံသဏ္ဌာန်တစ်ခု
ဆရာတော်ရှေ့ ရောက်လာပြီး အော်မြည်လိုက်ပုံအား စာရေးသူတို့
သေချာကြီးကို မြင်လိုက်ရတော့သည်။ ကိုတင်အောင်လည်း မြင်ပုံရ
ကာ ကြောက်ပြီး နောက်သို့ဆုတ်ခွာထိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲ့... ဖြူသီး... နင်ထန်းရည်ခိုးသောက်တယ်ဆို ဟုတ်သ
လား”

ထိုအခါ ဖြူဖြူသဏ္ဌာန်ကြီးဆီမှ အဘိုးအိုတစ်ယောက်၏ အ
သံမျိုးနှင့်...

“မှန်ပါဘုရား...”

“ဟေ... နင့်ကို ကျောင်းမှာ နေဖို့ခွင့်ပြုထားတာ သူခိုးလုပ်
ဖို့လား”

“မဟုတ်ပါဘုရား... ကုသိုလ်စိတ်နဲ့ အကျွတ်တရား ရဖို့ပါ
ဘုရား”

“ဟမ်... ဒါဆို နင်ကသိလျက်နဲ့ လုပ်တာပေါ့၊ ကိုင်း ဗာလနံ

ကိုယ်တွေ့...တတွေ့တတ်တမ်း

မိုက်သား... ရှေ့ကိုသာ ကုန်းထား”

ဆရာတော်မှာ ထိုမိန့်ပြီးသည်နှင့် ထိုင်ရာမှထကာ ကြိမ်လုံး
နှင့် လွဲကာလွဲကာ ရိုက်နှက်လေတော့၏။

“အား...”

“အား... နာလှပါပြီ ဘုရား”

“အား...”

“ကြောက်လှပါပြီ ဘုရား...”

ဆရာတော်လည်း ကရုဏာဒေါသနှင့် အားရအောင် ရိုက်
နှက်ပြီးမှ...

ကိုယ်တွေ့...တတွေ့တတ်တမ်း

“ကိုင်း... ဒီကရွှေ နင်ဒီလိုပဲ ဆိုးမိုက်နေဦးမယ်ဆို ငါ့ကျောင်း မှာမနေနဲ့တော့... နင့်ဘာသာ သွားချင်ရာသွား နေချင်ရာ နေပေ တော့၊ ငါ့ကျောင်းမှာ နေချင်သေးရင် ကမ္ဘဌာန်းကျောင်းထဲမှာနေ၊ ငါလာကြည့်တိုင်း နင်တရားထိုင်နေတာပဲ မြင်ချင်တယ်၊ ကြားလား”

“တင်ပါ... ဘုရား”

သည်နောက်ပိုင်း ဦးဖြူသီး ကမ္ဘဌာန်းကျောင်းလေးထဲမှာပဲ ရှိနေသည်ဟု ကိုတာ ပြောပါသည်။ စာရေးသူတော့ သွားမကြည့်ရဲ၍ မသိချေ။ သို့သော် ဦးဖြူသီးအကြောင်းတော့ ကိုတာပြောပြ၍ သိရ သည်။

ဦးဖြူသီးက သီပေါမင်းလက်ထက်က နန်းတွင်းမင်းမှုထမ်း တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ သီပေါမင်းပါတော်မူပြီးနောက်ပိုင်း ရောက် တတ်ရာရာ လျှောက်သွားရင်းက ရွာသို့ရောက်လာကြောင်း၊ ဘုန်းကြီး ကျောင်းမှာပင် တည်းခိုရင်း ကပ္ပိယအဖြစ် နေခွင့်ပြုဖို့ ခွင့်တောင်းကာ နေလာခဲ့ကြောင်း၊ ဤသို့ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် သုံးပါးဆက်၍ ကပ္ပိယဖြစ်ခဲ့ကာ... အသက်တစ်ရာဆယ်နှစ်နှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ ကြောင်း၊ ကွယ်လွန်ပြီး ကျောင်းမှာပင် တစ္ဆေကြီးဘဝနှင့် ဆက်၍ နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း ပြောပါသည်။

မည်သို့ဆိုစေ စာရေးသူအနေဖြင့် ဦးဖြူသီးအား ကြောက် စိတ်နည်းနည်းရှိပေမယ့် ကိုတာပြောသလို ခင်မင်သွားပါသည်။

တကယ်ဆို ဆရာတော် ရိုက်နှက်ဆုံးမတာ သက်သာအောင်၊ ကျောင်းသားတွေ ခိုင်းလို့ လုပ်ပေးတာပါဟု ပြောလျှင်ရပါသည်။ မပြောဘဲ ပေးသမျှအပြစ်အား တစ်ဦးတည်းခံပြီး စာရေးသူတို့ ကလေး တစ်သိုက်အပေါ် ငဲ့ညှာချစ်ခင်တဲ့စိတ်အား အကြိတ်ခံကာ ပြသွား သည်။

စာရေးသူလည်း ဖခင်ပြန်ရောက်လာ၍ နောက်တစ်ကြိမ် လကွယ်ညကို မရောက်ဖြစ်တော့ဘဲ ရန်ကုန်သို့ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ နောင်နှစ်နှစ်ရာသီမှာလည်း ရွာကို ပြန်လာပြီးလည်ဖို့ ပူဆာထားခဲ့ သည်။ သို့သော် ထိုနေ့မှစ၍ ရွာကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်မရောက် ဖြစ်တော့ပါချေ။ အကြောင်းမှာ ဖခင်ဖြစ်သူ အလုပ်လာစဉ်နှင့် နယ် ဖက် အမှုထမ်းဖို့ ပြောင်းရွှေ့ရသဖြင့် စာရေးသူတို့ မိသားစုအားလုံး ရွှေ့ပြောင်းသွားရ၍ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူလည်း ဦးဖြူသီးပေးသော စေတနာ၊ မေတ္တာကြောင့် သရဲတစ္ဆေအား ကြောက်ရွံ့တတ်သည့်စိတ် လျော့ပါးသွားခဲ့သည်။

နောက်တစ်ကြိမ် ကြုံကြိုက်မှုကတော့ အလွန်ပဲ ထူးဆန်းလှ ပါသည်။ ဖြစ်ပုံက အမေ့ညီမ အဒေါ်ငယ် ဆုံးသွား၍ သားအမိနှစ် ယောက် အဒေါ်ငယ်၏ နာရေးအိမ်ရှိရာ ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြ သည်။ ထိုစဉ်က စာရေးသူ ဆယ်တန်းဖြေပြီး အောင်စာရင်း ထွက်ရက် အား စောင့်စားနေချိန်ဖြစ်သည်။ မိုးဦးစောကာလ မိုးဦးလေဦး သဲကြီး မဲကြီးကျနေသော အချိန်တွင် အဒေါ်ငယ်၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ရေဝေး သုဿန်သို့ပို့ကာ သင်္ဂြိုဟ်မှုပြုကာ ခွင့်ကြံရသည်။

ပြန်လာတော့ စာရေးသူတို့သားအမိ မိုးရေတွေ စိုရွဲနေ၍ အိမ်အပေါ်ထပ်တက်ကာ အဝတ်အစားလဲကြသည်။ ထိုအချိန်က ညနေသုံးနာရီကျော်ကျော်ပင် ရှိဦးမည်။ သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး အဝတ်အစားလဲပြီး အပေါ်ထပ်က ပြန်အဆင်း လှေကားနှစ်ထစ် လောက်မှာပင် နောက်ကနေ “အစ်မ” ဟုခေါ်လိုက်သော အသံကို အမေကြားက လှည့်ကြည့်သည်။ စာရေးသူလည်းကြားကာ အသံလာ ရာဆီ လှည့်ကြည့်သည်။

ဘာမှမတွေ့သဖြင့် သားအမိနှစ်ယောက် ကြောင်အကာ

အချင်းချင်း ပြန်ကြည့်ကြသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် နောက်တစ်ကြိမ် ခေါ်သံကို ကြားရပြန်ပါသည်။ အသံက အဒေါ်ငယ်ရဲ့အသံဆိုတာ စာရေးသူမှတ်မိသလို အမေလည်းသိပြီး ငိုတော့သည်။ အမေငိုသလို တစ်ဖက်မှ ငိုသံထွက်ပေါ်လာ၍ စာရေးသူ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေတုန်း အမေ ပြန်ပြေးတက်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ထိုင်ချကာ အဒေါ်ငယ်၏နာမည်ကို တ၍ ငိုပါသည်။ မကြောက်တော့ဘူးပြောနေသော စာရေးသူပင် နည်းနည်းကြောက်သွားသည်။

အကောင်အထည် မြင်ရလို့ရယ်မဟုတ်ဘဲ ငိုနေသော အမေ ခန္ဓာကိုယ်အား တစ်စုံတစ်ယောက်က ကိုင်လှုပ်သလို ယမ်းခါနေခြင်း အား စာရေးသူ၏ မျက်စိနှင့် တပ်အပ်မြင်တွေ့နေရနေချေပြီ။ ထိုစဉ် အပေါ်ထပ်မှ ငိုသံတွေကြောင့် အောက်ထပ်မှ ဦးလေးငယ်တို့ သားအဖနှင့် ဘေးအိမ်ကလူတွေပါ ပြေးတက်လာကြသဖြင့် ဒေါ်လေးငယ် ၏ငိုသံပျောက်ကာ အမေတစ်ယောက်ထဲ တန့်နု့ငိုနေတာသာ တွေ့ရလေတော့သည်။

အားလုံးကြားနေသည့်အထဲက ငိုသံပျောက်သွားမှန်း သတိထားမိကာ ဝိုင်းမေးကြ၍ အမေလည်း အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ကာ ပြောပြသည်။ သို့သော် ဘယ်သူမှ မယုံကြ။ အစ်မ စိတ်စွဲနေလို့ ဖြစ်မှာပါဟု ဝိုင်း၍နှစ်သိမ့်ကြကာ ထိုနေ့ညနေ ထိုမျှဖြင့်ပြီးသွားသည်။ တစ်ခါ ထိုနေ့ည ညဉ့်နက်မှ ဒေါ်လေးငယ် ခြင်ထောင်ဘေးနား ရောက်လာပြန်ကာ ငိုပါသည်။ စာရေးသူက အမေနှင့်အတူ တစ်ခြင်ထောင်တည်း အိပ်၍ စာရေးသူ အရင်နိုးလာကာ လန့်ပြီး အမေ့ကို နှိုးရသည်။

အပေါ်ထပ်မှာ စာရေးသူတို့ သားအမိနှစ်ယောက်သာ အိပ်ကြပြီး အောက်ထပ်မှာ ကစားဝိုင်းရှိနေကာ ဦးလေးငယ်လည်း ကိုယ်တိုင် ပိုကာဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်နေချိန်ဖြစ်သည်။

ကိုယ်တွေ့...တစ်ခုမှတ်တမ်း

“အစ်မ.. ညီမအသံကြားလား.. ဟင့်.. ဟင့်..”

“အေး.. ကြားပါတယ် ညီမရယ်. ဟီး.. အီး.. ဟင့်..”

“အစ်မ မငိုပါနဲ့၊ အစ်မမောင် ကြားသွားလို့ တက်လာဦးမယ်၊ ညီမ သူမရှိခင် ပြောပြချင်တာရှိတယ်”

ထိုအခါ အစ်မလည်း ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်မှုကို ဇွတ်မှိတ်မျှချပစ်ကာ ပြောပါသည်။

“အေး.. အေး.. ပြော.. ညီမ ဘာပြောမလဲ..”

ကိုယ်တွေ့...တစ်ခုမှတ်တမ်း

၁၀၂ GHOST STORY

“အစ်မမောင် သစ္စာမရှိဘူး၊ သူ နောက်မိန်းမ ယူထားတယ်”

“အဲဒီမိန်းမက ပိုက်ဆံနောက်ပဲလိုက်နေတဲ့ ပိုင်းလုံးမ အစ်မရဲ့၊ သူ့သာ အိမ်ပေါ်ရောက်လာရင် အစ်မတူနဲ့ တူမတွေ ဒုက္ခရောက်တော့မယ်၊ ကယ်ပါဦး အစ်မရယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လား.. . ဟယ်”

“မယုံရင် အစ်မ အောက်ဆင်းကြည့်လိုက်ပါ၊ အဲဒီကောင်မက အစ်မမောင်နဲ့ ဒူးချင်းပေါင်ချင်းထပ်ပြီး ဖဲရိုက်နေတာလေ၊ သူတို့တွေ အဲဒီကစားဝိုင်းနဲ့ပဲ တွေ့ကြုံဖြစ်ကြတာ၊ ညီမလည်း အဲဒီစိတ်နဲ့ စိတ်ဆင်းရဲပြီး သေရတာ.. . ဟင့်.. . ဟင့်.. .”

“တောက်.. . အမျိုးယုတ်”

အမေ ရုတ်တရက်ပေါက်ကွဲကာ ဝုန်းခနဲထသွားလို့ စာရေးသူလည်း လန့်ကာ ထွက်လိုက်လာခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ်က အသံဗလံတွေကြောင့် ဦးလေးငယ် ကစားဝိုင်းမှထလာသည်။

“အစ်မ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အမျိုးယုတ်.. . နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထား.. . ဘယ်မှာလဲ.. . ဟိုကောင်မ.. .”

“အစ်မ ဘာတွေပြောနေတာလဲ.. .”

“ဟေ့.. . သိချင်သလား၊ နင့်ကြောင့် ငါ့ညီမ မကျွတ်နိုင်ဘဲ စိတ်ဆင်းရဲနေရတာလေ”

အမေ စကားဖြတ်ကာ ဦးလေးငယ်နောက်က အမျိုးသမီးကို လှမ်းကြည့်ပြီး.. .

“နင်လားဟဲ့.. . မယားငယ်ခံတာ.. . ဟင်.. . ကြောင်တောင်နှိုက်တဲ့ကောင်မ.. .”

“ဟာ.. . အစ်မ”

“ဘာလဲ.. . နင်က.. . နင့်ကောင်မထိလို့ နာတာလား”

“အစ်မ အိပ်မက်မက်ပြီး လျှောက်ပြောနေပြန်ပြီဗျာ၊ လူတွေ အဲဒါခက်နေတာ၊ သေတာနဲ့ သရဲဖြစ်ပြီလို့ ပြောနေကြတော့တာပဲ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာမှ ဟုတ်ရဲ့လားမသိဘူး”

“ဟဲ့အကောင်.. . ခွေးပါးစပ်က နတ်စကားမထွက်နဲ့၊ ဘာသာရေးကိုသိရင် နင်ဒီလို ယုတ်မာစရာလား၊ ခုတော့ မယားလူမမာကို ပစ်ထားပြီး နင်က ဖဲသမားပိုင်းလုံးမနဲ့ အလေလိုက်နေတာ၊ ငါ့ညီမက

အခုပဲ အကုန်ပြောသွားပြီဟဲ့ နားလည်လား”

“ကဲ... ကောင်းပြီလေ၊ အစ်မကိုတောင် ဒီလိုပြောနိုင်တယ် ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း ပြောလေ၊ ဟေ့... ခင်မေ... နင် တကယ်မကျွတ်ဘူးဆိုရင်... လာ... အခုထွက်ခဲ့”

ထိုအခိုက်မှာပင် အပေါ်ထပ်လှေကားမှ အောက်ကြမ်းသို့ ဝုန်းခနဲ ခုန်ချသံကြီး ကြားရပြီး ဦးလေးငယ် နောက်မှာရပ်နေသည့် အမျိုးသမီးမှာ မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်ခံလိုက်ရသော အသံနှင့်အတူ ပုံခနဲ လဲကျသွားလေတော့သည်။

“ဟာ... ကေသီ... အို... ဒုက္ခပါပဲ”

အဖြေကား ထွက်လာပြီ။ ပုံလဲသွားသော အမျိုးသမီးကြောင့် ဦးလေးငယ် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်တော့ဘဲ ကပျာကသီ ပွေ့ကာ ထူလိုက် သည်။ စာရေးသူ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ထိုအမျိုးသမီးမျက်နှာတစ် ခြမ်း ညိုရောင်တက်လာသဖြင့် အံ့သြရတော့သည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဦးလေး ဝန်ခံသွားပါသည်။

အမေက ကလေးနှစ်ယောက်ကို တစ်ပါတည်းခေါ်သွားမည် ဟုပြော၍ ဦးလေးက ငြင်းသောအခါ ဒေါ်လေးငယ် သောင်းကျန်း လေတော့သည်။ အပေါ်ထပ်တစ်ထပ်လုံး ပြိုကျမတတ် ဝုန်းဒိုင်းကြ ကာ မီးဖိုခန်းထဲက အိုးခွက်ပန်းကန်များလည်း အိမ်ရှေ့သို့ ဗုံးကြဲသလို ရောက်လာသဖြင့် ကစားဝိုင်းဖျက်၍ ဝိုင်းအံ့ကြည့်နေသူများ လန့်ကာ ပြေးကြသည်။ ဦးလေးငယ်၏ မယားငယ်ဆိုသူလည်း ပြေးလေပြီ။

ထိုညတစ်ညလုံး ဒေါ်လေးငယ် အစွမ်းကုန်ကို သောင်းကျန်း ခြောက်လှန့်နေတော့၍ ဦးလေးငယ်လည်း လက်လျှော့ကာ သူ့သား နှင့်သမီးအား အမေ့လက်သို့ အပ်လိုက်ရလေတော့၏။

စာရေးသူလည်း ထိုအဖြစ်အပျက်အား ကြုံလိုက်ရသည့်

နောက်ပိုင်း သရဲ တစ္ဆေတို့၏ဘဝကို စိတ်စင်စားကာ လက်လှမ်းမီသ လောက် စာအုပ်များရှာဖွေကာ ဖတ်ရှုပါသည်။ အရိပ်တောင် မမြင်ရ ဘဲ၊ အရိုးအသားဖွဲ့စည်းမှုမရှိဘဲ အရာဝတ္ထုများအား ကိုင်တွယ်လှုပ်ပြ နိုင်သည့် နာနာဘာဝတို့၏ ကမ္မဇိဒ္ဓိ အစွမ်းအစက လျှော့တွက်လို့မရ အောင် ဆန်းကြယ်လှပေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးက တန်ခိုး အနည်းအများသာကွာသော နတ်မျိုးဟု မိန့်ဟန်တူပါသည်။

စာရေးသူဖတ်ရသော လှေသင်းအတွင်းဝန်မင်းကြီး၏ တဇ္ဇတ္ထဒီပနီကျမ်းတွင် မွန်ဘုရင် ခမ္မစေတီက သမိန်ဗရမ်းအား စစ် တောင်းမြို့စားပေး၍ သူကောင်းပြုထားသဖြင့် ဘုရင်နှင့် သူရဲကောင်း တို့ အကျွမ်းတဝင်ရှိလှသည်။ ခမ္မစေတီမင်းထံသို့ သမိန်ဗရမ်းသည် မြင်းစီးလာပြီး အခစားဝင်တတ်သည်။

ထိုအတူ ဟံသာဝတီမင်းထံတွင်လည်း အခစားဝင်တတ်ပြန် သဖြင့် တစ်နေ့ ဟံသာဝတီမှအပြန်လမ်းတွင် မင်းမိန့်ဖြင့် တံကျင်လျှို့ ၍ အကွပ်မျက်ခံထားရသော သူခိုးကြီး၏ အလောင်းကို တွေ့လေ သည်။ ထိုသူမှာ ဟံသာဝတီ၏ နာမည်ကြီး သူခိုးပြောထိန် ဖြစ်သည်။ သူရဲကောင်းအမတ်ကြီး သမိန်ဗရမ်းက ထိုအလောင်းကောင် အနီးမှ မြင်းနှင့် ဖြတ်အသွား လူသေကောင်က လှမ်းခေါ်လေ၏။

“ဟေ့လူ... ပြန်ခဲ့ဦး...”

အမတ်ကြီး ဒေါ်ပွကာ ပြန်လှည့်တော့ အသေကောင်က လျှာ ထုတ်ကာ ပြောင်ပြသည်။ သမိန်ဗရမ်းက ဓားနှင့် လျှာကို ဖြတ်မည် အပြု လူသေကောင်က လျှာကို ပြန်သိမ်းကာ...

“နင့်ပါးစပ်နှင့်ကိုက်ယူမှ လျှာကိုပေးမည်” ဟု ဆိုလေသည်။

သမိန်ဗရမ်းမှာ အထင်ကရ သူရဲကောင်းအမတ်ကြီး ဖြစ်နေ

ကား ဓားကိုချ၍ လူသေကောင်၏လျှာကို ပါးစပ်ချင်းတွေ၍ ကိုက်ယူ
လေ၏။ ထိုနောက်မှ လူသေ၏ ဦးခေါင်းကိုဖြတ်ယူကာ မြင်းကုံးနီးမှာ
ချိတ်ဆွဲ၍ စစ်တောင်းသို့ ဒုန်းနှင်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့ရောက်မှ မြင်း
ပေါ်က ဆင်းမည်အပြု ချိတ်ဆွဲထားသော ခေါင်းဖြတ်တံ သမိန်ဗရမ်း

၏ပေါင်ကို အားကုန်ကိုက်ဆွဲထားလေ၏။ ဘယ်လိုမှ ဖြုတ်မရ၍ ပေါင်
ကအသားပါ အကွင်းလိုက်ပါသွားသည်။ ထိုဒဏ်ရာနှင့်ပင် ဖျားနာကာ
သမိန်ဗရမ်း အနိစ္စရောက်သွားသည်။ ဤသည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့်
သူရဲကောင်းကြီး သမိန်ဗရမ်းပင်လျှင် ခေါင်းဖြတ်တံစွေကိုက်၍ သေရ
သည်ရှိသော် စာရေးသူ၏အဒေါ်ငယ် ဤမျှလောက် ခြောက်လှန့်
ကြမ်းတမ်းသည်မှာ ဆိုဖွယ်ရာမရှိပြီဟု နားလည်မိပါသည်။

ယခုတစ်ပတ်တော့ “ကိုယ်တွေ့တစ္ဆေမှတ်တမ်း” အား ခေတ္တ
နားပြီး နောက်တစ်ပတ်မှာ ကိုယ်တွေ့တစ္ဆေမှတ်တမ်းကို ဆက်လက်
ဖော်ပြပေးပါမည်။ စောင့်မျှော်ဖတ်ရှုကြပါကုန်။

မြင်းကုံးနေ

(၂၅) နှစ် အကြိမ် ရေအောက်မှ ပြန်ပေါ်လာသော

တစ်ချို့

ပြဇာတ်ကား

3M

ဂျင်တီးနားနိုင်ငံရှိ အက်ပီကျ (epecuen) မြို့ငယ်လေး
သည် ဗျူနိုအေးရီး(စ်) (Buenos Aires) မြို့ကြီး၏ အနောက်တောင်
အက်တွင် တည်ရှိသည်။

လှပသောကမ်းခြေနှင့် ကျန်းမာရေးကို အထောက်အကူပြုသော ဆားရည်အိုင်များရှိသည့်အတွက် အက်ပီကျူမြို့သည် ထင်ရှားပြီး လူသိများကာ . . ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွားများ လာရောက်လည်ပတ်ခဲ့ကြသည်။

(၁၉၂၀)ခုနှစ်တွင် စတင်တည်ထောင်ခဲ့သည့် ထိုမြို့လေးသည် မြို့နေလူဦးရေ (၁၅၀၀)ကျော်သာရှိသော်လည်း ခရီးသွားရာသီတွင် ခရီးသွား (၂၀၀၀၀)ခန့် လာရောက်လည်ပတ် လေ့လာခဲ့ကြပေသည်။

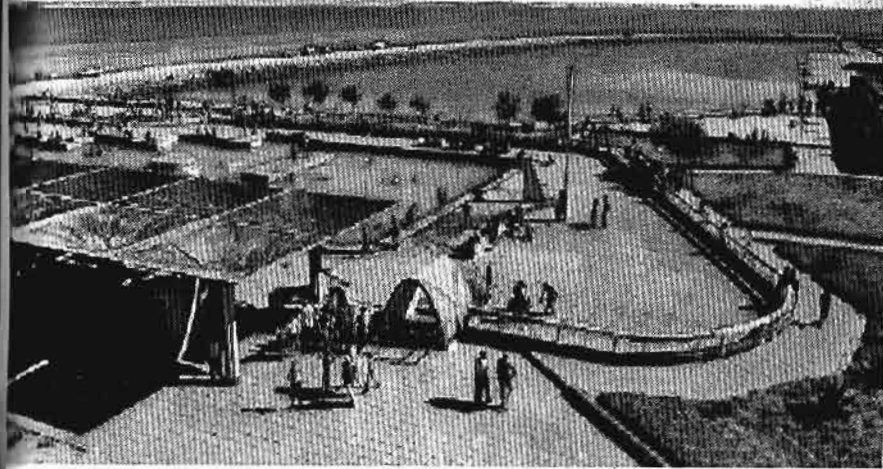
အာဂျင်တီးနား၏ရွှေခေတ်တွင် ထိုနေရာသို့ ဂျုံများ၊ သီးနှံများ တင်ပို့သည် ရထားများနှင့်ပင် ခရီးသွားများကို တင်ဆောင်ကာ မြို့တော်မှ အက်ပီကျူမြို့သို့ အပန်းဖြေရန် ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ကြရသည်။

အက်ပီကျူမြို့ အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ ဆားငန်ရည်များသည် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာများရှိ ဆားငန်ရည်ထက် (၁၀)ဆပို၍ ဆားငန်ဓာတ် ပြည့်ဝပါ ဝင်နေသောကြောင့် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ဖြစ်နေလေသည်။

စည်ကားသော (၁၉၈၀)ခုနှစ်က အက်ပီကျူမြို့ကမ်းခြေ

ဗျူနိုအေးရိ(စ)မြို့ရှိ ဂျူးလူမျိုးများသည် အက်ပီကျူမြို့သို့ သွားရောက်လည်ပတ်ကာ ဆားငန်ရည်ထဲတွင် ကူးခတ်ခြင်းကို လွန်စွာနှစ်သက်ကြသည်။ ထိုဧည့်သည်များ၏ စိတ်ထဲတွင် အရှေ့အလယ်ပိုင်းဒေသမှ ပင်လယ်သေကို ပြန်လည်တမ်းတအမှတ်ရစေသည်။

(၁၉၈၀)ခုနှစ်လှပသောအက်ပီကျူမြို့ကမ်းခြေရှိရေတားနံရံများ

သို့သော် . . စိုစွတ်သော ဆောင်းတွင်းကာလရှည်ကြီး ဖြစ်ခဲ့သည့် (၁၉၈၅)၊ နိုဝင်ဘာလ(၁၀)ရက်နေ့တွင် ပြင်းထန်သော မိုးသက်မုန်တိုင်းများ အဆက်မပြတ်တိုက်ခတ်သဖြင့် အက်ပီကျူမြို့သည် မိုးသက်မုန်တိုင်းဒဏ်ခံရပြီး . . ရေကန်တွင်းမှရေများ မြင့်တက်လာကာ ရေထုသည် ရေထိန်းနံရံများကို ကျော်ထွက်လာပြီး လမ်းများပေါ်ကို ဖုံးလွှမ်းခဲ့သည်။

အရှိန်အဟုန်ဖြင့်တိုက်ခတ်နေသော မိုးသက်မုန်တိုင်းကြောင့် တဖြည်းဖြည်း ရေမျက်နှာပြင် မြင့်တက်လာပြီး (၁၂)နာရီအတွင်းမှာ

၁၁၂ GHOST STORY

ပင် ရေသည် (၁၀)မီတာ၊ (၃၃)ပေခန့်အထိ ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။
မမျှော်လင့်သော ရေတက်ကြမ်းလာသည့်ဖြစ်ရပ်ကြောင့်
ခရီးသွားများနှင့် ထိုမြို့နေ ပြည်သူများသည် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာဖြင့်

ရေကန်ကြီးအဝပ်ရှိ
အက်ပီကျမြို့

ရေထိန်းနံရံကာရံထားသည့်
အက်ပီကျမြို့

GHOST STORY ၁၁၃

မည်သည့်ပစ္စည်းမှ မသယ်ယူနိုင်ဘဲ နေရပ်ဒေသကို စွန့်ခွာပြီး အသက်
လူကာ ထွက်ပြေးခဲ့ကြရသည်။ ရေနစ်မြုပ်သဖြင့် သေဆုံးသူများစွာ
ရှိခဲ့လေသည်။ အက်ပီကျမြို့လည်း ရေအောက်သို့ စုံးစုံးမြုပ်ခဲ့ရသည်။

သို့သော်... (၂၀၁၀)ပြည့်နှစ်တွင် ကမ္ဘာကြီးပူဇွန်လမူ
ကြောင့် ရေကန်ကြီးအတွင်းမှရေများ ခန်းခြောက်လျော့နည်းလာ
သောအခါ (၂၅)နှစ်တိုင်အောင် ရေအောက်နစ်မြုပ်နေသော အက်ပီ
ကျမြို့သည် ရေအောက်မှ ပြန်ပေါ်လာခဲ့ပေသည်။

ရေအောက်မှပြန်ပေါ်ထွက်လာသောအက်ပီကျမြို့

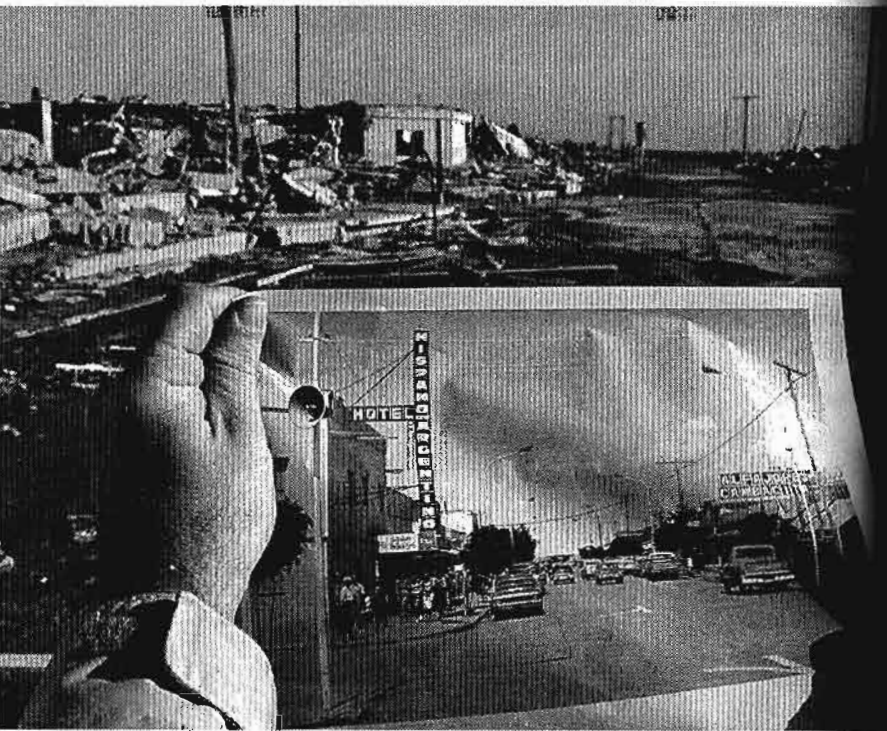
ထိုသို့ မြို့ပြန်ပေါ်လာသောအခါ ရပ်ရှင်ကားများတွင် ကြည့်ရှု
ရသကဲ့သို့ မြို့၏ရှုကွင်းရှုကွက်များကို တွေ့မြင်ကြရတော့သည်။

အဆောက်အအုံပျက်များ၊ အိမ်ပျက်၊ တိုက်ပျက်များထဲမှာ
အခုချိန်ထိ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။ လမ်းပေါ်

တစ်ခုမြို့

တွင်ရပ်ထားသည့် ကားများလည်း ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။ နှစ်ပေါင်း(၂၅) နှစ်ကြာမျှ ရေထဲတွင်နှစ်မြုပ်နေခဲ့သည့် ကားများသည် သံချေးတက်ကာ ပျက်စီးနေကြပေပြီ။

အက်ပီကျူမြို့ပျက်တွင် ညအခါရောက်ပါက ငိုသံများ ကြားရတတ်ပြီး ပြေးလွှားနေသော လူအရိပ်အယောင်များကိုလည်း တွေ့မြင်ရတတ်သည်။ ကြံကြိုက်ပါက ညအခါကမ်းခြေတွင် မီးပွဲပွဲလုပ်နေသည် တစ္ဆေများကိုလည်း တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

(၁၉၈၀)ခုနှစ်ဓါတ်ပုံနှင့် လက်ရှိတစ္ဆေမြို့

ရေထဲမှပြန်ပေါ်လာသည့် အက်ပီကျူမြို့ရှိ အပျက်အစီးများကို မူလအတိုင်းထားရှိပြီး ပြန်လည်ပြင်ဆင်မွမ်းမံမှု မပြုကြပေ။

ထိုသို့ပစ်ထားသော်လည်း ထူးထွေအံ့ရာ ရေထဲမှပြန်ပေါ်လာသော အက်ပီကျူမြို့ကို လာရောက်လေ့လာရန် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွားများ၏ စိတ်ဝင်စားမှု ရရှိခဲ့ပြန်သည်။

မိုင်(၃၄၀)၊ ကီလိုမီတာ(၅၅၀) ရှည်သော လမ်းကျဉ်းများအတိုင်း ဗျူနီအေးရီ(၈)မြို့မှ (၆)နာရီခန့် ကားမောင်းလာပါက အက်ပီကျူမြို့သို့ ရောက်နိုင်ခြင်းကြောင့်... ခရီးသွားများသည် ရေထဲမှပြန်ပေါ်လာသော မြို့ပျက်ကြီးရှိ သံချေးတက်နေသော စက်ကိရိယာများ၊ သုံးမရတော့သော ကားများနှင့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ၊ တစ်စစီ

တစ်ချိန်က ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွားများ လာရောက်အနားယူရာ အက်ပီကျူမြို့

၁၁၆ GHOST STORY

ပြိုကျပျက်စီးနေသော နေအိမ်တိုက်တာ အဆောက်အအုံများ၊ ကွဲ
ကြဲနေသောပစ္စည်းများ စသည်တို့ကို လေ့လာကြည့်ရှုရန်လာကြလေ
သည်။ ခရီးသည်များသည် ဆက်တက်ရန် အထပ်မရှိသည့် အ
ဆောက်အအုံပျက်များအတွင်းမှ လှေကားများကို တက်ကြည့်ကြ
သည်။ မြို့ပျက်ရှိသမျှတွင် တစ်ပိုင်းတစ်စီ ပြိုပျက်နေသော အုတ်ဂူ
များကိုလည်း သွားရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။ ရေတိုက်စားမှုကြောင့်
အုတ်ဂူများရှိ အမည်နာမများ ရေးသားထားသည်ကိုပင် ဖတ်ရှု၍မရ
တော့သည်လည်း ရှိသည်။

အဆောက်အအုံပြိုကျပြီးလှေကားသာကျန်ခဲ့ပုံ

ခရီးသည်များသည် ရေအန္တရာယ်ကြီးမားမှုကို မျက်ဝါးထင်
ထင် ကြည့်ရှုသိမြင်ရသည်ကို နှစ်သက်၍ ဤမြို့သို့ အလာများခြင်း
ဖြစ်သည်။

တစ္ဆေမြို့

(၂၅)နှစ်ခန့် ရေအောက်သို့မြုပ်ခဲ့သောကား

အတိတ်ကာလမှ ဖြစ်ရပ်ဆိုးကြောင့် စိတ်နှလုံးမချမ်းမြေ့ဖွယ်
မြင်ကွင်းများကို မျက်ဝါးထင်ထင် ရှုမြင်တွေ့ရသည့်အခါ စိတ်မသက်
မသာခံစားမှုကို ခံစားမိသည့်ခရီးသည်များလည်း ရှိနိုင်ပါသည်။

ရေအောက်မှပြန်ပေါ်လာသော တစ္ဆေတွေနေသည်မြို့

(၂၅)နှစ်ကြာမှ ရေအောက်မှပြန်ပေါ်လာသော တစ္ဆေမြို့ဟု နာမည်ကျော်သော အက်ပီကျူမြို့၏ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းများကို လေ့လာကြည့်ပါက ရေအောက်သို့ မနစ်မြုပ်မီအချိန်က လွန်စွာစည်ကားခဲ့သော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်မည်ကို သိနိုင်ပါသည်။

ပါဗလိုနိုဗက်(Pablo Novak) အမည်ရှိသော အသက်(၈၂) နှစ်အရွယ် အဘိုးအိုတစ်ဦးသည် ယခုလက်ရှိအချိန်မှာ အက်ပီကျူမြို့တွင်နေထိုင်ပြီး ပျက်စီးနေသည့်လမ်းများ၌ လျှောက်သွားကာ ခရီးသည်များကို ဧည့်လမ်းညွှန်လုပ်နေပါသည်။

ဧည့်လမ်းညွှန် ပါဗလိုနိုဗက်၏ ပြောစကားအရ ထိုဒေသတစ်ဝိုက်သို့ ရောက်ရှိလာသူမှန်သမျှသည် အက်ပီကျူမြို့၏ ပရဆန်းကြယ် ထူးဆန်းသောဖြစ်ရပ်များအကြောင်းနှင့် အပျက်အစီး အကြွင်းအကျန်များကို လေ့လာကြည့်ရှုရန် လာရောက်ကြခြင်းဖြစ်ရာ . . . ထိုမြို့ရေမနစ်မြုပ်ချိန်ကထက်ပင် လူဦးရေပိုများသည်ဟု သိရပါသည်။

အက်ပီကျူမြို့တွင် နေထိုင်ခဲ့သူများသည် ထိုမြို့ကိုစွန့်ခွာခဲ့ကြပြီး အနီးရှိ ကာဟူ(Carhue)မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

ဒေသဆိုင်ရာ ခရီးသွားလာရေး ညွှန်ကြားမှုပြုသူ ဂျာဗီယာ အင်ဒရီး(စ်)(Javier Andres) အဆိုအရ အက်ပီကျူမြို့သည် ရေနစ်မြုပ်၍ ပျက်စီးမှုအခြေအနေများနှင့် ကျန်းမာရေးအကျိုးပြု သဘာဝအခြေအနေ ကြွယ်ဝမှုကြောင့်သာမက အခြားစိတ်ဝင်စားဖွယ် သရဲတစ္ဆေများကြောင့်လည်း ခရီးသွားများ လာရောက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရပေသည်။

Argentine Ghost Town Epecuen

တစ္ဆေမြို့

ဧည့်လမ်းညွှန် ပါဗလိုနိုဗက်

The Mysterious Hindu Priest TRUE STORY

ထူးခြားသောရုပ်တုနှင့် ဆန်းကြယ်မှုများ

ဤတော်သည် မလေးရှားတွင် နေထိုင်သည့် တရုတ်လူမျိုး
မွတ်ဆလင်ဘာသာဝင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ နေ့စဉ်လိုလိုပင် ရီယိုချ
ကောင်အနီးရှိ လမ်းဘေးကော်ဖီဆိုင်တွင် အလုပ်ပြီးသည်နှင့် သူငယ်
ချင်းနှင့်အတူ ညနေစောင်းကော်ဖီသောက်လေ့ရှိသည်။

ပလတ်စတစ်ထိုင်ခုံပေါ်တွင် သက်သောင့်သက်သာထိုင်၍
ကော်ဖီသောက်ရခြင်းကို ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်လုံး
နှစ်သက်မိကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုင်ခုံပုတစ်ခုံပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း အခြားထိုင်
ခုံပုတစ်ခုံပေါ်သို့ ခြေဆန့်ကာ တင်ထားလေ့ရှိသည်။ သူငယ်ချင်းမှာ
လည်း ကျွန်တော့်နည်းတူ ခုံပုပေါ်ခြေထောက်တင်၍ အကြောဆန့်
ကာ နေတတ်လေသည်။

ကော်ဖီဆိုင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းတစ်ဖက်တွင် အိန္ဒိယ
ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်း ရှိလေသည်။ ထိုဘုရားကျောင်းဘက်သို့ ကျွန်
တော်တို့၏ ခြေထောက်များမှာ ခြေဆင်းနေသော အနေအထားမျိုး
ဖြစ်နေလေ့ရှိသည်။

တစ်ညနေတွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ထိုင်နေကျပုံစံ
အတိုင်းပင် ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်းဘက်သို့ ခြေဆင်းကာ ထိုင်နေမိသည်။

ထိုစဉ် . . ကျွန်တော်တို့ထိုင်နေသော ဘယ်ဘက်ဘေးတွင်
ဘယ်အချိန်က ရောက်နေမှန်းမသိသော အိန္ဒိယအဘိုးအိုတစ်ဦး လာ
ရပ်လျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုအဘိုးအို၏ နဖူးပြင်တွင် အဖြူရောင်အစင်းကြောင်း သုံး
ကြောင်းဆွဲထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အဘိုးအို၏ ညာဘက်လက်သည် ကြိမ်လုံးတစ်လုံးကို ကိုင်
ထားပြီး ထိုလက်မှာ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင် နေလေသည်။

သူ၏ ကျန်လက်တစ်ဖက်တွင် သူ၏အဖြူရောင်ဒိုတီ(ခေါ်)
ပိတ်စဖြူကို ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။

မျက်နှာထားခပ်တင်းတင်းဖြင့် ထိုအဘိုးကြီးက ကျွန်တော့်ကို
စူးစိုက်စွာကြည့်နေလေသည်။

ထူးခြားသောရုပ်တုနှင့် ဆန်းကြယ်မှုများ

ကျွန်တော်ကလည်း ထိုအဘိုးကြီးအား မျက်နှာထား ခပ်တင်း
တင်းဖြင့် စိုက်၍ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

အရိုးပေါ်အရေတင် ခပ်ပိန်ပိန်အဘိုးကြီးတစ်ဦးက ကျွန်
တော့်ကို ဤသို့ခပ်တင်းတင်းကြည့်၍ ခြိမ်းခြောက်သလိုမျိုး ပြုလုပ်
သည်ကို ကျွန်တော် ငြိမ်ခံနေမည်မဟုတ်ပါ။

“ဘာလဲ”

ကျွန်တော်က မလေးဘာသာစကားသုံး၍ အေးစက်မာကျော
သောအသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ထိုအဘိုးအို၏ မျက်နှာသည် ရဲရဲနီလာခဲ့ပြီး . . . ဟိန္ဒူဘုရား
ကျောင်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ မျက်နှာပြန်လှည့်လာပြီး သူ့နေထိုင်

ထူးခြားသောရုပ်တုနှင့် ဆန်းကြယ်မှုများ

ဖြင့် ဆတ်ပြကာ အမူအရာလုပ်ပြသည်။

ဘုရားကျောင်းဘက် ခြေဆင်းကာခုံပေါ်တင်ထားသော ကျွန်တော်ခြေထောက်အား မေးထိုးပြနေခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းတို့ခြေထောက်တွေကို အောက်ချထားပေးပါ”

အဘိုးအိုက အေးစက်မာကျောသောလေသံဖြင့် ကျွန်တော်တို့အား ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ဘာမို့လို့ ကျုပ်ရဲ့ခြေထောက်ကို အောက်ချဖို့ လာပြောနေရတာလဲ”

ကျွန်တော်က ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး တရုတ်စကားဖြင့် ဆဲရေးလိုက်သည်။

“.. @#\$%^&*..”

ကျွန်တော် ဒေါသစိတ်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ မလေးဘာသာ စကားဖြင့် ထပ်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ခင်ဗျား ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာနေပြီနဲ့တူတယ်”

ကျွန်တော်က ပြောဆိုပြီး မတ်တတ်ရပ်ရင်း ဘုရားကျောင်းဘက်သို့ ခြေထောက်တစ်ဖက် ထပ်မြှောက်ပြလိုက်သောအခါ ထိုအဘိုးအိုသည် နှုတ်မှတိုးတိုးရွတ်ဆိုလျက် ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်းရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်သွားလေတော့သည်။

ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောသော ဘေးမှကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းက ရယ်လျက်ပြစ်တင်လေသည်။

“မင်းကလည်းကွာ ဒီလောက်အသက်ကြီးတဲ့ အဘိုးကြီးနဲ့မှ ဘာလို့ရန်ဖြစ်နေရတာလဲ”

“နေစမ်းပါကွာ.. ဒါမျိုး လာကြောလို့ရမလား”

“ဟင်.. ဟိုအဘိုးကြီး ဘယ်ပျောက်သွားတာလဲ မြန်လိုက်

ထူးခြားသောရှုထောင့်နှင့် ဆန်းကြယ်မှုများ

တာကွာ”

ဟိန္ဒူဘုရားရှိခိုးကျောင်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သော သူငယ်ချင်းမှ ထိတ်လန့်တကြား စကားဆိုသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်မိသည်။

ထိုအဘိုးအိုသွားသောလမ်းတွင် ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်းထဲဝင်သည့် အပေါက်မရှိပေ။

အဖိုးအိုသည် ဟိန္ဒူဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှိရာသို့ ခြေလှမ်းငါးလှမ်းမျှ လျှောက်သွားပြီး ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

အံ့ဩမှုများဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အကြည့်ချင်း ဖလှယ်ဖြစ်ကြသည်။ စဉ်းစားရင်း ကျွန်တော့်နဖူးတွင်လည်း ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အရေပြားကို ဆူးငယ်များဖြင့် ထိုးဆွနေသကဲ့သို့ ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထလာသလို ခံစားနေရသည်။

သူငယ်ချင်းရဲ့ မျက်နှာမှာလည်း စက္ကူဖြူလို ဖြူဖျော့သွားကာ သွေးဆုတ်သလိုဖြစ်သွားမှန်း ကျွန်တော်သတိပြုမိလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ရေခဲတမျှအေးလှသောလေသည် ရုတ်တရက် တိုက်ခတ်လာကာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲအထိ ခိုက်ခိုက်တုန်သွားမိသည်။

ခံစားမှုထူးလှသဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးလည်း ချွတ်ထားသော ခြေညှပ်ဖိနပ်များကို အမြန်စီးကာ ကော်ဖီဆိုင်မှ သုတ်ခြေတင် ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ထိုညက အိပ်ရာထက်တွင် လဲလျောင်းနေသော်လည်း ကျွန်တော် အိပ်မပျော်ခဲ့ပေ။

အိပ်မပျော်ပဲ မျက်စေ့ကြောင်နေစဉ်မှာပင် မနက်ပိုင်းက

ထူးခြားသောရှုထောင့်နှင့် ဆန်းကြယ်မှုများ

ကော်ဖီဆိုင်တွင်တွေ့ခဲ့သော ခပ်ပိန်ပိန်အဘိုးကြီးသည် ကျွန်တော် အတွေးထဲသို့ ဝင်ရောက်နေပေသည်။

အတွေးထဲမှ ထိုအဘိုးကြီး ထွက်သွားစေရန် ကျွန်တော် ခေါင်းကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် အကြိမ်ကြိမ်ခါနေမိသည်။ သို့သော် . . . ထိုအဘိုးကြီးသည် ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှ မထွက်သေးကြောင်း သိနေပေသည်။

ဒေါသတကြီးဟန်ပန်နှင့် ပြောဆိုနေသော အဘိုးအိုကြီးက ခေါင်းထဲမှာ တစ်စက္ကန့်လောက်တောင် အနားမပေးဘဲ နေရာယူနေလေသည်။

ခေါင်းထဲမှ ထုတ်၍မရသည့်အဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာစွန်းတွင်ထိုင်ကာ အားရပါးရ ငိုချလိုက်မိတော့သည်။

“ခင်ဗျားကြီး ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခလာပေးနေရတာလဲ၊ ခင်ဗျားကို ပြောမိတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ၊ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ အတွေးထဲက ထွက်သွားပေးပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း နေပါရစေ”

ထူးခြားသည်မှာ ကျွန်တော်ထိုစကားကိုဆိုပြီးနောက် မကြာမီ ကျွန်တော်သည် မူးဝေသလိုခံစားရပြီး အိပ်ရာထက်သို့ လဲကျသွားကာ ချက်ချင်းအိပ်ပျော်သွားပေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်ခင်းတွင် ကျွန်တော်သည် သူငယ်ချင်းထံ ဖုန်းဆက်၍ ကော်ဖီဆိုင်သို့ ညနေစောစောလာရန် ခေါ်လိုက်သည်။ သူငယ်ချင်း၏ နာမည်မှာ အာခူးဖြစ်သည်။

အာခူးက ကျွန်တော့်စကားကို ကြားသည်နှင့် . . .

“အေး . . . ငါလည်းညက ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ပြဿနာမဖြစ်အောင်နေကွာ”

ထူးခြားသောရုပ်တုနှင့် ဆန်းကြယ်မှုများ

“အေးပါကွာ . . . ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး၊ မင်းသာ အလုပ်ဆင်းရင် ချက်ချင်းလာခဲ့ကွာ”

ကျွန်တော် ကတိပေးလိုက်မှ အာခူး ဖုန်းချသွားသည်။

ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့ရောက်သည်နှင့် စားပွဲခုံပေါ်တွင် ကော်ဖီတစ်ခွက်ချကာ စီးကရက်ခဲနေသော အာခူးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ဆိုင်ထဲ မဝင်တော့ဘဲ အာခူးအား လက်ယက်လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အာခူး ငွေရှင်းပြီး ဆိုင်အပြင်သို့ထွက်လာကာ ကျွန်တော့်အား . . .

“မင်းပဲ စောစောခေါ်ပြီးတော့ ဆိုင်မထိုင်တော့ဘူးလား”

“မထိုင်ချင်သေးဘူးကွာ၊ လာ . . . ဟိုဘက် ခဏသွားကြည့်ရအောင်”

ဟိန္ဒူဘုရားရှိခိုးကျောင်းဂိတ်ဝသို့ လျှောက်သွားသော ကျွန်တော့်နောက်မှ အာခူးကြောင်အရင်း လိုက်လာသည်။

ဘုရားကျောင်းဂိတ်ဝရှေ့တွင်ရပ်ကာ အထဲသို့ကြည့်နေသော ကျွန်တော့်အပြုအမူကိုကြည့်ပြီး . . . အနားရောက်လာသော အာခူးက စိတ်ရှုပ်ထွေးသောပုံစံဖြင့် . . .

“မင်းဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ၊ မင်း အဘိုးကြီးကို စိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲလား”

စိတ်ပူကာမေးမှန်း ကျွန်တော် သိလိုက်ပါသည်။

ဘုရားကျောင်းထဲတွင်မြင်နေရသော အိန္ဒိယ ဟိန္ဒူဘုရားရုပ်တုများမှာ ကျောက်ရောင်စုံများဖြင့် ခြယ်သထားလေသည်။

“ဒီဘုရားကျောင်းထဲဝင်ရင် အရမ်းအေးချမ်းမှာပဲနော်”

ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်းထဲမှ ရုပ်တုများကို တစ်ခုချင်း လှမ်းကြည့်ကာ ကျွန်တော် ထိုစကားကို ဆိုမိသည်။

ခဏအကြာတွင် ကျွန်တော့် ညာလက်မြှောက်လာပြီး ရုပ်တု

ထူးခြားသောရုပ်တုနှင့် ဆန်းကြယ်မှုများ

တစ်ခုကို တန်းတန်းမတ်မတ် လက်ညှိုးထိုးမိသည်။

“သူငယ်ချင်း ကြည့်စမ်း၊ အဲဒါ . . ဟန်နူမန် . . ဒါက . . ကရစ်(ရှ)နာ၊ ဒါက . . ကာလီ”

ယခင်က လုံးဝမြင်တွေ့ဖူးခြင်း စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိခဲ့သော ထိုဘုရားကျောင်းမှ ရုပ်တုများကို အမည်နာမနှင့်တကွ ပါးစပ်မှ ထွက်လာခြင်းကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် နားမလည်တော့ပေ။

စကားထပ်မပြောတော့ဘဲ ကျွန်တော်သည် စီးထားသော ခြေညှပ်ဖိနပ်ကို ချွတ်လိုက်ကာ ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့မိလေသည်။

“ဟေး . . လင်း . . မင်းဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးနော်”

အာခူးက ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်း၏ ကန့်သတ်နယ်မြေထဲသို့ မပြောမဆိုဝင်သွားသော ကျွန်တော့်ပခုံးကို ရုတ်တရက်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ဆက်ပြီးမဝင်ရန် ဟန့်တားလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ် ဆုပ်ကိုင်ထားသော အာခူး၏လက်များကို အသာဖယ်ချလိုက်ပြီး ဘုရားကျောင်းထဲရောက်အောင် ဆက်လျှောက်သွားသည်။

အာခူးက ကျွန်တော့်နောက်သို့လိုက်ရန် သူ၏ခြေညှပ်ဖိနပ်များကို ခပ်မြန်မြန်ချွတ်၍ မီအောင် လိုက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ အလွန်အံ့ဩဖွယ်ကောင်းပြီး ကျွန်တော်တို့မမြင်ဖူးသော ရုပ်တုများကို ကြည့်ရှုကြသည်။

ထိုသို့ကြည့်နေစဉ် အာခူးက ကျွန်တော်၏ ညာဘက်လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး နေရာတစ်ခုသို့ ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“လင်း . . ရှေ့ကိုကြည့်လိုက်စမ်း၊ အဲဒီရုပ်တုက မနေ့က တို့

ထူးခြားသောရှုပ်တုနှင့် ဆန်းကြယ်မှုများ

တွေ့ခဲ့တဲ့ အဘိုးကြီးပုံမဟုတ်လား”

ထိုရုပ်တုမှာ ဟိန္ဒူဘုရားများကို ကိုးကွယ်ဝတ်ပြုနေသော ဘုရားတရား ကြည်ညိုလေးမြတ်သည့် သူတော်စင်တစ်ဦး၏ ချောမွတ်ပြောင်လက်နေသော ရုပ်တုဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ အမှန်ပင် မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။

“ဘုရားရေ၊ မင်းပြောတာအမှန်ပဲ အာခူးရေ”

ကျွန်တော့်အသံမှာ တိုးတိုးလေးသာ ထွက်လာတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုရုပ်တုအနားသို့သွားကာ အနီးကပ် ကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ထိုအရုပ်သည် ကျွန်တော့်အား စူးစိုက်စွာကြည့်နေသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

“မနေ့က ကျွန်တော်ပြောမှားဆိုမှားရှိရင် ငွေမယူပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ထူးခြားသောရှုပ်တုနှင့် ဆန်းကြယ်မှုများ

ထိုရုပ်တုရှေ့တွင် ရှိရှိသေသေရပ်ကာ... ခေါင်းငုံ့ဦးညွတ်တောင်းပန်လိုက်မိသည်။

ကျွန်တော်၏အပြောအဆိုနှင့် အပြုအမူကိုကြည့်ကာ အာခူးသည် ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားဟူသောအကြည့်ဖြင့် မယုံသလိုကြည့်နေလေသည်။ သူလည်း ဘုမသိဘမသိဖြင့် ခေါင်းငုံ့ကာ အရိုအသေလိုက်ပေးနေသည်။

ထိုသို့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရုပ်တုကို ဂါရဝပြုပြီး၍ ခေါင်းမောကြည့်လိုက်သောအခါ...

“ဟာ”

ရုပ်တုသည် ရုပ်တုမဟုတ်တော့ဘဲ အသက်ဝင်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးအစုံ ပြူးထွက်လာပြီး မေးရိုးများ တင်းလာသည်ဟု ထင်ရသည်။

အာခူး မည်သို့ ခံစားနေသည်ကို သတိမထားမိတော့ပေ။

ထိုအချိန်မှာ ထူးဆန်းနေသည်က ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ကြောက်စိတ်အလျဉ်းမရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အမှန်ပြောရပါမူ ထိုသူတော်စင်ကြီးကို အံ့သြစွာကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ပြုံးပြမိခဲ့ပါသေးသည်။

ဘာစကားမှမပြောဘဲ သူတော်စင်ကြီးသည် လက်မဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကို တို့ယူလိုက်ပြီး ပါလာသောပြာဖြူဖြူများကို ကျွန်တော့်၏နဖူးပေါ်တွင် သုတ်လိမ်းပေးလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် အာခူး၏နဖူးပေါ်လည်း သုတ်လိမ်းပေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသည် လက်အုပ်ချီကာ ဝတ်ပြုဆုတောင်းသော ပုံသဏ္ဌာန်အမူအရာမျိုးပြုကာ ထိုသူတော်စင်ကြီးကို ကျေးဇူး

ထူးခြားသောရုပ်တုနှင့် ဆန်းကြယ်မှုများ

တင်ကြောင်း ပြောခဲ့ကြသည်။

ထိုအတိုးကြီးသည် ပြုံးပြီး တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ ထွက်သွားလေသည်။

ယခုဖြစ်ရပ်ကို ကြားရသူအပေါင်းသည် မယုံကြည်နိုင်ဖွယ် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သော်လည်း ၎င်းသည် တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ တခြားဘာသာဝင်များ ဖြစ်ကြသော အာခူးနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဟိန္ဒူဘာသာဝင်အဖြစ် ပြောင်းလည်းလိုက်ကြသည်။ နေ့စဉ်နံနက်တိုင်း ကျွန်တော်တို့သုဇာတ်ချင်းနှစ်ဦးသည် ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်းသို့သွားကာ ဝတ်ပြုပြီးမှ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ကော်ဖီဆိုင်တွင် ထိုင်ကြတော့သည်။

ပြောင်းလဲလာသောအပြုအမူတစ်ရပ်မှာ ကျွန်တော် ကော်ဖီဆိုင်တွင် ထိုင်သောအခါ ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်းရှိရာဘက်သို့ ခြေဆင်း၍ ထိုင်ခြင်းမျိုး မပြုလုပ်တော့ပေ။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသည် ဘာသာတရားကို အလေးအနက် ယုံကြည်လာပြီး ဝတ္တရားမပျက်လုပ်ဆောင်လာကြသောအခါ ကျွန်တော်တို့၏စိတ်နေစိတ်ထားနှင့် အပြုအမူများသည် တည်ကြည်ခန့်ညားလာဟန်တူလာသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ပြောင်းလဲမှုများကို ဦးစွာသတိထားမိကြသူများမှာ ကျွန်တော်တို့၏ ဇနီးများဖြစ်ကြသည်။

သူတို့၏ပြောစကားအရမူ ကျွန်တော်နှင့်သုဇာတ်ချင်း အာခူးတို့သည် အနေအထိုင်၊ အပြောအဆိုနှင့် စိတ်နေစိတ်ထား ပို၍ ကောင်းမွန်ယဉ်ကျေးလာသည်ဟု ချီးကျူးခံရလေသည်။

ကျွန်တော့်ဇနီးနှင့် အာခူး၏ဇနီးတို့ ပြောသည်မှာ မှန်နိုင်ပါ

ထူးခြားသောရုပ်တုနှင့် ဆန်းကြယ်မှုများ

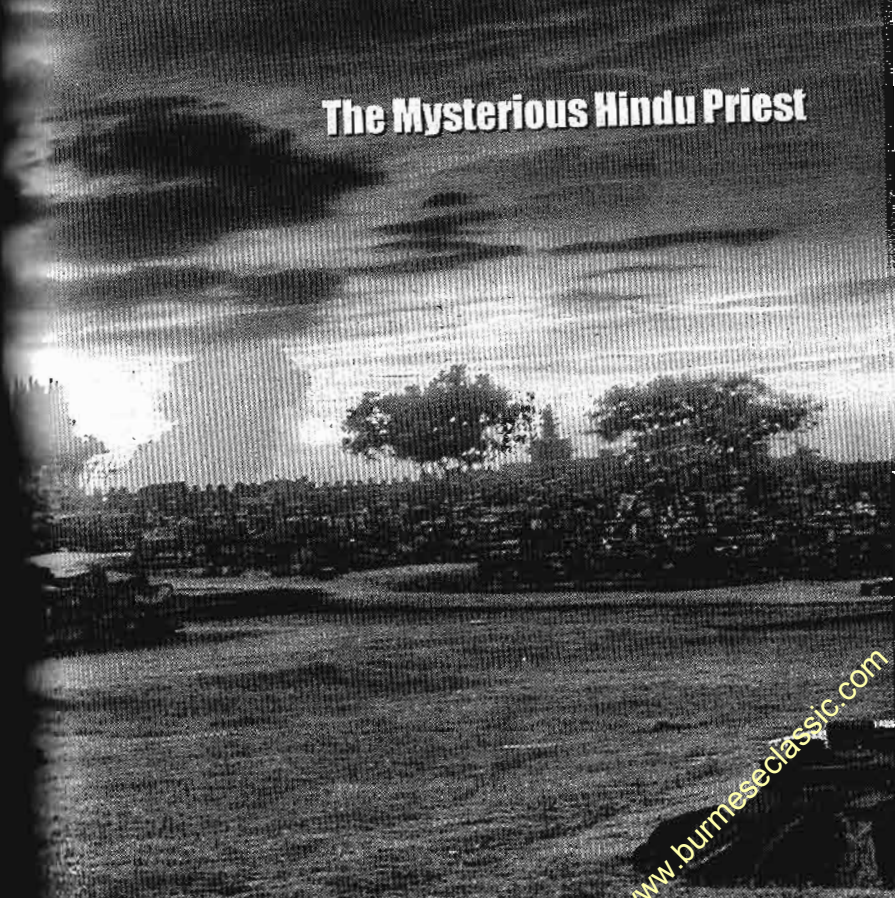

သည်။ အကြောင်းမှာ ဘာသာတရားကို လေးနက်စွာသက်ဝင် ယုံကြည်မှုမရှိမီက ကျွန်တော်သည် လောင်းကစားလုပ်ကာ ငွေအလွန်သုံးခဲ့ပြီး... ယခုငွေမကုန်တော့၍ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အမည်မှာ လင်းကန်ခွေဖြစ်ပြီး ယခု အသက် (၅၂)နှစ် ရှိပါပြီ။ လော်ရီကားမောင်းသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့် ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ကို စာဖတ်သူများအတွက် မျှဝေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

The Mysterious Hindu Priest

သရဲဗမာပြည်

နှစ်လွှဲ

ခတလော ကျော်နောင်တို့ရပ်ကွက်ထဲ လမ်းလျှောက်သရဲ တစ်ကောင်က ခေတ်စားကာနေသည်။ လူပြောသူပြောများကာ တွေ့ သူတွေ့ မေ့သူမေ့ ဖြစ်ကုန်ကြ၍ လူစုမိလျှင် သရဲအကြောင်းကလွဲ၍ ပြောစရာမရှိသလောက်ပင်။ မြို့စွန်ကျသည့်ရပ်ကွက် ဖြစ်သော်လည်း အိမ်ခြေစိပ်ကာ လူနေထူထပ်သဖြင့် စည်ကားသိုက်ဝန်းမှုတော့ ရှိလှ သည်။ စားသောက်ဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ စတိုးဆိုင်ကြီးများက ရပ်ကွက်မျက်နှာစာတန်းတစ်လျှောက် နေရာယူထား၍ ည(၁၂)နာရီ အထိ လူသွားအလာပြတ်သည် မရှိသော ထိုရပ်ကွက်လေးမှာ လမ်း ထွက်ထွက်လျှောက်သော သရဲတစ်ကောင်ကြောင့် ညပိုင်း လူအသွား အလာ ကျပါးကုန်လေသည်။

တချို့အိမ်တွေ မှောင်သည်နှင့် ခြံတံခါး အိမ်တံခါး အလုံ အခြုံပိတ်ကာ အိပ်ကြသည်။ ညတိုင်းလိုလို ခွေးအူသံတွေနှင့် ညံစီနေ ချီ လူကြီးများက သံယာဇော်များပင့်ဆောင်ကာ ပရိတ်ရွတ်ကြသည်။

ရပ်ကွက်လုံးအနှံ့ ရေမန်းသဲမန်းများ ပက်ဖျန်းကာ သရဲထုတ်ကြသည်။ သို့သော် ရပ်ကွက်ထဲလမ်းလျှောက်သောသရဲက လျှောက်ကားလျှောက်မြဲပင်။ ရက်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ သရဲနှင့်ပတ်သက်ဆက်နွယ်မှုရှိလာသော ပြဿနာများ ဟိုမှသည်မှ ကြားလာရသောအခါ နေဝင်ချိန်ရောက်သည်နှင့် အကြောင်းကြီးငယ်ကိစ္စ ရှိသူမှလွဲ၍ အိမ်ထဲအိမ်ပြင်မထွက်ကြတော့။

ဒါကို နိုင်ကြီးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ကိုနိုင်လေး လုံးဝမကျေနပ်ပေ။ ရာသီဥတု အပူပြင်းလာ၍ ညပိုင်းအေးအေးလူလူ ရှိချိန်လေး အားကိုးရောင်းရသော ကာလဖြစ်ရကား လူမထွက်သဖြင့် ရောင်းအားလည်း သိသိသာသာထိုးကျကာသွားသည်။

တစ်မနက်ခင်း ကျော်နောင်တို့အုပ်စု ဆိုင်မှာလာထိုင်နေကြခိုက် ကိုနိုင်လေး ရောက်သွားကာ ထိုင်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ ညပိုင်းမထွက်ကြတော့ဘူးလား။”

“အား.. ကိုနိုင်လေးလည်း သိရက်သားနဲ့။”

“စိတ်ညစ်တယ်ကွာ အဲဒီ သရဲကိုတွေ့ရင် အသေရိုက်သတ်ပစ်ချင်တယ်”

“ဟာ.. တရဲပါဆိုမှ ရိုက်တတ်လို့ရမလား ကိုနိုင်ရ”

“သရဲ လုပ်စမ်းပါ သီဟရာ.. တရဲမဟုတ်ပါဘူး”

“န.. နပီလို့ကွ မင်းတို့ကလည်း”

“ပီမလား.. ပီအောင်လေ့ကျင့်ပါဆိုတော့ သောက်ပျင်းက

ကြီးသေးတယ်”

“ကျင့်ပါတယ်ကွာ”

“ငါနားရင်းထအုပ်လိုက်ရ ဘာကျင့်တာလဲ၊ ငါပြောလိုက်ရမကောင်းဘူး”

“မင်းတို့ကလည်း.. ငါ့ပဲ နိုင်နေကြတာပဲ”

တကယ်လည်း သီဟက သနားဖို့ကောင်းပါတယ်။ ကျော်နောင်တို့ သူငယ်ချင်းထဲမှာမှမဟုတ်၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာလည်း သီဟကို ကလေးကအစ ခွေးကအစ နိုင်ကြသည်။ မိသားစုစီးပွားရေး အဆင်မပြေမှုနှင့် သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းများကြား မျက်နှာငယ်ရသည့် အထဲ လူလုံးမလှအောင် အားနည်းချက်ကပါ ဖြည့်ပါထားသဖြင့်။

“တရဲက အတော်ချိုးနေပြီ ကိုနိုင်လေးရ၊ ကျွန်.. ကျွန်တော်တို့လမ်းထဲမှာ.. နနေည”

“ဟာ.. ဒီကောင် ဘာတွေလာပြောနေမှန်း မသိပါဘူးကွာ၊ သွား.. သွား.. မင်း ဟိုဘက်ဝိုင်းပြောင်း တံတွေးကလည်း စင်သေးချီးတဲ့မပဲ”

“တရဲလေ.. ငါ.. ငါ.. တို့”

“ကျော်နောင် စိတ်မရှည်သလိုထရပ်ကာ သီဟကို ချိုင်းကနေ ဆွဲမ၍ အနောက်ကလွတ်နေသော ဝိုင်းမှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

“မင်း ဟိုဘက်ဝိုင်းကူးလာလို့တော့ လက်သီးစာမိပြီ မယုံရင် စမ်းကြည့်လိုက်”

သီဟ မျက်နှာသေသေနှင့်ငြိမ်ကာ သွားလေသည်။ ဒါကို ကိုနိုင်လေးကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီး။

“သူလည်း ပြောချင်မှာပေါ့ကွာ ပြောပါစေ”

“ဟာ တောင်တစ်လုံးမြောက်တစ်လုံးနဲ့ အာရုံနောက်တယ်၊ ဒီကောင့်ကို ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဘယ်သူကမှ လူရာသွင်းတာ မဟုတ်ဘူး ကိုနိုင်လေး၊ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုကပဲ သူ့ကိုသနားလို့ အပေါင်းအသင်း လုပ်နေတာ နည်းနည်းပါးပါး အလိုက်သိမှပေါ့.. ဟေ့ကောင် မင်း ဒီဘက်ကူးမလာနဲ့နော် ငါတကယ်ကျွေးမှာ”

ညနေစောင်းကတည်းက ကျော်နောင်တို့ သူငယ်ချင်းတွေ ရပ်ကွက်ထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လူစုနေကြသည်။ အမှန်တကယ် လူစုံအောင် ဆုံကြဖို့ ချိန်းဆိုသည့်အချိန်က ဒီည လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သိမ်းပိတ်ကာနီးအချိန်ဖြစ်သည်။

ဆိုင်က (၁၁)နာရီဆို ပိတ်ပါသည်။

လူစုကြသည့်အထဲတွင် ဆိုင်ရှင်ဦးနိုင်ကြီး၏သား ကိုနိုင်လေး လည်းပါသဖြင့် ကိုနိုင်လေးက သူ့ဆိုင်မှာပဲလူစုကြဖို့ အကြံပြုခြင်း ကြောင့်လည်း ဖြစ်လေသည်။

၆ ၆ ၆ ၆

“မင်း”တို့တွေ စောလှချည်လား”

ကိုနိုင်လေးက လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်တွေပါယူလာပြီး ချပေးရင်း.. ခုံပုလေးတစ်လုံး ဆွဲယူထိုင်လိုက်သည်။ ကျော်နောင်က..

“ကိုနိုင်လေး မှင်စာမြင်ဖူးလား”

“အာ.. မြင်ဖူးတာပေါ့”

ကျော်နောင်တို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။

“မင်းတို့မမြင်ဖူးကြဘူးလား”

“ကဲပါကွာ ထားလိုက်ပါတော့ ကျော်နောင်ရာ၊ ဒီမှာငါပြောမယ် ငါတို့ အစီအစဉ်တစ်ခု လုပ်ကြမယ်ကွာ”

“ဘာ အစီအစဉ်လဲ ကိုနိုင်လေး”

ကိုနိုင်လေးက ခပ်အုပ်လေသံနှင့်..

“အဲ့ဒီသရဲကို မိအောင်ဖမ်းပြီး.. သမမယ်”

“ဗျာ”

“ဟင့်အင်းဗျ. . သူ
များပြောတာပဲကြားဖူးတာ”

မြဘုန်း ချက်ချင်းပြန်
ဖြေ၍ ကိုနိုင်လေး စွပ်ကျယ်မ၊လှန်၍
ဝိုက်ကိုလက်နှင့်ကုတ်ရင်း. . .

“ငါ မှင်စာကို စပြီးမြင်တော့
အရမ်းပျော်သွားတယ်”

“ဗျာ”

“ငါကလည်း အတော်ငယ်သေးတဲ့အချိန်
သူ့အရောင်ကလည်း အပြာနုလေး ဆိုတော့လေ”

ကိုနိုင်လေးစကားကြောင့် ကျော်နောင်၊ မြဘုန်း၊ အောင်တင့်
နှင့်မွတ်ကြီးတို့ မျက်တောင်ခတ်ဖို့ မေ့နေကြသည်။

“မင်းတို့နဲ့ မတူဘူးကွ ငါတို့တုန်းက ငါးတန်းရောက်မှ ဖောင်
တိန်ကို စတိုင်ရတာ၊ မှင်ရောင်ကလည်း အပြာရောင်ဆိုတော့ ရေး
လိုက်ရင် မှင်စာလေးတွေက ခဲတံနဲ့ရေးတဲ့စာကြောင်းနဲ့ အများကြီး
ကွာတာ၊ အဲ့ဒါကြောင့် ငါသဘောကျတယ်လို့ပြောတာ”

ကျော်နောင်တို့ ခေါင်းကုတ်လိုက်၊ ခေါင်းခါလိုက် ဖြစ်ကုန်ကြ
ပြီး. . . ကျော်နောင်က အလိုမတူသော အသံနှင့်. . .

“အဲ့ဒီမှင်စာ မဟုတ်ဘူးလေဗျာ၊ သရဲပေါက်လေးကို မှင်စာ
လို့ပြောကြတယ်၊ အဲ့ဒါကိုပြောတာ”

“ဪ သိပါဘူးကွာ၊ ငါလည်း မှင်စာဆိုတော့ ဖောင်တိန်နဲ့
ရေးတဲ့စာကို ပြောတယ်မှတ်နေတာ၊ မင်းတို့ပြောတဲ့ မှင်စာတော့
ငါလည်း ဘယ်မြင်ဖူးပါ့မလဲ၊ ဒီလိုပဲ သူများပြောတာကြားဖူးတာ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲ”

ကျော်နောင်က မွတ်ကြီးကို မေးဆတ်ပြပြီး. . .

“ဒီကောင်အဖေ ဝယ်လိုက်တဲ့ခြံက သချိုင်းနဲ့ကပ်နေတဲ့ခြံဗျ၊
အဲ့ဒီမှာခြံစောင့်လုပ်နေတဲ့သူဦးလေးက ပြောတာ. . သူတို့ ခြံဘေးက
သချိုင်းထဲမှာ မှင်စာတွေအများကြီးပဲတဲ့ ညညဆို အုတ်ဂူတွေပေါ်
တက်ဆော့ပြီး ပြေးလွှားနေတာတောင် မြင်ရတယ်တဲ့”

“ဟေ”

“အဲ့ဒါ ကျွန်တော်တို့ ဒီညကိစ္စပြီးရင် အဲ့ဒီကို နောက်တစ်ရက်
ချိန်းပြီးသွားကြည့်ကြမလား”

“နေပါဦးကွာ ဒီည သရဲဖမ်းမယ့်ကိစ္စပဲ အဆင်ပြေအောင်
လုပ်ကြပါဦး၊ ဒါနဲ့ မင်းတို့လူက ဒါအကုန်ပဲလား”

“အာ. . လာမှာမပူနဲ့၊ ဒီညအတွက် လက်ဖက်ရည်ဖိုး အစ်ကို
တာဝန်ယူတယ်ဆိုတာတစ်ခုနဲ့တင် အိမ်ထဲကနေ ခြေတစ်ဖက် ထွက်
နေပြီ”

“အေးပါ. . . အေးပါ. . မနေညက ဘာထူးခြားသေးလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ဘက်မှာတော့ ဘာမှထူးခြားဘူးဗျ. . . ဟို
ကောင်ဝေဖြိုးတို့ဘက်တော့ မပြောတတ်ဘူး”

“ဟိုမှာဝေဖြိုးတို့လာပြီ”

လှမ်းကြည့်တော့ ဝေဖြိုး၊ လင်းခိုင်၊ ကျော်မိုးသက်နှင့်သီဟတို့
တက်သုတ်ရိုက်ကာ လျှောက်လာကြသည်။ ဆိုင်ထဲဝင်သည်နှင့် စားပွဲ
တစ်လုံးဆွဲကာ နှစ်ဝိုင်းပေါင်းဖို့ပြင်ကြသည်။ အားလုံးထိုင်လိုက်ကြပြီးမှ
ဝေဖြိုးက. . .

“မနက်သုံးနာရီလောက်က ရောက်လာတယ် အစ်ကိုရေ”

ဝေဖြိုး အမောတကောပြောရင်းနှင့် ကြက်သီးထသွားသလို
သူ့လက်မောင်းတွေ သူပြန်ပွတ်နေသည်။

“ဟုတ်လား.. မြင်ရောင် မြင်လိုက်သေးလား”

“အတော်ဝေးဝေးဗျ တစ်လမ်းလုံး ခွေးတွေတအားအူလို့ ကျွန်တော်လန့်နိုးလာပြီး ကြောက်ကြောက်နဲ့ ခေါင်းရင်းတရုတ်ကပ်မှန်လေး ဟကြည့်တာ မည်းမည်းရှည်ရှည်ကြီး တလှုပ်လှုပ်နဲ့ ရွှေ့တက်သွားတာ မြင်လိုက်တာ”

“ဒါဆို မြဘုန်းပြောတာနဲ့ တစ်ထပ်တည်းပဲကိုး၊ ဒါပေမယ့် မီးကင်းသမားက သင်္ချိုင်းထဲက ထွက်လာတာ အတတ်ပြောတာတော့ သံသယဖြစ်စရာပဲကွာ”

“ဟာ... သူက မီးကင်းသမားလေ အစ်ကိုရာ၊ သူမြင်နိုင်တာပေါ့”

“မြင်ပဲမြင်ပါဦးကွာ သူစောင့်တဲ့မီးကင်းတဲက ရပ်ကွက်ထဲမှာ သင်္ချိုင်းကမြို့ပြင်မှာ ဘယ်လိုမျက်လုံးနဲ့ လှမ်းမြင်လိုက်တာလဲ”

“အီး.. အီး.. သွားပါတာနေမှာပေါ့”

“သီဟဆီက မပီမသစကားသံထွက်လာသဖြင့် လင်းခိုင်လှမ်းနောက်သည်။

“အီးက ဘယ်လိုသွားတာလဲ”

သီဟက ပြန်ရှဲ့သည်။

“ဗိုက်ထဲမှာ သွားတာ”

“ဒီကောင်နဲ့တော့ကွာ.. ”

သီဟက စကားမပီ.. ‘သ’နှင့်ပတ်သက်သောအသံ၊ ‘င’နှင့်ပတ်သက်သောအသံကို အသံမှန်ထွက်၍ မရသည်မှာ မွေးရာပါ။ သွားဆိုလျှင် ပွား၊ ငှက်ဆိုလျှင် နက်၊ ငှက်ပျောသီးကို နက်သရောသီးဟု ထွက်တတ်သည်။ နောက်ထပ် အသံမှန်မထွက်နိုင်သော စကားအချို့လည်းရှိပါသည်။ သို့သော် သီဟကို ဘယ်သူမှမရုစိုက်မနေဘဲ

ဟားစရာတစ်ခုလို ခပ်နှိမ်နှိမ် နားထောင်ပေးကြသည်။

လင်းခိုင်တစ်ယောက်သာ ကြုံရင် ကြုံသလို နောက်ပြောင်ပြီး အသံမှန်ထွက်တတ်အောင်လည်း သင်ပေးသည်။

“မင်းကိုမှာထားတယ်လေ မလေ့ကျင့်ဘူးလား”

“တုတ်လွတ်တွားတာကွ အမြန်သရောရင် နပီတော့ဘူး”

“ဟောကြည့်.. အဲ့..

သရောဆိုတာကို အမြန်ပြော၊

ပရော.. ပရောလို့..

အမြန်ပြောကြည့်

ပြောရင်းနဲ့ အသံလုံးပြီး

ပရောကနေ ‘ပြော’ဆိုတဲ့အသံ

ထွက်လာ

လိမ့်မယ်”

“အေးပါ နာလည်းကျင့်ပါတယ်၊ စိတ်လေပွားလို့”

“ကဲ. . ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ဘာသောက်ကြမှာလဲ. . မှာလို့က်”

“ပုံမှန်ပဲ ကိုနိုင်လေး”

“ကျွန်တော်က ကျဆိမ့်”

ကိုနိုင်လေးက ဖျော်ခန်းဘက် လက်ဖက်ရည်လှမ်းမှာပေးပြီး

မှ. . .

“ငါဒီလိုအခြေအနေမျိုး လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်လောက်က တစ်ခါ ကြုံဖူးတယ်ကွာ အဲဒီတုန်းက မြောက်ဒဂုံမြို့သစ်ထဲ ဆိုင်သွားဖွင့်တာ”

အားလုံးစိတ်ဝင်စားသွားကာ ကိုနိုင်လေးဆီ အကြည့်ရောက်သွားသည်။ ညနေအိုချိန်ရင့်ကာ အလင်းရောင်တို့ ဆုတ်ခွာသွားပြီဖြစ်၍ လမ်းမီးတိုင်များလင်းလာသည်။

“ဆိုင်ရှေ့မီးချောင်းတွေ ဖွင့်လိုက်ဟေ့”

ကိုနိုင်လေး လှမ်းအော်ပြီး သိပ်မကြာ ဆိုင်ရှေ့မီးချောင်းများ ဖွင့်လာသည်။

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲကွာ အဲဒီမြို့သစ်မှာတုန်းက ငါအခုလိုမျိုး ညပိုင်းမီးတွေဖွင့်ပြီဆိုတာနဲ့ နံပြားဖိုထားတဲ့ဘက်ကနေ မိန်းမတစ်ယောက်ညည်းညူသံကြီး ထွက်ထွက်လာတယ်”

“ဗျာ”

မြဘုန်း လန့်ထူးရင်း ကျော်နောင်ဘေးနားကပ်သွားသည်။

“မြို့သစ်ဆိုတော့ မင်းတို့သိတဲ့အတိုင်း အိမ်ကကျဲကျဲ လူကနည်းနည်း. . . ညနေစောင်းရင် လွမ်းစရာ ပျင်းစရာကောင်းအောင် လူရိပ်လူခြေကို မရှိတော့တာ”

“အဲဒါများ ဆိုင်သွားဖွင့်နေရပေတယ်ဗျာ”

“ကျော်မိုးသက်က မချင့်မရဲအသံနှင့်ဝင်ပြောသည်။

“အဲသလိုဒုက္ခခံခဲ့လို့လည်း ငါတို့သားအဖ ဒီမှာ အိမ်ခြံဝယ်နိုင် ဆိုင်ကောင်းကောင်းဖွင့်နိုင်တာပေါ့ကွာ ပြေးကြည့်မှ ဒီတစ်ဆိုင်ပဲ ရှိတော့ နှစ်မိုင်လောက်က လူတွေလည်း ငါတို့ဆီမှာပဲ လာသောက်ကြတာလေကွာ မြို့စည်လာတော့ အမာခံဖောက်သည် အခံကောင်းနဲ့ ဆက်ရောင်းတော့ စီးပွားဖြစ်တာပေါ့”

“အဲဒါထားပါဗျာ စောစောက ညည်းသံကြီး ပြောပါဦး”

ကြောက်ကြည့်ချင်ကြီးဖြစ်နေသော မြဘုန်းက စကားဆက် ပေးသည်။

“အေးကွ အဲဒီညည်းသံကို ကြားသာကြားနေရတာ ရှာလို့မရဘူး. . မီးဖွင့်တာနဲ့ ညည်းတော့တာပဲ”

“ခါတ်လိုက်သေထားလို့လားမှ မသိတာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ တစ္ဆေသရဲဆိုတာ အလင်းရောင်ကြောက်တယ်”

ဝေဖြိုးစကားကို ကိုနိုင်လေးက လက်ဖျစ်တီးတာ ထောက်ခံရင်း. . .

“ဝေဖြိုးပြောတာမှန်တယ် အလင်းရောင်ကြောင့်ပဲ”

“အင်း. . . ပြောပါဦး”

“တော်တော်တော့ ဒုက္ခရောက်ခဲ့တယ်ကွ ငါတို့သားအဖ အဲဒီညည်းသံကို ညတိုင်းကြားရပြီး တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ညဉ့်နက်ချိန်ဆို ဆိုင်ခေါင်မိုးပေါ် ခဲလုံးကျတဲ့အသံ ကြားလာနေတယ်။

အဲဒါမိုးလင်းတဲ့အထိ. . တော်ကြာ. . ဂလောက် ဂလောက်တော်ကြာ. . ဒေါက် ဒေါက်နဲ့ တစ်ခုလုံးအိပ်ရတယ်ကို မရှိဘူးဖြစ်နေတာ၊ တစ်နေ့ကျတော့ လင်မယားနှစ်ယောက် ညနေမှောင်ရီပျိုးချိန်လေး လက်ဖက်ရည်ပစယ် လာဝယ်တယ်ကွ၊ ယောက်ျားလုပ်သူက ဆိုင်အပြင်မှာ ရပ်စောင့်နေတယ်၊ သူမိန်းမက ဝင်ဝယ်တယ်၊ ဖျော်တာရော ပိုက်ဆံအမ်းတာပါ ငါပဲလုပ်ပေးလိုက်တာ၊ ပိုက်ဆံအမ်းပေးပြီး လက်ဖက်ရည်ထုတ်လေးနဲ့ လှည့်ထွက်ပြီးကာမှ ထိုင်ချပြီး ချုံးပွဲချ ငိုတော့တာကွာ”

“ဟာ. . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ပြောပြမယ် မေးလို့လည်းမရ ချော့လို့လည်းမရ ငါတို့သား

အဖလည်း ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိနဲ့ဖြစ်နေတုန်း သူ့ယောက်ျား ပြေးဝင်လာပြီး. . .

ဟေ့ကောင်. . မင်း ငါ့မိန်းမကို ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ခွေးကောင် မင်းကို သတ်မယ်ဘာမယ်နဲ့ ခုံတွေဆွဲ ထုတ်တွေဆွဲ ဖြစ်ကုန်ရော၊ ငါလည်း ဘာမှမလုပ်ဘူး ဘယ်လိုမှလည်း ရှင်းပြလို့မရနဲ့ ငါလည်း အထုတော့မခံဘူး ပြန်ထုမယ်ဆိုပြီး ခါးဆွဲတာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီတော့မှ ငိုနေတဲ့မိန်းမက စကားထပြောတယ်. . .”

“ဟုတ်လား ဘာပြောလဲ”

“သူ့ယောက်ျားကို လှမ်းအော်တာ အသံခြောက်ကြီးနဲ့”

“ဗျာ. . အသံခြောက်ကြီး ဟုတ်လား”

“ခြောက်စပ်ကပ်အသံကြီးကွာ”

“ခြေစို. . အင်း. . အဲဒီတော့”

၁၄၈ GHOST STORY

“ငါက နင့်မိန်းမမဟုတ်ဘူး ဟိုကောင်ကလည်း နင့်မိန်းမကို ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ အဲဒီကောင်နဲ့ ငါနဲ့ ရှင်းစရာရှိလို့ နင့်မိန်းမကို ခဏဝင် ပူးလာတဲ့”

“အဲဒါ... အဲဒီတော့ ဘာတွေဖြစ်ကုန်လဲ”

“ကြောင်ကုန်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် အဖေက သဘော ပေါက်ပြီး... အေး... ဟုတ်ပြီ နင်ဘယ်သူလဲ ဘယ်ကလဲလို့မေးတော့ ပြန်ဖြေတယ်။

ငါက နင်တို့နံ့ပြားဖို့ ဟိုဘက်ဘေးက ကုက္ကိုပင်ကတဲ့... အဲဒါနဲ့အဖေက ဒါဆို ညဘက်ထထညည်းတာ နင်လားလို့ မေးတော့ ဟုတ်တယ်တဲ့... သူ့မှာကလေးငါးယောက်တောင်ရှိတဲ့ မုဆိုးမတဲ့၊ ငါတို့မီးဖွင့်ရင် အပင်အောက်မှာဆော့နေတဲ့ကလေးတွေ ကြောက်ပြီး အပင်ပေါ်တက်ငိုကြလို့ သူလည်းစိတ်ညစ်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိလို့ ညည်းတာတဲ့...။

နင်တို့ဆိုင်ထဲနဲ့ ပေါက်တာလည်း ငါပဲတဲ့၊ ဒီတော့မှ ငါ့ကို သတ်မယ်လုပ်နေတဲ့ ဟိုလူလည်း သူမိန်းမတစ္ဆေပွဲနေမှန်းသိပြီး ငါတို့ နား လာကပ်တယ်၊ သူမိန်းမကို သွားလည်းမထိရဲဘူးလေ၊ အဲဒီမှာ အဖေက...။

ကဲ... ဟုတ်ပြီ အခုငါဘာလုပ်ပေးရမလဲလို့မေးတော့ သူ ကလေးတွေ မလန့်ရအောင်လို့ သူတို့ဘက်ခြမ်းမီးရောင်မကျအောင် လုပ်ပေးပါတဲ့၊ အဲဒါနဲ့ အဖေလည်း... မနက်ဖြန်ကစပြီး နင်တို့ဘက် အလင်းရောင် မကျစေရဘူး အဲဒီနောက်ပိုင်း ထပ်ပြီးအနှောင့်အယှက် ထပ်ပေးရင် အပင်ပါလှုပ်မယ်လို့လည်း ကြိမ်းလွှတ်လိုက်တယ်...။

“ထွက်သွားရောလား”

“ထွက်သွားတယ် မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ ကြည့်ပြီး ထွက်သွား

တာ၊ သူထွက်သွားမှ ဟိုမိန်းမလည်း ပုံခနဲလဲကျသွားလို့ မနည်း နှာနှပ်ယူရတယ်၊ လက်ဖက်ရည်ထုပ်ပေါက်သွားလို့တောင် အသစ်ပြန် ဖျော်ပေးလိုက်ရတယ်”

“ဒီနောက်ပိုင်း အေးသွားလား”

“မအေးပါဘူးကွာ တော်ကြာ မုန့်စားချင်လို့၊ တော်ကြာ နားညည်းလို့ စက်ပိတ်ပေးပါတို့နဲ့ ခဏခဏဝင်ပူးနေလို့ ဆရာတစ် ယောက်ပင့်လာပြီး သူတို့သားအမိကို နေရာရွှေ့ပစ်လိုက်ရတယ်၊ ဟာ အဲဒီလောကသားတွေလည်း အတော်မလွယ်တာကွ”

အဲဒီအခိုက်မှာလဲ ကျော်နောင်က...။

“အဲသလိုပုံစံမျိုး ကျွန်တော့်ဦးလေးလည်း ဖြစ်ဘူးတယ်ဗျ သိလား...။”

ကျော်နောင်ဆီ အကြည့်ရောက်ကြသည်။

“ကျွန်တော့်ဦးလေးဖြစ်တာကြတော့ တစ်မျိုး”

“ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

“ညဘက် သူအလုပ်ကပြန်လာပြီး အိမ်ပေါ်အတက်မှာ ဧည့် ခန်းထဲထိုင်နေတဲ့ သူမိန်းမကို ဝင်ပူးတာ၊ ကျွန်တော့်အထင် ပြောရရင် ဦးလေးပြန်လာတဲ့အချိန်က အတော်ညဉ့်နက်တယ်၊ သူမိန်းမစားဖို့ ဆိုပြီး ငုံးကြော်တွေလည်း ဝယ်လာတယ်ဆိုတော့ သရဲမက ဦးလေးနဲ့ ကပ်ပါလာတာ ဖြစ်ရမယ်ဗျ”

“ဟာ... ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

မြဘုန်းဝင်ထောက်ပြီး င်လင့်သည်။

“အဲဒါ ဝင်ပူးပါလေရောဗျာ၊ ငိုလိုက်၊ ရယ်လိုက်၊ ငလုံးငလုံး ထွေး ထွေးပြောလိုက်နဲ့ ဖြစ်နေတော့ ဦးလေးလည်း မောမောပန်းပန်းနဲ့ မေးတာမေးလို့ကလည်းမရနဲ့ ဒေါသဖြစ်ပြီး ရိုက်မောင်း ပုတ်မောင်း

လုပ်တော့ တစ်အိမ်လုံးနိုးကုန်ရော... သရဲပူးတယ်ဆိုတော့ ကြောက်
တဲ့သူကြောက် ဆရာပြေးခေါ်တဲ့သူကခေါ်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဦးလေးက
စိတ်မရှည်ဘူးဗျ၊ ဆရာလာတဲ့အထိ မစောင့်ဘဲ ထုနုတ်ပြီးမေးတယ်၊
နင်သရဲလားလို့မေးတော့ ဟိုကခေါင်းညိတ်တယ်၊ ယောက်ျား
လား မိန်းမလားလို့မေးတော့ မိန်းမလို့ဖြေတယ်၊ အဲ့ဒါနဲ့ ဦးလေးလည်း
သရဲပူးနေတဲ့သူမိန်းမကိုပွေ့ချီပြီး အခန်းထဲခေါ်ထည့်ပြီး တံခါးပိတ်
ထားလိုက်တော့တယ်၊ မနက်မိုးလင်းတော့ အိမ်သားတွေမေးကြတယ်
သရဲမ ဘယ်အချိန်ထွက်သွားလဲမေးတော့ ဦးလေးတို့လင်မယားက
မသိဘူးတဲ့၊ မနက်မိုးလင်းတော့ ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူးတဲ့”

သရဲမင်းပြွေ

“နောက်ထပ်ရော လာသေးလား”

“လာတယ် တစ်နှစ်ခွဲလောက်ကြာတော့မှ အဒေါ်ဆီ တစ်ခါ
ပြန်ဝင်ပူးတယ် အဲ့ဒီသရဲမပဲ”

“ဟုတ်လား..”

“ဟုတ်တယ်.. ကလေးစရိတ်ထောက်ပေးပါတဲ့ ရှင်နဲ့ရထား
တဲ့ ကလေးကို မွေးထားရတာ နို့မထွက်လို့ နို့မနို့တိုက်နေရတယ်တဲ့”

“အဲဗျာ... ဒါဆို”

“ဟုတ်တယ်.. ဦးလေးက သရဲပူးတာကို မောင်းထုတ်တာ
လက်လွန်သွားတယ်”

“အဲ့ဒါနဲ့ ဘယ်လိုရှင်းလိုက်လဲ”

“ဦးလေးက ပြန်ဟောက်တယ် စရိတ်တော့မထောက်နိုင်ဘူး
နောက်တစ်ယောက်ထပ်မမွေးချင်ရင် နင်မြန်မြန်ထွက်လို့ ပြောပြီး
ပုဆိုးတိုတိုလည်း ပြင်ဝတ်ရော... တစ်ခါတည်းလစ်ရောပဲ”

မြဘုန်းတို့ တခါခါရယ်ကြပြီး နာရီကြည့်ကာ...

“ကိုနိုင်လေး ကိုးနာရီထိုးတော့မယ်ဗျ”

“နည်းနည်းစောသလားလို့ ဆိုင်သိမ်းပြီးမှ ထွက်ကြမယ်”

“ထိုနောက် ကိုနိုင်လေး ထကာ ဆိုင်ထဲပြန်ဝင်သွား၍ ကျော်
နောင်တို့အုပ်စု ကိုယ်နဲ့နီးရာလူကို စကားပြောဖော်လုပ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့
ကြသည်။

မြဘုန်းက ကျွန်တော့်ကိုလက်တို့ပြီး...

“အစီအစဉ်က ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲ”

“ငါလည်း မသိသေးဘူး၊ ဒီည သရဲဖမ်းမယ်လို့ပဲ ကိုနိုင်လေး
ပြောတာ ဘယ်မှာဖမ်းမလဲ ဘယ်လိုဖမ်းမလဲ ဘာမှမပြောဘူး”

“ပြဿနာပဲ သင်္ချိုင်းကိုသွားမယ်ဆိုရင်တော့ ငါမလိုက်ဘူး

သရဲမင်းပြွေ

နော်”

“ဒါတော့ မင်းသဘောပဲ သရဲကိုတောင်ဖမ်းမယ်လို့ စဉ်းစား
နေမှတော့ သချိုင်းကဘာအရေးလဲ သချိုင်းဆိုတာ သရဲကြောင့် Top
Ten ဝင်နေတာ ရှင်းလား”

“ငါ. . ငါမငြင်းပါဘူး ဒါပေမယ့် ကြောက်စရာကြီးကွာ”

“ငါတော့မကြောက်ဘူးကွာ၊ ကြောက်လည်းကြောက်စိတ်ကို
မျိုချပြီး ဆော်မှာပဲ၊ အဲဒီသရဲကြောင့် ငါ့အမေလည်း လန့်ပြီးသွေးတက်
သွားတာ ခုချိန်အထိ ပုံမှန်ပြန်မဖြစ်ချင်သေးဘူး၊ ပြီးတော့ လင်းခိုင်မနီး
ကွာ. . နောက် ကင်းတဲက ကိုသာထွန်းကွာ. . ကိုသာထွန်း ပုဆိုးမပါ
ဘဲ အိမ်ပြန်ရောက်သွားတာက ညကြီးသန်းခေါင်မို့ ပြဿနာမရှိဘူး၊
ငါတို့လမ်းထဲက မငွေ့ဆို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ လုံချည်မပါဘဲ ဆင်း
ပြေးရတာ အရှက်တွေကွဲလို့ ဘယ်လောက်သနားဖို့ကောင်းလဲ”

“အေးပါ. . . ငါကကြောက်တယ်ကွာ”

“ကြောက်ရင်နေခဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိတ်မှ သွားမှာဆိုတော့
မင်းတစ်ယောက်ထဲ ဆိုင်အပြင်ငုတ်တုတ်ထိုင်နေလေ”

“ဟမ်”

“ဒါမှမဟုတ် ပြန်ချင်လည်းပြန်”

“ဟာ. . တော်တော်. . လိုက်. . လိုက်မယ်”

“အဲဒါပဲကွာ အထူးအပါး နားလည်စမ်းပါ၊ လူအများကြီးသွား
မှာ ဘာကိုကြောက်နေရမှာလဲ”

မြဘုန်း ငြိမ်ကာသွားသည်။ ဝန်ခံရလျှင် ကျော်နောင်လည်း
ဟန်လုပ်ပြောနေပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ မသိုးမသန်ဖြစ်မိသည်။ ဟို
တလောက ရပ်ကွက်ထဲက ကာယဗလမောင် ဦးကျော်စိန်ကြီး သရဲနှင့်
ပက်ပင်းတိုးကြသည်။ အချိန်က (၉)နာရီလောက်ပဲရှိဦးမည်။ ရပ်ကွက်

သရဲဖမ်းသူ

ထိပ် ကုက္ကိုပင်အောက်ရောက်မှ

တွေ့ကြခြင်းဖြစ်၍ ရုတ်တရက် ကြောင်နေ

ကြပြီးမှ ဦးကျော်စိန် လန့်အော်ကာ လက်သီးနှင့်ပြေးထိုးသည်။

ဦးကျော်စိန်၏ဗလက သေးသေးကွေးကွေးမဟုတ်။

လူသုံးယောက်လောက်ကို တစ်ပြိုင်တည်းကိုင်ပေါက်လို့ရ
သော ဗလမျိုး၊ ဒါတောင် သရဲက ထိုင်ဖွတ်သွားတာ မနည်းနှာနှပ်ယူရ
သည်။ သူတို့အုပ်စုထဲ ဦးကျော်စိန်၏ လက်မောင်းတစ်လုံးစာကို
မိတဲ့လူ တစ်ယောက်မှမရှိ၊ မြဘုန်းတစ်ယောက်ပဲ ဗိုက်ချွန်နေ၍
ဦးကျော်စိန်၏ ပေါင်လောက်ရှိမည်ထင်ပါသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ပက်
ပင်းတွေလျှင် မလွယ်ရေးချမလွယ်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကိုနိုင်လေး
ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးယူလာကာ ကျော်နောင်ဘေးနားချပေးပြီး။

“ငါတို့သွားရင် ယူသွားဖို့”

“ဘာတွေလဲ”

“လေးခွတွေ လောက်စာလုံးတွေရယ်၊ သင်္ဘောဆေးအကြိုက

သရဲဖမ်းသူ

နှစ်ပုံ၊ လက်နှိပ်ခါတ်မီးကွာ ဒါလောက်တော့လိုအပ်လိမ့်မယ်”

“လေးခွတွေ့ လောက်စလုံးတွေကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒီဆေးပုံးတွေက”

“မသိလည်း အသာနေစမ်းပါကွာ”

ထို့နောက် ကိုနိုင်လေးက အားလုံးကြားလောက်သော အသံမျိုးနှင့် . . .

“ကဲ. . . ဒီည သရဲဖမ်းဖို့အစီအစဉ်ရှိတယ်၊ ပထမဦးဆုံး မြို့ပြင်သဗျိုင်းကိုသွားမယ်. . . အဲဒီမှာသွားစောင့်မယ်၊ မတွေ့ရင် ရပ်ကွက်ထဲပြန်ရှာမယ်၊ အစီအစဉ်အားလုံးကို မိုးစင်စင်လင်းမှ အဆုံးသတ်မယ်၊ အကုန်လုံးလိုက်ခဲ့ရမယ်လို့ မဆိုလိုဘူး လိုက်ရဲတဲ့သူလိုက် မလိုက်ရဲတဲ့သူရှိရင် အခုကတည်းကပြန်ကြ. . .”

ဆိုတော့ကာ မြဘုန်းက. . .

“ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲမှာနေခဲ့မယ် ကိုနိုင်လေး”

“ဟာ. . . ဘာလုပ်မှာလဲ မလိုက်ရင် အခုကတည်းကပြန်”

“အာ. . . တစ်ယောက်တည်းဗျ”

“မြဘုန်း. . . မင်း. . . မင်း ကျန်မှာလား”

သီဟ လှမ်းမေး၍. . .

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မင်း. . . ကျန်ရင်. . . ငါရဲ ကျန်မယ်. . . နှစ်ယောက်ချီ အဖော်ရတာပေါ့”

“အေး. . . ဟုတ်ပြီ နောက်ထပ်ပြန်မယ့်လူ ရှိသေးလား”

ကိုနိုင်လေး အမေးကို ဘယ်သူမှ မဖြေကြသဖြင့်. . .

“ကဲ. . . ဒါဆို မင်းတို့နှစ်ယောက် လစ်ပေတော့”

မြဘုန်းနှင့်သီဟတို့ ပြန်သွားတော့မှ ကိုနိုင်လေးက. . .

“ငါအစီအစဉ်ပြောင်းတယ်၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ အရင်ကင်းပုန်းဝပ်မယ် အဓိကက ရပ်ကွက်ဒီဘက်ထိပ်နဲ့ ဟိုဘက်ထိပ်ပဲ ကျော်နောင်မင်းမှာ ဖုန်းပါလား”

“ပါတယ်”

“အိုကေ မင်းက ဟိုဘက်ထိပ်ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ပဲ၊ မင်းအဖွဲ့မှာ လေးယောက်ရှိမယ် ငါက ဒီဘက်ထိပ်တာဝန်ယူမယ်၊ ငါ့အဖွဲ့မှာ သုံးယောက်ရှိမယ်၊ ထူးခြားတာနဲ့ ငါ့ဆီဖုန်းဆက်မယ်”

“သရဲတွေ့ရင် ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ရမလဲ”

“လောက်လေးဂွနဲ့ပစ်ကွာ. . . ပြီး ဆေးပုံးအဖြူ ဖျော်ထားတာရှိမယ်. . . အဲဒါနဲ့ပက်၊ ညမှာ အမည်းကွက်ဆိုရင် အလွယ်တကူ ပျောက်သွားနိုင်တယ်၊ အဖြူစွန်းသွားရင် ရှာလို့လွယ်တယ်. . . ကဲ အဲဒီအိတ်ထဲမှာ နှစ်ဖွဲ့စာခွဲယူကြ”

သို့နှင့်ည (၁၁)နာရီထိုးသည်နှင့် ဆိုင်ပိတ်ကာ ကျော်နောင်တို့ ဝိုင်းကာ သိမ်းဆည်းပေးကြပြီး သရဲဖမ်းပွဲမစီရင် စတင်လေတော့သည်။

လမိုက်ညဖြစ်၍ လမ်းတစ်လျှောက်ထွန်းညှိထားသော လမ်းမီးရောင် အလင်းမှုန်မှုန်ကိုသာအားပြုကာ လျှောက်ကြသည်။ ရပ်ကွက်ထဲရှိ အိမ်တိုင်းလိုလို မီးပိတ်အိပ်ကြသဖြင့် သူတို့အုပ်စုသာ မှုန်ဝါးဝါးအလင်းရောင်အောက် မြင်သာထင်သာကြီး ဖြစ်နေလေမည်။ ဒါကိုသတိထားမိသော ကျော်မိုးသက်က. . .

“သရဲကတော့ ငါတို့လေးယောက်ကို သေချာပေါက် လှမ်းကြည့်နေမှာပဲကွ”

အားလုံး ကြက်သီးဖြန်းခနဲထကာ ခြေလှမ်းတွန့်သွားသည်။

“ငါပြောတာမဟုတ်လို့လား အလင်းရောင်အောက်မှာ ငါတို့ပဲ

ရှိတာလေ”

ထိုအခါ ကျော်နောင်က. . .

“အေး. . သိတယ် မင်းမပြောလည်း အားလုံးသိတယ်၊ ခုချိန်မှာ ကြောက်စရာ ဖိုးရိမ်စရာကိစ္စမျိုး ဘာမှမပြောတာ အကောင်းဆုံးပဲကွာ”

“ဝု. . . အူး. . . အူး. . . ”

“အမလေး. . သောက်ခွေး၊ ဟ. . လန့်ပါတယ်ဆိုမှ”

ခွေးတစ်ကောင်အူလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ လမ်းထဲရှိ ခွေးတွေ အားလုံး ဆင့်ကာဆင့်ကာ အူကြသဖြင့် ကျော်နောင်တို့ရပ်ကွက်ထိပ်တစ်ဘက်ထိပ်ထိရောက်အောင် မသွားရဲကြတော့ပေ။

“ငါတို့ ဟိုးကပိတောက်ပင်အောက်မှာ ဝိုင်းထိုင်ကြမလား၊ အဲ့ဒါ အလင်းရောင်အောက်မှာ ငါတို့မရှိတော့ဘူး၊ သရဲလာရင် ငါတို့မြင်တယ်”

ကျော်နောင်လည်း ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထနေသဖြင့် အလွယ်တကူပင် သဘောတူကာ ပိတောက်ပင်အောက် ရောက်သွားကြသည်။ လူရိပ်လူခြေ ပျောက်သွားသဖြင့် ခွေးအူသံများ တဖြည်းဖြည်း တိုးကာတိမ်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။

သို့သော် ဘာမှမကြာ၊ ရပ်ကွက်တစ်ဘက်ထိပ်ဆီမှ စူးစူးဝါးဝါး ထိုးဟောင်ပြီး ဆွဲဆွဲငင်ငင်အူလိုက်သော ခွေးအူသံမှ စတင်ကာ တစ်လမ်းလုံး ဆူညံပွက်ထကာသွားသည်။ ကျော်နောင်တို့လည်း လောက်လေးခွများအသင့်ပြင်ကာ လမ်းမီးရောင်နှင့် မြင်နိုင်သမျှသော အခြေအနေအားလုံး မျက်တောင်မခတ်စတမ်း ကြည့်ကြသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရပ်ကွက်အတွင်းဘက်ဆီမှ လမ်းအတိုင်း တစ်ရွေ့ရွေ့လျှောက်လာနေသော မည်းမည်းသဏ္ဌာန်ကြီးအား စတင်သရဲဖမ်းပွဲ

မြိုင်ရလေတော့သည်။ ကျော်နောင်လက်ထဲက လောက်လေးခွပါ ဖြုတ်ကျသွားသည်အထိ လန့်ကာ မှတ်မိနေသည်။

ရှုပ်ပေလောက်နီးနီး မည်းမည်းရှည်ရှည်သဏ္ဌာန်ကြီးက ဆူထိုရှိရာ ပိတောက်ပင်နှင့် နီးလာသည်နှင့်အမျှ အေးလုံး ကတုန်ကဟင်နှင့် အာခေါင်တွေပါ ခြောက်တပ်ပူလောင်ပြီး အသံမထွက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေစဉ် ကျော်နောင်ဆီ ဖုန်းဝင်လာ၍ လန့်ကာ ထေ့ဖိုမိသည်။ ထို့နောက်မှ သတိဝင်ကာ ဖုန်းဖွင့်လက်ခံလိုက်သည်။

“-----”

“ဒေ. . မိမာ. . ကျွန်တော်တို့နားရောက်နေပြီ”

“-----”

“ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့၊ အေ. . အကိုတို့ အမြန်လာ”

ကျော်နောင် ဖုန်းပြောရင်း ဆူရှေ့အရိပ်ထိုးကျမှုကို သတိထားမိတာ မော့အကြည့်. . .

“အေး”

ကျော်နောင်လန့်အော်ကာ နောက်ပြန်လန်၍ ဖပ်ထိပ်ချသွားသည်။ သရဲက သူတို့ဝိုင်းကွာ ခဲ့ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

“သ. . သရဲ. . . သရဲ. . . ဟေ့. . . ဟေ့ကောင်တွေ. . . ပစ်
ပစ်. . . ပစ်ကြလေ”

ကျော်နောင် စူးစူးဝါးဝါးအော်ရင်း လှမ်းကြည့်လိုက်တော့
ကျော်မိုးသက်တို့သုံးယောက် မြေကြီးနှင့်နှာခေါင်း ဝက်လူးလူးသလို
ဖင်ဘူးတောင်းထောင်ကာ သံဗုဒ္ဓေဂါထာ သံပြိုင်ရွတ်၍နေကြသည်။

သံဗုဒ္ဓေကြောင့်ပဲလား သရဲက ကျော်မိုးသက်တို့ကို ဂရုမစိုက်
ပဲ သူတစ်ယောက်ထဲကိုသာ ငုံ့ကိုင်ကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုလုပ်ရန် ဟန်
ပြင်နေသည်။ သူလည်း တစ်ကိုယ်လုံး နတ်ကျသလို တုန်နေကာ. . .
မွကြေလွင့်စင်လုလုဖြစ်နေသော စိတ်ကို မျှီချထိန်းချုပ်နေရသည်။

နောက်ထပ် တစ်မိနစ်တောင် တောင်ခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘူး
ဆိုတာ တစ်ကိုယ်လုံးရှုနစ်ပြုတ်ကျနေသည့် ချွေးသီးချွေးပေါက်များက
သက်သေပြကြသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အပြင်းမောင်းလာသော ဆိုင်ကယ်သံ
ကြောင့် သရဲကြီး အာရုံပြောင်းသွားကာ ငုံ့ကောင်းထားရာမှ ခါးဆန့်ပြီး
အသံကြားရာဆီ လှည့်ကြည့်သည်။ ကျော်နောင်လည်း ထိုအခွင့်
အရေးကို လက်လွှတ်မခံ။ ဝုန်းခနဲခုန်ထကာ လမ်းပေါ်ပြေးထွက်သည်။

“ကရော. . . ကရော. . . ဝေါ်. . . ဝေါ်. . .”

သေချာတယ် ဒါ ကိုနိုင်လေးရဲ့ဆိုင်ကယ်သံ။

ကျော်နောင်လမ်းပေါ်တက်ကာ ဆိုင်ကယ်မီးရောင်ရှေ့ရပ်၍
တားလိုက်သည်။

“ကျော်နောင် ဘယ်မှာလဲသရဲ”

“ဟို. . . ဟိုမှာ ကိုနိုင်လေး”

ကိုနိုင်လေးတို့ ဆိုင်ကယ်ဒေါက်ချရပ်ပြီး ကျော်နောင်ညွှန်ပြ
ရာ ကြည့်လိုက်သည်။ မှန်ပေ၏။ ပိတောက်ပင်အောက်က ပြန်ထွက်

လာသော သရဲအား မြင်သည်နှင့် ကိုနိုင်လေးက သင်္ဘောဆေးပုံး
ကိုကော လှမ်းပက်သည်။

“ပစ်. . . ပစ်ကြစမ်း”

“ဖလပ်”

“ဖတ်”

“ဖလပ်”

“ဟာ. . . လောက်လေးနဲ့ ပစ်တာ မရဘူးဗျ”

ကိုနိုင်လေး လှည့်ကြည့်ပြီး. . .

“ခါးတဲ့မ လောက်စာလုံးမပါဘဲ ပစ်နေမှ ထိမလား၊ ပေးစမ်း”
ကိုနိုင်လေး လှမ်းဆွဲယူပြီး အားကုန်ဆွဲပစ်ထည့်လိုက်သည်။

“ဖောက်”

“အား. . . တေ. . . တေပါပြီဗျ”

“ထိပြီဟေ့. . . အော်တယ်ဟ”

“ဖောက်”

“အား. . . ကိုနိုင်. . . ကျ. . . ကျွန်တော်. . . ဗျ. . . အား”

သရဲကြီးသည် အော်ဟစ်ညည်းတွားရင်း သူ၏ဝတ်ရုံကြီးအား
ဖုတ်ခနဲ ချွတ်ချကာ အလင်းရောင်အောက်ပြေးထွက်ကာ ရှုံ့မဲ့ညည်း
တွားလေ၏။ ဒီတော့မှ အားလုံးမြင်ပြီး. . .

“ဟင်. . . သီဟ”

“အား. . . တကယ် ကျစ်တစ်ဗျာ၊ နာလိုက်နာ တေပါပြီဗျာ

ကျွတ်. . . ကျွတ်. . .”

“သီဟ”

“ဗျာ. . . အား. . . ကျွတ်ကျွတ်”

မြဘုန်းတို့လည်း ယခုမှ ထွက်လာရဲကြကာ သီဟကို အပြုး

အပြုကြည့်ကြသည်။ သီဟ ချွတ်ပုံထားသော ဝတ်ရုံကြီးကို ကြည့်တော့ မီးသွေးခြင်းတောင်း ဘောင်တောင်းရှည်ပေါ်မှစပြီး အံ့ဆိုင်းထားသော ဝတ်ရုံအမည်းကြီးကြောင့်...။

“ဪ... ဒါကြီး ခေါင်းပေါ်စွပ်ပြီး ဝတ်ရုံဖားလျားချထားတော့... အရပ်အရှည်ကြီးဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ဒီကောင်ကွာ ခွေးမသား ဒုက္ခတော်တော်ပေးတဲ့ကောင်”

ကိုနိုင်လေးက သီဟ ဒဏ်ရာကိုကြည့်ရင်း...

“ငါက မင်းပဲဖြစ်ရမယ်လို့ တွက်ပြီးသားပဲ သီဟ၊ ဒါပေမယ့်လည်း သေချာတယ်လို့ မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ မသုမာသူတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ချက်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ကိုနိုင်လေး ဘာကြောင့် သီဟပဲလို့တွက်တာလဲ”

ကိုနိုင်လေး ပြုံးရင်း...

“အဲ့ဒါ လူစိတ်ခံစားမှုနဲ့သက်ဆိုင်တယ်၊ သီဟက ဆင်းရဲတယ် စကားမပီသတဲ့ အားနည်းချက်ရှိတယ်၊ ရပ်ကွက်က သူ့ကိုနှိမ်ပြီး ဆက်ဆံကြတယ်၊ ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းတွေကအစ နှိမ်ကြ၊ အရာမသွင်းကြနဲ့ဆိုတော့ကာ သူ့စိတ်ထဲမှာ အားလုံးကို အနိုင်ယူပြချင်တဲ့စိတ်မျိုး ဖြစ်လာတယ်၊ အဲ့ဒါကြောင့် ဒီနည်းလမ်းကိုသုံးတာပဲ၊ သူ့ခြောက်လှန့်မှု လုပ်တိုင်း ငါ့ကိုနှိမ်ချင်နိုင်ချင်တဲ့ကောင်တွေ ဘယ်နှယ်ရှိစေချင်ပြီး... သူ့စိတ်အာသာကို ဖြေလျော့စေတယ်... ဟုတ်ရဲ့လားသီဟ”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ကျွန်တော် မခံရူးနိုင်တော့လို့ပါ”

“ကဲ... သရဲလည်းဖမ်းပြီးပြီ၊ ဒီဝတ်ရုံအားကိုးနဲ့ နောက်ထပ် မခြောက်နိုင်အောင် ဆေးအဖြူတွေနဲ့လည်း ပက်ပြီးပြီ၊ မင်းတို့အားလုံးလည်း သီဟသဘောကို သိပြီဆိုတော့ နောင်ကို ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို ဖေးဖေးမမ ဆက်ဆံကြ၊ အကူအညီပေးကြကွာ၊ ဟုတ်ပြီလား... ကဲ

ကဲ... ပြန်ကြ... နားကြတော့... ”

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်”

“မင်းခြေထောက်နာသွားလား... သီဟ”

“ညီတရီးတည့်တည့်ထိတာကွ... ကျွတ်... ကျွတ်”

“လာ... လာ... ငါတွဲပြီး ပို့ပေးမယ်”

မြဘုန်းတို့ သီဟကိုဝင်တွဲ၍ ကျော်နောင်လည်း သီဟဝတ်ရုံကြီးကို ဆွဲကျုံးယူလိုက်သည်။ အထဲမှာ တစ်ခုခုကလန်သလို ရှိနေ၍ ထုတ်ကြည့်တော့ တံတောင်လောက်ရှိမည့် ရိုက်ကောင်းသော ဝါးကျစ်တုတ်ကိုတွေ့၍ မောင်ဗမာဦးကျော်စိန်ကြီး ခံလိုက်ရသည်ကို သဘောပေါက်လေတော့၏။

(တော်သေးတာပေါ့ ငါ့ကို ဒါနဲ့မတွယ်ပေလို့... အင်းလေသူငယ်ချင်းဆိုတော့လည်း...)

